

**ВАША
ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ**

Сила підданства

ГЕРІ КІЗІ

Дорогі друзі у Христі,

Ми молимося, щоб учення, викладені в цій книзі, благословили і підбадьорили вас! Сміливо діліться цим матеріалом зі своїми друзями, родиною та своєю церквою. Крім того, відвідайте *FLNFree.com* для безкоштовного завантаження додаткових матеріалів для вивчення вашою мовою!

Бог любить вас і має чудовий план для вашого життя! Знання того, як працює Царство Боже, змінило наше життя на краще, і ми віримо, що воно зробить те саме і з вами!

З любов'ю у Христі,
Гері та Дренда Кізі

**ВАША
ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ**

Сила підданства

ГЕРІ КІЗІ

Your Financial Revolution. The Power of Allegiance, Ukrainian, by Gary Keese
Copyright © 2023 by Gary Keese

Originally printed in English
ISBN 978-1-945930-03-4

Faith Life Now
P.O. Box 779
New Albany, OH 43054, USA

This book is a free gift from the author and is NOT FOR SALE

You can reach Faith Life Now Ministries on the Internet at *FaithLifeNow.com*

More resources by the same author are available for free download at *FLNFree.com*

Ваша фінансова революція. Сила підданства, українською мовою, Гері Кізі
Copyright © 2023 by Gary Keese

Оригінальне видання англійською мовою відбулося під назвою
Your Financial Revolution. The Power of Allegiance

Ви можете зв'язатися з *Faith Life Now Ministries* за адресою *FaithLifeNow.com*

Усі цитати зі Святого Письма відповідають українському перекладу І. Огієнка,
крім особливо зазначених.

Бажаєте більше **БЕЗКОШТОВНИХ** навчальних ресурсів вашою мовою?
Перейдіть на **FLNFree.com**

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	7
ВСТУП	9
РОЗДІЛ 1. Царство	21
РОЗДІЛ 2. Блакитний серпанок	65
РОЗДІЛ 3. Благаю, Боже, змилуйся!	73
РОЗДІЛ 4. Велетенська риба	105
РОЗДІЛ 5. Чий це вибір?	117
РОЗДІЛ 6. Благословення Господа	157
РОЗДІЛ 7. Двері	179
РОЗДІЛ 8. Сила підданства	189
РОЗДІЛ 9. Ви нагодуйте їх!	199
РОЗДІЛ 10. Обзаводьтеся, а не змилюйтеся	215
РОЗДІЛ 11. Літати легше, ніж ходити!	223

ПЕРЕДМОВА

На сторінках цієї книжки я хотів викласти подорож, якою Бог веде мене і Дренду вже чимало років. Наші життя змінилися, та ще як! Протягом цих років просто на наших очах відбувалися всі ті дива, які Ісус творив у Біблії: мертві воскресали, паралізовані починали ходити й наступного ж дня поверталися до роботи, зцілених було не злічити, а фінанси відновлювалися в сотень тисяч людей. Проте найбільші дива, які ми бачили, сталися саме в нашій родині та в нашому житті.

Моя мета — узяти вас із собою в подорож, яка допоможе вам змінити власне життя так, як це трапилося зі мною. Цю історію неможливо переказати в одній книжці. Тому це лише перша із серії книжок, що приведе вас до власної фінансової революції та почне відкривати таємниці Царства Божого, яке змінило моє життя. Для мене це була захоплива подорож, яка не має кінця. Усі ми вчимося далі, адже знання Царства невичерпні!

Я дуже вдячний Богові. Його чудеса — нові щодня, і Він, незмінно терплячий і вибачливий, веде нас до спасіння. Запрошуючи вас у цю подорож, не можу не згадати мою чудову дружину Дренду. Саме її відкрите для Бога серце та любов і терпіння до мене дали мені відвагу кинути виклик своїм слабкостям і шукати Бога заради відповідей, яких я так відчайдушно потребував. Тож із величезною радістю ділюся ними з вами:

Ваша фінансова революція

Сила підданства

ВСТУП

...і душа моя спокій згубила, забув я добро...

Плач Єремії 3:17

Я прокинувся, уже знаючи, що щось було дуже, дуже не так! Величезний страх огорнув мій розум одразу ж після пробудження. Я не міг відчувати свого язика. Мої долоні, ноги й частина обличчя встигли заніміти. Я розбудив дружину Дренду й насилу розповів їй, що відбувається, притому моє обличчя і язик відмовлялися працювати. Оповідючи ситуацію, що сталася, я помітив, що моє серце ледь не вискакує із грудей, а дихання натужне. Дружина піднялася і негайно почала молитися за мене. Потроху це дивне й лячне відчуття зійшло нанівець. Я відкинувся на ліжку, а Дренда запропонувала принести щось поїсти. Хвилі паніки раз за разом накочували на мене; страх, якого я ще ніколи не відчував у своєму житті, опановував мій розум.

Фінансовий борг, із яким я жив, постійна потреба в грошах зробили страх звичною частиною мого повсякденного життя. Протягом останніх кількох років я переживав величезний стрес через погіршення свого фінансового становища. Зайнятий у комі-

сійних продажах, я просто не мав фінансових результатів. Наша родина орендувала невеликий фермерський будинок 1800-х років, який мав такий вигляд, ніби його ніколи не ремонтували відтоді, як побудували. Гаразд, я трохи перебільшую, але не дуже — будинок точно перебував не в найкращому стані. У віконних рамах були щілини, через які рослини пускали парості в нашу вітальню. Чимало шибок було розбито, і ми затулили їх шматками картону та клейкою стрічкою. Незважаючи на занедбаний стан, Дренда змогла зробити цю ферму нашим справжнім домом. Але навіть із її дивовижними вміннями ми не могли приховати той факт, що з будинком було чимало серйозних проблем.

Усе наше майно було в одному й тому самому стані — зіпсоване! Обидві наші старі автівки, що мали понад 300 тисяч кілометрів пробігу, ледве заводилися. Двоє наших хлопчиків спали на матрацах із будинку для літніх людей, а килим на підлозі в їхній спальні ми знайшли в придорожньому смітнику. Ломбарди були нашим способом життя. Ми брали в борг у всіх, на чий допомогу могли розраховувати. Ми аж ніяк не були впевнені, чим харчуватимемося щодня, та постійно шукали, що продати, аби вижити, сподіваючись на хоч якесь покращання завтра.

Десять моїх платіжних карток, на яких не було ані цента, заблокували декілька місяців тому, а три кредити, узяті в різних фінансових компаніях під 28 відсотків, перевели на примусове стягнення платежу. Виплати за автомобіль (так, я до всього ще й заборгував за свої дуже старі авто) були прострочені на 120 днів і перебували на межі утримання. Через несплату рахунків мені загрожував повний арешт майна з конфіскацією. Ми з Дрендою заборгували нашим батькам, і вони вже втомилися нам допомагати. Нечасто в нашому холодильнику було вдосталь харчів, а від компанії — постачальника електрики чи не щомісяця надходили

погрози про її відключення. Фактично я перебував на межі емоційного зриву.

А тепер стрес робив щось із моїм тілом, чого я не міг зрозуміти. Усі лікарі, у яких я побував на прийомі, говорили, що я пережив панічну атаку, і приписували антидепресанти. На жаль, ці панічні атаки тривали й навіть ставали дедалі частішими, аж поки я вже боявся виходити з дому. У ці дні, проведені в лихоманці постійного страху й у пошуках відповідей, я помічав, що певні продукти, які містили цукор, крохмаль чи кофеїн, провокували черговий приступ. Моє життя стало обтяжливим настільки, що тепер я не міг працювати, а це, звісно ж, погіршувало наше й без того кепське фінансове становище.

Моя дружина навіть вважала, що втратить чоловіка, і згодом, коли я вже зцілювся, розповідала мені, що буквально планувала свої подальші дії, аби дати раду нашим дітям. Я ж просив у Бога відповідей, бо не мав жодного досвіду чи знань про те, із чим боровся. У лікарів не бракувало різних гучних слів для визначення мого стану. Вони називали його невиліковним і прогнозували довічне вживання таблеток. Інші ж лікарі стверджували, що мені вже недовго залишилося до діабету, і натякали, яким я буду гарним прикладом, щоби відстежувати прогресування цієї хвороби в міру того, як ставатиму старшим.

Хоча я і був християнином, та не мав досвіду духовної боротьби, не знав, як протистояти ворогові. По суті, на той момент мені було просто невтямки, що я борюся із демонічним духом. Гадав, що маю проблеми з фізичним тілом, і просив Господа зцілити мене. Будучи християнином, я знав, що Бог — моя відповідь, але на той час почувався так, ніби Він десь дуже-дуже далеко. Лікарі, зважаючи на моє тодішнє самопочуття, ставили мені різні діагнози, але всі вони вказували на психічні розлади, що їх лікували

широким асортиментом медпрепаратів. Одначе ці лікарські засоби, окрім того, що не давали жодної користі, спричиняли ще й низку побічних ефектів. Насправді я вважаю, що вони тільки додавали інші симптоми. Через ці ліки я почувався так, ніби життя моє проходить у якомусь тумані, постійно мордувався лячними думками, які не міг контролювати. Я не мав відповідей, нічого не допомагало. Так тривало тиждень за тижнем. І що помітніше хворобливі симптоми і страх оволодівали моїм життям, то більше зростало розчарування.

Та однієї ночі, коли я благав Бога про відповіді, стався справжній прорив. Я знайшов потужний ключ до своєї свободи. Того дня, у середу, я саме відвідував вечірню службу в домашній церкві. Під час хвали й поклоніння мене опанувала потужна панічна атака. Я не відав, що робити. Був на межі відчаю і зрозумів, що потребую молитви, тож вийшов наперед до сцени. І хоча цим я повністю зупинив церковну службу, однак на ту мить мені було просто не до того. Церква, у яку я ходив, була дуже великою, і пастор не знав мене особисто, однак я був знайомий з одним із членів команди хвали й поклоніння. Коли я, не тямлячи себе від відчаю, фактично видряпався на край сцени, усі різко затихли та поглянули на мене. Мій знайомий теж не гаяв часу й швидко відреагував, коли служба охорони кинулася до мене, щоби перехопити.

Поки він переказував мою ситуацію пасторові, я бачив, як вираз обличчя останнього пом'якшав. Підійшовши, пастор помолився за мене. Мій знайомий повідомив йому, що я нездужаю. Тоді пастор поглянув на мене й промовив: «Він має духа немочі». І поклав руки на мою голову та наказав тому духові вийти. У цю мить сталося неймовірне — я вивільнився. Уперше за багато місяців я почувався цілком нормально, жодних нав'язливих думок, ніякого страху, один тільки глибокий спокій. Сказати, що мене

переповнювала вдячність, — нічого не сказати. Слова про радісне піднесення також не проясняють того, що я відчував тієї миті. Я був на межі ейфорії, легкий як пір'їна, сповнений радості.

Після церкви ми з Дрендою і ще кількома нашими друзями пішли в *Pizza Hut* святкувати. Пригадую, я їв піцу, заграла одна пісня — і раптом я відчув той самий нудотний страх, що накрив, ніби ковдра. Усе повернулося. Знову ж таки, тоді я не розумів, що то був дух. Пастор назвав його духом немочі, проте я не відав, що це означає насправді, і тому почувався дещо розгубленим. Я ж то думав, що повністю зцілювся на служінні, але все скидалося на те, що ні. Наступного дня знову боровся з панічними атаками, однак не міг перестати думати про те, що сталося в церкві попередньої ночі. Коли тієї ночі пастор помолився за мене, то робив це не лише задля мого зцілення. Він узяв владу над духом. Той факт, що мій стан зреагував на пасторові слова саме таким чином, явно вказував на те, що це був саме дух, а не хвороба. (Знову ж таки, можете бачити, яким незрілим я був у Христі, не розуміючи цього.) На той час я мало знав про духовну боротьбу, але таки розумів, що демони реальні. Я бачив одного з них.

Іще підлітком я хазяйнував у одній із двох піцерій, які належали моїм батькам. Якось увечері до мене підійшов один чоловік і сказав, що в місцевій методистській церкві, яка розташовувалася на цій самій вулиці, проводить служіння пробудження. Він запросив мене прилучитися до них. А своє запрошення завершив такою фразою: «Ісус і далі робить те саме, що Він робив у Біблії». Ці слова знову спливали в моїй пам'яті, привернувши увагу. Я зростав у церкві. Ще в п'ятому класі я віддав своє серце Господові під час занять у біблійній школі вихідного дня. Але жодного разу я не бачив ні того, як сила Божа зціляла когось, ні того, що би справді привернуло мою увагу та запевнило, що в цьому — Бог. Тож про-

тягом подальшого шкільного життя я потроху почав віддалятися від Господа. Раз за разом давав собі слово відвідувати церкву, проте мого зацікавлення не вистачало надовго. І ось тепер слова цього чоловіка зазвучали якось по-особливому. Ісус і далі робить те саме, що Він робив у Біблії? Мені стало цікаво побачити, про що мова. Поготів, що дехто з моїх працівників також відвідував цю церкву та активно запрошував мене прилучитися до них, тож я вирішив сходити.

Першого ж вечора там я відчув присутність Бога, як ніколи до цього. Здавалося, що Він справді близький до мене, Його присутність просто-таки можна було відчутти. Послання, з яким звернувся вже знайомий мені чоловік, було потужне, а коли він запитав, чи хоче хтось віддати своє життя Ісусові або ж повернутися наново, я підняв руку. Авжеж! Це був один із таких вечорів, які не забуваються ніколи. Я не тямив себе від радості. Мені хотілося кожному розповісти, яким чудовим є наш Бог.

Тоді ще не було ані Інтернету, ані компакт-дисків чи аудіокасет, а на телебаченні транслявали всього три канали. Містечко наше також було невелике, тож ніяких особливих занять ми не мали. Підлітки задля розваги переважно тинялися навколо піцерії допізна. Ми зазвичай закривалися о першій ночі по п'ятницях та суботах, і наша парковка була заповнена тінейджерами. Мені постійно доводилося їх проганяти, бо через них нашим клієнтам просто ніде було паркуватися. Не раз бувало й так, що спалахували бійки, і доводилося викликати поліцію, щоби спровадити молодь додому. Однак тепер у мене з'явилася ідея. Цим підліткам конче потрібно почути про Ісуса. Отож, підійшовши до них, я повідомив, що після закриття проводитиму в піцерії біблійську студію для охочих залишитися. Не забувайте, що це мало відбуватися о пів на другу ночі, адже ми мусили з першої до першої тридцяти ночі все прибрати й підготуватися до нової зміни. Я не уявляв, чи погодить-

ся хоч хтось із молоді, однак, знаєте, дехто й справді прийшов, і декілька моїх працівників залишилися також. Тієї першої ночі, коли я проводив зібрання, один із підлітків сказав, що хоче послужити Христу, і запитав мене, що йому слід для цього робити. Це стало повною несподіванкою, бо ж я і сам ще не обдумував цього моменту. Пам'ятаєте, що я майже нічого не знав про Біблію, проте читав ті місця з Писання, які, вочевидь, були відповіддю на те, що непокоїло мене.

І станеться, що кожен, хто покличе Господнє Ім'я, той спасеться.

Дії 2:21

Утім, мені це видалося досить простим, тож вирішив, що діятиму. Група вже пішла, коли той хлопець звернувся до мене із запитанням, тому я запропонував йому сісти на стілець і вимовити ім'я Ісуса. Гадав, що зробити це буде просто, однак просидів я поряд із підлітком ще декілька хвилин, а він так нічого й не вимовив. Я повторив свою настанову, вважаючи, що хлопець мене не почув. Знову нічого. Тоді я помітив, що підліток увесь труситься. Із виразу його обличчя було видно, що йому зовсім не просто проказати це ім'я своїми вустами. Раптом, ніби прорив дамби, він випалив ім'я Ісуса, і спокій зійшов на його обличчя. Отже, це спрацювало! Надалі такі дії входили в мій план гри щоразу, коли хтось хотів віддати своє серце Ісусові. І майже всі без винятку не могли проказати ім'я одразу. Підлітки починали тремтіти, а потім, не без зусиль, раптово вимовляли його, і на них сховався спокій.

Одного разу, коли я був у службовому приміщенні й замішував тісто, то почув стукіт у задні двері. Відчинивши їх, я побачив двох підлітків, яким нещодавно говорив про Христа. Коли запросив

їх у приміщення, один із них сказав, що хоче віддати своє серце Богові. Тож я сів поруч із ним на стілець, і хлопець уже звично почав тремтіти й нарешті промовив ім'я Ісуса. І тут, підвівши очі, я побачив, що інший хлопець позадував від мене й, діставшись кінця кімнати, забився в куток, увесь зіщулювся, наче загнана тварина. Він ніби намагався пробитися крізь стіну та відчайдушно хотів забігти якомога далі. Це було дуже дивно й не мало жодного пояснення.

Стоячи там і дивлячись на підлітка, несподівано я подумав: «А чи, бува, не демон у ньому?» Бачте, я мав нульовий досвід із демонами, але читав про них у Біблії. Насправді я не міг придумати жодного іншого пояснення чудернацькій поведінці цього хлопця. Отож промовив: «Ісусе, чи це демон?» Одразу ж наче хтось відсмикнув завісу, і я побачив, що за бік цього підлітка вчепився демон. Він був приблизно з метр заввишки й чіплявся за хлопця ногами, наче приріс до нього. Люди завжди запитують мене: «Який він був на вигляд?» Ця істота скидалася на мавпу, та не лише. Вона була волохата, як мавпа, мала довгі мавпячі руки, а також палаючі червоні очі, та й узагалі була якась неоковирна. Тієї миті як я побачив ті очиська, то аж скрикнув. Ненависть, яка в них таїлася, — це було щось більше, ніж я міг винести. Найкращий опис того, що я бачив у демонових очах, — це розплавлена лють, яка затоплювала собою все навколо й відчувалася просто-таки фізично. Тієї ж секунди я зрозумів, що ця істота не тільки ненавидить, а й дуже зла на мене.

Що ж далі? Я не знав, що робити, коли побачив цю істоту. Проте розмірковував так: якщо ім'я Ісуса проводить нас у Царство, то воно також має владу над цим демоном, тому вигукнув: «В ім'я Ісуса!» І завіса негайно засмикнулася. Якщо ви пам'ятаєте старі чорно-білі телевізори, то коли їх вимикали, залишалася ледь помітна тінь від того, що ви дивилися, повільно зникаючи з екрана. Саме

такий вигляд мала ця істота. Я вже не міг її бачити, однак спостерігав ледь помітну слабку тінь, що зникала. Коли ж завіса закрилася остаточно, хлопець раптово скочив на ноги й вибіг із будинку.

Отже, так, я знав, що демони реальні. Хотів би я сказати, що коли зрозумів, у чому моя проблема — в духові, то розібрався з нею і відтоді ходив вільно. Проте це не сталося аж так одразу. Прикро, що провів у церкві стільки років і по-справжньому не приділив часу тому, щоби вивчити, ким був у Христі, і навчитися обстоювати свої законні права проти ворога. Але тепер, коли я усвідомив чи принаймні запідозрив, що можу мати справу з духом, додавало сили те, що я можу навчитися перемогти його. Я був у курсі, що демон має підкорятися моїй верховній владі. Однак дещо спантеличився, що він цього не робив. Кілька днів по тому я мав ще один позитивний досвід, який підтвердив, що моя проблема насправді належала до духовної сфери.

Я перебував у своїй спальні, молився у духові й налаштувався провести так достатньо часу, щоби отримати відповідь на те, що зі мною відбувається. Під час цієї молитовної сесії я раптом відчув вивільнення та знову отримав ту саму свободу, як і тоді, коли пастор молився за мене. Того вечора я був вільний майже дві години, перш ніж усе повернулося навспак. Утім, тепер я переконався, що це був дух, адже він реагував на мою молитву. Я знову спробував помолитися, але нічого не відбулося. Тож почав читати все, що міг, про духовну боротьбу та вправлявся в тому, ким я є у Христі. Однак моя ситуація все ще не хотіла рушити з місця. Лише того одного разу під час молитви я побачив, як та істота зреагувала на мою владу. Тож я був спантеличений і почав гаряче запитувати Господа, що мені робити. І хоча я не вивільнився повністю, та більше не мав панічних атак, а весь мій параліч залишився в минулому. Так чи інак, але певні значні перемоги все-таки були. Я досі бо-

ровся з нав'язливими думками й депресією, проте був упевнений, що стаю сильнішим. І щодня досліджував, що саме Біблія говорить про нашу владу у Христі.

Якось пополудні я боровся із тепер уже знайомим відчуттям суму й страху, а був якраз робочий день, і я працював у своєму офісі. Я відчайдушно намагався молитися й наказував духові страху вийти геть, проте безрезультатно, як і завжди. Раптом я почув голос Господа. Він сказав мені, щоб я звелів тому духові піти геть, але зробив це гучно та владно. Бог також дещо мені повідав, і це змінило моє сприйняття духовної влади. Він сказав не звертати жодної уваги на мої відчуття, коли я наказуватиму тій істоті піти геть, однак стояти на Його Слові, а не на тому, що я бачитиму. У своєму офісі я не міг підскочити зі стільця й почати кричати на диявола, адже тут перебували мої працівники. Тож я піднявся, пішов у кімнату для відпочинку і вже там голосно промовив: «В ім'я Ісуса я зв'язую тебе, духу страху. Те, що ти робиш, — незаконно, тому наказую тобі піти геть негайно в ім'я Ісуса». Нічого — я не відчував жодних змін. Однак пам'ятав, що Господь сказав мені: «Не звертай уваги на свої відчуття». Тож подякувавши Богові за владу, яку Він дав мені над цим духом, я почав славити Господа за те, що звільнився. Відтак повернувся у свій офіс та взявся до роботи. Сидячи за столом і навіть не відчуваючи якихось змін, я просто дякував Богові, що кожного разу, як страх атакував мій розум, я був звільнений. Працюючи над паперами одного клієнта, я раптом відчув, як присутність Бога зійшла на мене, і побачив, як чорна, ледь помітна оку хмарка полишила мене й швидко розчинилася крізь стелю мого офісу.

Я був вільний!

Той демонічний дух страху вийшов, і навіть якби він повернувся, я вже знав, як упоратися з ним. Мене просто переповнювала

радість! Я зателефонував Дренді й розповів їй, що сталося. Вона сказала, що зараз прийде, і того дня ми влаштували святковий обід у китайському ресторані (моєму улюбленому). Відтоді мені довелося не раз і не два протистояти духові страху, бо демони не здаються так просто. І хоча той злий дух зник, та цього не можна було сказати про фінансовий хаос у моєму житті. Страх щодо всього, що стосувалося моїх фінансів, постійно намагався утвердитися в моєму розумі, і мені доводилося вчитися керувати своїм розумом і підтримувати спокій у ньому.

Були й інші битви, які я мав вести й на яких мав учитися протягом життя, а ще потрібно було засвоїти чимало уроків про Царство. Однак головна причина, чому мені хочеться розповісти вам цю історію, криється в іншому. Я прагну, щоби ви знали: мені відомо, як фінансовий стрес впливає на людей, на їхні життя, як відкриває їх перед болісним страхом.

Я бажаю, щоби ви знали напевно: я перебував у такому становищі.

Хоч би яке сум'яття панувало у вашому житті сьогодні, надія є. Як би я хотів, щоби знання про Царство Боже з'явилося раніше в моєму житті. Сумно усвідомлювати, що ми з Дрендою жили у фінансовому хаосі ці дев'ять років, хоча жодної потреби в цьому не було!

На жаль, наш фінансовий хаос був не просто плямою на радарі, а самим радаром. Це було нашим життям. Дев'ять років жебрацького існування — інакше й не скажеш, згадки про принизливі події та обставини, які хотілося якнайскоріше забути. Будь благословенна, моя дружино! Вона витримала так багато всього в ці роки. І тепер я намагаюся не втрачати жодної можливості благословити її.

Подібно до того, як Господь навчав мене справлятися з демонічним духом страху, Він почав також учити керувати моїми фі-

нансами відповідно до духовної перспективи. Те, чого Бог навчив нас із Дрендою, і те, що Він показав нам стосовно наших фінансів, здатне так радикально змінити життя, що ми вирішили до кінця своїх днів допомагати людям відкривати ці принципи.

Дренда і я пройшли шлях від безнадійного банкрутства до повної виплати кредиту за наші авто й будівництва омріяного дому, ми створили декілька компаній і запустили щоденну телепрограму *Fixing the Money Thing* у кожному часовому поясі планети. Дренда також веде щотижневу телепрограму *Drenda TV* на телеканалі *ABC Family*, щоби родини знали, як підтримувати й надихати жінок, допомагати їм просто жити. Бог привів нас до того, щоби ми відкрили церкву *Faith Life Church*, у якій щотижня вчимо тисячі людей про Царство Боже. Мільйони доларів на рік ми витрачаємо на те, що робимо, понад 200 тисяч доларів на місяць потрібні лише на одні телетрансляції — і все це на момент написання книжки. Нічого з цього, звісно, не було б можливе, якби Бог не навчив нас того, що ми прагнемо дати вам у цій серії. Не хочу, щоби ви сприймали цю книжку як іще один підручник із фінансів. Адже це не черговий порадище щодо планування вашого бюджету, хоча, напевно, це потрібно й важливо. І не переспів старої теми, що робити, коли бракує грошей.

Ні, це книжка про революцію, про повстання п'ятьма та її задушливої бідності проти Царства. Про те, як скинути обмеження корумпованого уряду й почати новий спосіб життя. Особисто для мене відповіддю стала не якась шаблонна фінансова порада. Я зрозумів, що потребує повної фінансової ревізії, і нею стала:

ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ!

РОЗДІЛ 1

ЦАРСТВО

У передмові я вже розповідав вам про те, як моє життя підточували торттури страху. Тож переконаний, що нашу спільну подорож важливо розпочати з одного твердження, яке справді треба зрозуміти: **НЕ ПРИВЧАЙТЕСЯ ЖИТИ ЗІ СТРАХОМ!** Страх відчиняє двері для різних демонічних впливів, сум'яття та депресії, і саме це сталося, як ви вже знаєте, у житті моєму та мільйонів інших. Вірю, що фінансова травма — це головний чинник, що відчиняє двері страху в житті людей. Упродовж тридцяти чотирьох років я допомагаю людям з їхніми фінансами через свою фірму фінансового планування і відкрив для себе, що був не єдиним, хто боровся чи ще бореться з фінансовими проблемами у своєму житті.

По суті, зважаючи на моє дослідження, я побачив, що 23 відсотки населення Сполучених Штатів не робить навіть мінімальних виплат за борговими зобов'язаннями та повільно сповзає у фінансове провалля¹. І це — чверть країни! Сорок сім мільйонів, шоста частина населення, отримує продовольчі талони, а вісім із

¹ Tracy Turner, “Debt Is People’s Biggest Worry... Finance Problems Rank Higher Than Terrorism and Disasters.” The Columbus Dispatch, 2006.

десяти родин живуть від зарплати до зарплати². І це я не кажу про 18 трильйонів доларів боргу, що його має наша країна й ніколи не зможе виплатити. Не згадуватиму також про 120 трильйонів фінансових облігацій, якими наша країна обклала себе, не маючи фінансового механізму для покриття цих витрат³. Ми живемо в країні із дуже серйозними фінансовими проблемами! А ще я виявив, що нерозв'язані фінансові проблеми та фінансовий стрес роблять страх способом життя.

Однак відповідь є! Ви можете бути вільними! Біблія ясно говорить про це: Ісус прийшов проповідувати добру новину вбогим!

*Дух Господа Бога на мені, бо Господь мене помазав.
Він послав мене, щоб принести благу вість убогим...*

Ісаї 61:1, переклад І. Хоменка

А в чому ж добра новина для вбогої людини? Що вона може бути вільна! Сьогодні, можливо, ви й гадки не маєте, як це може статися. У певний період свого життя я почувався абсолютно безпорадним. Сама думка про те, щоби просто мати 100 доларів, не заборговані комусь, здавалася такою чужою, що я навіть посміявся би над самою можливістю цього, хоч це було страшно й сумно. Ті дев'ять років, проведені в режимі виживання, чимало коштували мені в емоційному плані. Фінансовий стрес обкрадає нас у всьому доброму. Коли я переглядаю домашнє відео з тих часів, то стає за себе соромно. На одному з них можна побачити, як я, по-

² Brad Plumer, "Why are 47 million Americans on food stamps? It's the recession — mostly." The Washington Post, 2013.

³ Glenn Kessler, "Does the Nation have 128 Trillion in Unfunded Liabilities." Washington Post, 2013.

вернувшись після довгого дня в офісі, виходжу з машини, і мої дорогоцінні дітки біжать назустріч.

Вони підбігають до мене, хапають за ногу й кричать: «Привіт, татку!» І на відео видно, що я навіть не відповідаю, ба більше — геть і не дивлюся на них. Я був такий знервований і розчарований, що навіть не усвідомлював насправді важливих речей у цьому житті.

**ДУХ ГОСПОДА БОГА
НА МЕНІ, БО ГОСПОДЬ
МЕНЕ ПОМАЗАВ. ВІН
ПОСЛАВ МЕНЕ, ЩОБ
ПРИНЕСТИ БЛАГУ
ВІСТЬ УБОГИМ...**

ІСАЇ 61:1

Напрям моїх тодішніх думок дещо збігається з тим, чого я навчився колись у школі плавання. Якщо хтось тоне й волає про допомогу, будьте обережні, кидаючись виручати. Чому? Тому що, борсаючись, щоби врятувати собі життя, утопальник і вас ненавмисно може затягнути під воду. Я був точнісінько таким: ніби зомбі, що й гадки не мав про навколишнє життя й сунувся, нічого не відчуваючи. Я не склав іспиту як чоловік і голова родини. Постійно провалював іспит як батько і як постачальник. Моє життя було рутинним повторенням беззмстовної, без жодної візії та перспективи, пригніченої картини існування.

Наше місто Колумбус, штат Огайо, у ті дні переживало справжній будівельний бум. Будинки виростали повсюдно. Завдяки цьому саме в нашому місті багато років поспіль проводився парад будинків. Якщо ви не знаєте, що це таке, то поясню. Парад будинків — це показ особливо гарних споруд, які різні архітектори зводили, щоби продемонструвати свій неповторний стиль і можливості, а також усі новітні оздоблювальні технології та фінішні матеріали. Для кожного тутешнього мешканця це була неабияка подія, і розважитися нею прибували тисячі охочих. Однак для мене цей парад — суцільний кошмар. Із таким нужденним

життям, яке було в нас із Дрендою, я дуже не хотів, щоби дружина дивилася на ці будівлі. Мені й так було прикро через те, що я — отака фінансова руїна; тож, напевно, не бажав, щоби Дренда пересвідчилася, наскільки все насправді погано. Нині я знаю, що мою тодішню позицію інакше як ідіотською не назвеш, але на той час саме так бачив цю ситуацію. Я знав: якщо Дренда піде туди, то неодмінно захоче такий будинок. Тож рік за роком повторював: «Ні!» Нарешті одного року я поступився й вирішив, що таки підемо.

Будинки ці, як ви можете уявити, були просто розкішні. Поруч із ними наша маленька ферма 1800-х років здавалася приреченою на знесення. Після того як ми оглянули перші кілька споруд і вже виходили на тротуар, я раптом зрозумів, що Дренди немає поряд. Обернувся, щоби побачити, куди вона поділася, і з сумом угледів, як моя дружина стояла й не могла відірвати погляд від будинку, який ми щойно залишили. Сльози текли по її обличчю. Підійшовши, я не придумав нічого ліпшого, як поставити ідіотське запитання: «Що сталося?» Наче не знав, якою може бути відповідь. Дренда просто глянула на мене й промовила: «Коли ж у мене буде такий дім?» У моїй голові наче вибухнуло: «Такий? Як оцей? Та це ж будинки, які коштують від п'ятисот до семисот тисяч доларів!» На той час я все ще намагався відшукати спосіб, як заплатити 300 доларів оренди за нашу стару ферму. Розумів, що це справді сумно, проте не бачив виходу й аж ніяк не міг обнадіювати мою прекрасну, дорогоцінну дружину. Страх і поразка, ніби шори, затуляли і мій розум, і мій світогляд. Це був не я. Що сталося з моєю радістю, з моїм щастям? Я просто не міг бачити далі за цей фінансовий стрес.

Була саме друга чи третя ночі, і я не міг спати. Біль, немов голками, прострілював усю мою щелепу та обличчя, і я відчайдушно

потребував його зняти. За тридцять шість годин перед тим мені чистили зубний канал, щоби зупинити інфекцію, яка призвела до того, що моє обличчя роздуло, немов повітряну кульку. Біль і дискомфорт були просто неймовірні. Щочотири години я приймав тайленол для знеболення, однак це не дуже допомагало. Сидячи у своїй вітальні, бо ж заснути не вдавалося, і прийнявши ще одну дозу, я випадково поглянув на упаковку з-під ліків і прочитав інструкцію. Не тому, що не знав, як приймати тайленол, а просто вона була під рукою — це те саме, як усі ми вранці під час сніданку читаємо написи на пачці пластівців. Не через цікавість, а тому що вона стоїть перед очима. Так-так, авжеж — по 2 таблетки щочотири години, але що там ще було написано? Не більше ніж 10 таблеток протягом доби! Мій розум швидко порахував усю кількість таблеток, яку хтось спожив би, якби приймав їх кожні чотири години, як робив це я останні два дні, — тобто 12 таблеток на день, а це на дві більше за максимальну дозу. Раптом мій шлунок стиснувся, і страх здавив мене, неначе лещатами.

Дев'ять років життя, перебиваючись із хліба на воду, будучи невдахою як чоловік, батько і голова родини, — усе це фактично призвело до того, що я став повною емоційною руїною. Лікарі посадили мене на антидепресанти, намагаючись хоч якось зарадити. Проте нічого не допомагало. Отож я, не спавши перед цим два дні, так і сидів того вечора з інфекційним запаленням зуба, і біль був такий нестерпний, що лягти знову я не міг. Тепер, читаючи напис на коробці з-під тайленолу, усвідомив, що до моїх проблем додалася ще одна — можливе передозування знеболювальним. Я не мав жодної уяви, до чого може призвести передозування тайленолом, однак не сумнівався, що ці ліки навряд чи сильнодійні, адже кожен може купити їх без рецепта. Так собі прикинув, що виробник просто помістив це попередження на упаковці, найімо-

вірніше, для того, щоби заспокоїти своїх юристів і не порушувати вимог законодавства. Я просто не міг собі уявити, що вживання двох таблеток понад норму може спричинити якісь серйозні наслідки. Проте дух страху здавлював мій розум і, вчепившись за цей факт, почав атакувати думками «а що, як...». Аби хоч якось заспокоїтися та конкретно все з'ясувати, я вирішив зателефонувати в Центр контролю отруень. У мене не було жодних сумнівів, що там скажуть: це дрібниця, не варта хвилювань.

Голос жіночки, яка озвалася на іншому кінці дроту, звучав цілком професійно. Вона запитала, чим може допомогти, і я пояснив, що приймав тайленол щочотири години протягом доби, і виходить, що спожив 12 таблеток замість 10, чого, як написано в інструкції, робити не можна було. І додав, що просто зателефонував їй, бо хотів пересвідчитися, що зайві дві таблетки не спричинять серйозних ускладнень. Далі настала пауза, і я почув стукотіння клавіш на комп'ютері. А потім мені сказали, цитую: «Сер, ми не знаємо випадків, щоби хтось приймав таке дозування і залишився живий». Може, я недочув? Однозначно ні! Тож я пояснив знову, що просто прийняв на дві таблетки більше протягом 24-годинного періоду, і робив це протягом двох днів.

Цього разу працівниця досить жорстко відповіла: «Сер, як я вже сказала, ми не знаємо жодного, хто б вижив, прийнявши таку дозу. Викликайте швидку, і НЕГАЙНО!» Коли я спробував пояснити ще раз, що сталося, оскільки не сумнівався, що ця жінка чогось не второпала, вона перебила мене словами: «Або ви самі поїдете до лікарні, або ж я висилаю до вас швидку допомогу!» Я був у шоку! «Сам... я доберуся сам», — відповів заїкаючись. «У яку саме лікарню ви поїдете?» — запитала жінка. Я повідомив, і вона поклала слухавку.

Я ж так і стояв, немов у тумані. На дев'яту ранку того дня в мене була призначена дуже важлива зустріч, а зараз було близько пів на другу ночі. Я так-сяк вибрався східцями наверх до спальні, розбудив Дренду й розповів їй про те, що сталося. Вона поглянула на мене повними розпачу очима. Ось уже кілька місяців поспіль її чоловік повадився досить неадекватно, і вона вже втомилася зводити все до купи — а тепер ще й це? «Гері, ти прийняв лиш на дві таблетки більше. Само собою, ти ж розумієш, що це тебе аніскілечки не вб'є. Перетелефонуй їм», — сказала дружина. Але страх — це річ ірраціональна й докучлива. «Та жінка повідомила, що це може вбити мене, потрібно їхати в лікарню». І коли повернувся, щоби вийти зі спальні, то виразно побачив в очах своєї дружини вигук: «Та ти жартуєш!»

Коли ж я дістався лікарні, то двоє хлопців у білих халатах уже чекали біля дверей відділення для невідкладних випадків. Коли я під'їхав, вони підійшли до мене й запитали: «Ви — Гері Кізі?» Підхопивши мене, вони прожогом кинулися в кімнату для маніпуляцій. Проходячи повз дошку призначень, я побачив, що моє ім'я вже написано на ній. Там було сказано: «Гері Кізі — передозування». Я просто очам своїм не вірив. Отож, щоби довго не розводитися, скажу, що коли лікар узяв у мене кров на аналіз, то, повернувшись, запитав: «Чому ви тут? Рівень тайленолу у вашій крові недостатній навіть для полегшення головного болю». А коли я розповів йому про дзвінок у Центр контролю отруєнь, він вибухнув реготом. Проте мені це аж ніяк не здалося смішним, і поготів тоді, коли поштою надійшов рахунок на дві тисячі доларів. Диявол знову зловив мене на гачок і вкотре відняв належне мені.

Я переказую всі ці історії, включно з моєю передмовою, щоби ви краще зрозуміли моє життя до того, як я відкрив Царство Боже. Авжеж, я був християнином. Звісно, я віддавав десятину. Пев-

ний час я навіть проводив служіння поклоніння у своїй церкві. Так, я любив Бога. Однак щось у моєму житті було не так, про-

**А МІЙ БОГ НЕХАЙ
ВИПОВНИТЬ ВАШУ
ВСЯКУ ПОТРЕБУ
ЗА СВОЇМ БАГАТСТВОМ
У СЛАВІ, У ХРИСТІ ІСУСІ.**

ДО ФИЛИП'ЯН 4:19

сто жахливо не так! Я розповідав вам, як Бог учив мене давати відсіч духові страху, як я звільнився від антидепресантів і панічних атак. Проте все ще не був вільним від обставин, які передусім призвели до цієї битви зі страхом, — мого безнадійного фінансового

становища! Мені все ще доводилося витримувати скажений тиск щодня, аби здобути грошей і сплатити рахунки, до того ж я мав десять прострочених і закритих кредитних карток, три позики фінансових компаній, борг перед Державною податковою службою, до всього ще й заборгованість рідним і чимало закладних, на які вийшли вже всі терміни.

Як я вже розповідав, наше життя було суцільним фінансовим хаосом. Стрес та емоційні потрясіння — ось із чого складався мій робочий режим. Попри те що були християнами, ми помирили фінансово: одна за одною кредитні картки були анульовані, прострочені кредити відкликалися, а кредитори не припиняли телефонувати. На піку фінансової скрути, коли навіть наш невеличкий бізнес не приносив достатнього доходу, ми навіть мали перебої з їжею. Моя родина не раз збиралася навколо дров'яної печі у вітальні, щоби так погрітися, бо ми не могли дозволити собі централізованого опалення. Ми обшукували крісла й дивани, аби знайти випадкову монетку, яка могла закотитися в шпарини, сподіваючись назбирати грошей хоча б на «хеппі міл» у "Макдоналдзі" та поділити його між нашими дітьми.

Я вже набив руку в тому, щоби спроваджувати кредиторів, проте одного дня дехто з тих, у кого я був «невиправним боржником», найняв юриста, щоби забрати мій рахунок. Той хлопець зателефонував і поставив питання руба. Він просто сказав: «Мені потрібні гроші за три дні, або я подаю на вас позов до суду від імені мого клієнта». Це просто добило мене. Я не мав жодних варіантів, обібрав уже всіх своїх друзів, і саме цієї миті стало зрозуміло, що мені кінець. Я заповз у свою спальню та впав на ліжку, волаючи до Господа. І дуже швидко почув Його голос. У моїй голові сплив рядок із Писання, що я чув чимало разів:

А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі.
До филип'ян 4:19

Я відповів Богові, що знаю це місце зі Святого Письма, проте моя потреба аж ніяк не була виповнена! Господь одразу ж дав відповідь на моє запитання: «Так, але це не з Моєї вини. Ти ніколи не виділяв часу, щоби вивчити, як діє Моє Царство. Насправді більшість Моїх церков живе так, як жив Ізраїль за часів Старого Завіту — наче раби. Вони живуть у боргах і фінансовій неволі. Я хочу, щоби Мій народ був вільним».

Я швидко збіг униз східцями й зріб Дренду в обійми, а потім переказав їй почуте від Господа. Я покаявся перед дружиною, що не шукав Бога й не вивчав те, як працює Його Царство. Зрештою, ми ходили до церкви, платили десятину з наших доходів більшість часу й любили Бога. Ми думали, що вже налаштовані на хвилю Царства. Момент, одначе, як мені вже скоро випало дізнатися, був у тому, що хоч я і був на шляху до небес, але й гадки не

мав, як привести звідти силу й владу у своє життя та вплинути на обставини. Тож ми взялися досліджувати Біблію. Бог почав говорити до нас і допомагати вивчати те, що Він мав на увазі, коли говорив про Царство. Усе, про що ми дізналися, стало справжнім потрясінням! Це було так, ніби в темній кімнаті ввімкнули світло. Уперше в нашому житті ми знайшли відповіді на запитання, що стосувалися наших фінансів!

Боже, що Ти хотів сказати цим — Царство?

Коли Бог повідомив, що я ніколи навіть не брався вивчати, як працює Його Царство, то мені, щонайменше, стало ніяково. Царство? Дренда і я не мали жодної гадки про це. Ми молилися і просили Господа пояснити нам, що ж Він мав на увазі: «Боже, навчи нас, що Ти хотів сказати цим словом — Царство!» Тож найперше, про що я мав дізнатися, — що таке Царство. Гадаю, саму концепцію царства як такого важко досягнути нашим західним розумом, живучи в американському світосприйнятті демократії і свободи волевиявлення. Боже Царство — не демократія; це Царство із Царем. Його повноваження поширюються у Царстві з делегованою владою через усі підпорядковані установи та людей, які діють від імені цієї влади. Збіговисько народу — це не царство. Натовп може налічувати мільйон осіб, але царством не стане. Царство — це група людей, об'єднаних законом чи урядом. У словниках "царство" визначається як держава або уряд, на чолі якого стоїть цар чи цариця.

І хоча ми святкуємо прихід Ісуса на землю на Різдво, однак звичай не розуміємо, що Він приніс із Собою також певне урядування. Біблія свідчить про це так:

Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний,

*Отець вічності, Князь миру. Без кінця буде множитися
панування та мир на троні Давида й у царстві його,
 щоб поставити міцно його й щоб підперти
 його правосуддям та правдою відтепер й аж навіки,
 ревність Господа Саваота це зробить!*

Ісаї 9:5-6, виділення автора

Ісус — Голова цього уряду, і коли ми приймаємо Його як нашого Спасителя, то входимо в це урядування, стаємо громадянами. Та не лише, бо насправді ми також стаємо частиною Божої родини як сини та дочки Божі.

*А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати,
 тим, що вірять у Ймення Його, що не з крові, ані з пожадливості
 тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога.*

Івана 1:12-13

*Отже, ви вже не чужі й не прихоськи,
 а співгромадяни святим, і домашні для Бога.*

До ефесян 2:19

Будучи членами Божої родини, ми стаємо частиною Його сім'ї, а отже, володіємо або є частиною всього, що належить Господові. Проте ми також стаємо громадянами Його великого уряду. Це означає, що маємо законні права й вигоди, які поширює цей уряд. Щоби краще зрозуміти, до чого я веду, проілюструю це на прикладі громадянина Сполучених Штатів. Як громадянин США ви маєте законні права. Вони записані в нашій конституції та в законах, якими керується наш уряд. Закони й права поширюються на

кожного громадянина, хоч би ким він був. Ці права не ґрунтуються на наших почуттях або тому, наскільки ми розумні чи кмітливі. Ні, вони встановлені законом та доступні кожному громадянину, який вважає Америку своїм домом. Можливо, ця людина навіть не знає своїх законних прав, утім, їх має як громадянин Сполучених Штатів Америки.

Авжеж, тут є над чим поміркувати, і я сподіваюся, що це цілком змінить вашу думку про Бога, а разом і те, як ви приймає те щось від Нього. Тут, у Сполучених Штатах, якщо щось або хтось намагається відняти наші законні права чи обходиться з нами несправедливо, ми маємо доступ до правосуддя (правосуддя означає виконання або застосування закону), тобто до процесу, який підкріплює наші законні права. Ми йдемо в суд, і суддя не звертає уваги на наш зовнішній вигляд чи статки. Він дивиться на закон і відповідно до нього щоразу має ухвалювати рішення. Це і є запорука нашої безпеки: ми маємо законні права, а наш уряд підкріплюватиме їх через правосуддя на всій території Сполучених Штатів. А тепер, зважаючи на все це, погляньмо уважніше, що саме сказано про новий уряд, який Ісус приносить на землю.

*Без кінця буде множитися панування (Ісуса) та мир на троні
Давида й у царстві його, щоб поставити міцно його
й щоб підперти його правосуддям та правдою...*

Ісаї 9:6, у дужках слово автора

У цьому вірші зі Святого Письма сказано, що Боже Царство встановлено й підтримується правосуддям, упровадженням Божого закону. Упровадження означає процес виконання чи підкріплення ваших законних прав. Ваші права — це те, що Бог на-

живає праведністю, або те, на що Він указує як на правильне, тобто Його закон. Щоби забезпечити те, що Бог називає правильним у Його Царстві та що за правом належить вам як громадянинові, Господь дав вам доступ до правосуддя, а саме процес і гарантії, що ви матимете все обіцяне Ним. Бог відкрив нам Свою волю через Своє Слово, Біблію, щоби ми знали свої права в Його Царстві. Це добра новина! Усе, що ви читаете в Біблії про обіцяне Богом, — це вже за законом належить вам як громадянину Його Царства!

У Другому посланні до коринтян чітко сказано, що кожна обіцянка — КОЖНА — це «так» і «амінь». Усе це вже вирішено; усе за законом ваше.

*Скільки бо Божих обітниць, то в Ньому Так, і в Ньому Амінь,
Богові на славу через нас.
2 до коринтян 1:20*

Самою основою Божого Царства є правосуддя і праведність — воно не може похитнутися. Тож думайте про це так: «Якщо я знаю закон Божого Царства (Його волю) і маю доступ до правосуддя, процесу примусового виконання, що гарантує мені дотримання моїх прав, тоді я впевнений і не похитнуся».

*І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно
волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого
тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те,
чого просимо від Нього.
1 Івана 5:14-15*

У цих віршах сказано, що Бог чує нас, однак не просто чує наші слова, що надходять через звукові хвилі; тут річ скоріше про те,

що Він слухає та виконує. Уявіть собі суддю, який розглядає справу, щоби здійснити правосуддя. Зала засідань і суддя тут для того, щоби забезпечити доступність правосуддя для всіх громадян. Суддівське рішення не засноване на його почуттях, але спирається на закон, від імені якого він діє, щоби правосуддя (сила закону) діяло для кожного громадянина. Суддя забезпечує здійснення правосуддя (закону) відповідно до написаного закону. Божий трон (місце владарювання) і Його сила забезпечують правосуддя (виконання Його волі) для всіх людей, які прийдуть до Ісуса та Його Царства.

Будь ласка, прочитайте це твердження ще раз дуже повільно, щоби воно відбилося від вашого теперішнього уявлення про Бога. Більшість людей вважає, що Бог ухвалює щоразу нові рішення, але це неправда. Він — Цар у Царстві із незмінними законами. Він не ухвалює рішень, які не відповідають Його законам. Тож ми можемо знати Його відповідь ще до того, як поставимо запитання. І бути впевненими, що маємо те, про що говорить Його закон, ще до того, як побачимо це, адже Господь має силу, щоби забезпечити виконання закону.

Коли ми з Дрендою почали дізнаватися про наші законні права у Царстві, це радикально змінило наше ставлення до Бога та Біблії. Результат нового сприйняття повністю змінив наше життя.

У ЦАРСТВІ ДІЮТЬ НЕЗМІННІ ЗАКОНИ.

Більше не потрібно клячати. Жодного випрошування. Ми дізналися, що за Божим законом усе вже дано нам як громадянам Його

Царства. Треба просто й далі навчатися правильно висловлювати свої права на те, що за законом належить нам, і вивільняти це на землі. Це можна порівняти з отриманням готівки за банківським чеком. Так, у вас може бути чимало грошей на банківському рахунку, проте є законна процедура, за якою тільки ви можете

пред'явити права на гроші й отримати готівку за чеком. У кожній правовій системі є процес, згідно з яким ми можемо пред'являти права на щось, навіть якщо це вже є нашою власністю.

Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою.

2 Петра 1:3

Це і є Царство! Громадяни цього Царства мають рівні права. Варто розуміти, що Царство діє відповідно до законів, а закони не змінюються. Чому це важливо? Бо в Царстві діють незмінні закони, не зважаючи на людей. Натомість будь-хто має те саме право користуватися вигодами від дії закону Царства, як і кожна інша особа в ньому.

Саме тут у церковному світі починається певна плутанина щодо цього. Чимало християн вважають, що Бог вибірково вирішує, що Він хоче зробити в чиемусь житті. Іншими словами, люди думають, що Бог вибирає одного благословити, а іншого — ні. Гадають, що Бог дозволяє, щоб із людьми траплялися різні речі, які вони не спроможні контролювати. Або що Він зцілить одного, проте не вилікує іншого. Більшість християн благають Бога допомогти їм, а Він уже все можливе для цього зробив. Господь дав їм Царство, усе Царство!

Коли Бог почав говорити про мої фінанси й що я маю більше вчити про Його Царство, то дав мені цей рядок із Писання:

...Блаженні убогі, Царство Боже бо ваше.

Луки 6:20

Бог промовив, що відповіддю мені щодо фінансів є Його Царство, і ви можете до цього додати, що також знання того, як долу-

читися до законів Царства тут, на землі, як це робив Ісус. Визнаю, що спочатку я і гадки не мав, що це все означає. Проте розмірковуючи над словами Бога, я зрозумів, що царства, по суті, діють відповідно до закону. Дію і результат певного закону можна знати й розраховувати, що вони будуть щоразу однакові, бо закони не змінюються. Раніше я ніколи не думав про це з духовного погляду. Однак якщо Царство Боже справді так улаштоване, то я можу вивчити ці закони, застосовувати їх і користати з усіх благ, що вони дають, будучи задіяними в моєму житті.

Я зрозумів, що закони, які правлять цією землею, незмінні. Фактично на постійність і незмінність їхньої дії можна покладатися в тому, щоби відправити людину на Місяць, чи зробити так, щоби літак відірвався від землі. Проте більшість християн не наближаються до Бога з цим розумінням. Натомість вони слізно вимолюють те, чого потребують, намагаючись у цьому переконати Бога, наче Він ще не визначився, чи опікуватися ними.

Наприклад, якби я збирався проповідувати на певній церковній конференції, то чи молитимуться всі віряни тієї церкви, щоби на цьому заході було освітлення? Чи поститимуть вони та благатимуть Бога: «Господи, Ти знаєш, яке важливе це зібрання, як нам потрібно, щоби на ньому було освітлення». Чи робитимуть вони це так само, як зазвичай моляться, із зітханням і тужінням у своїх молитвах? Ні, не думаю. Насправді я сумніваюся, що під час планування того заходу хтось узагалі турбуватиметься, чи горітимуть лампи на зібранні. І якщо через певну причину вони все-таки зберуться того вечора на конференцію, а світла не буде, то як ви гадаєте, зателефонують вони до компанії-постачальника, бажаючи полагодити електрику? Аж ніяк. Проте якщо й справді це станеться, то певен, що диспетчер, який прийматиме виклик,

якусь секунду послухає ці стенання, а потім повернеться до свого колеги й скаже: «Слухай, тут у мене якийсь псих на лінії».

Коли я наводжу цей приклад на своїх конференціях, усі вибухають сміхом. І знаєте чому? Бо вони знають, що телефонувати до постачальної компанії з плачем і риданнями, благаючи ввімкнути світло, — це ідіотизм; принаймні більшість людей знає, що саме слід робити в таких випадках. Вони просто клацнуть вмикачем світла. Що може бути простіше! Жодних емоційних перевантажень, ніякого стресу; просто взяти й клацнути вмикачем. Хочете знати, чому вони не побиватимуться через те, як увімкнути світло? Тому що вони ОЧІКУЮТЬ, що воно ввімкнеться. Вони чекають, що світло горітиме, бо знають, як працює електрика. Вони розуміють ЗАКОНИ, які керують електричною енергією, та знають, що ці закони ніколи не змінюються.

Однак якби ви повернулися на тисячу років назад і сказали комусь, що можете освітити ціле місто за допомогою маленьких скляних лампочок, усі були б певні, що ви збожеволіли. А якби вони на власні очі побачили, як цілий міський квартал освітлений цими маленькими скляними лампочками, то неодмінно назвали б це дивом. Люди все, що не можуть пояснити, називають дивом. Але ж це не диво, а просто закон електрики, який для всіх діє так само, як і для тих, хто знайшов час, щоби дізнатися, як саме ця енергія працює.

Ми щойно дослідили, як працює електрика. Або ж іншими словами — освіжили наші знання щодо законів, які управляють електричною енергією. Тож очікуємо, що вона працюватиме, і не здивуємося цьому. Насправді нас більше вражає, коли вона не працює. Розуміючи закони електрики й записавши їх для себе, ми можемо проводити освітлення по всьому світі. Як саме? Навчивши цих законів інших і давши їм змогу насолоджуватися

всіма благами користування електрикою. Це можливо завдяки розумінню законів, які управляють електричним струмом. Це твердження справедливе й щодо духовних законів. Якщо ми не розумітимемо їх, то не матимемо можливості насолоджуватися їхніми благами чи відтворювати в разі потреби.

Коли ми бачимо літак у небі, то не вигукуємо: «Ого, та це справжнє чудо!» Ні, ми очікуємо, що літак полетить, бо розуміємо, як і чому він це робить. І, знову-таки, якби ми повернулися на тисячу років назад і один із новітніх двопалубних реактивних *Airbus A380* пролетів над верхівками дерев, що сказали би люди? Однозначно, що це дивовижа! Так, я згоден із тим, що *A380* — це справді вражаючий літак, вагою понад 500 тонн, здатний нести більш ніж 800 людей зі швидкістю понад 900 кілометрів на годину на відстань до 15 тисяч кілометрів. Він так захоплює уяву, що у вас справді може з'явитися спокуса подумати, що це чудо. Однак аеробус — не чудо. Ми можемо розпитати інженерів, які збудували *A380*, як він літає, і вони розкажуть вам про закони фізики, що піднімають літак у повітря, та опишуть кожен гвинтик і кожну деталь, які було використано. Під час випробувального польоту інженери не бігали злітною смугою зі словами: «Отакої, ви тільки погляньте на це, очам своїм не вірю — ця штуковина таки здійнялася в повітря!» Нарешті, ми впевнено сходимо на борт літака, адже знаємо: його здатність літати заснована на фізичних законах, які не змінюються. І поки ми залишаємося в межах параметрів цих законів, літак літатиме. Тож не забуваймо — закони незмінні!

Ми ніколи не сіли б у літальний апарат, якби ці закони не були сталими. Уявіть ситуацію, що ми купили на літак квиток, на лицьовому боці якого написано щось на кшталт: «Подорож на цьому літакові на ваш страх і ризик, бо закон зльоту діє спорадично. Сьогодні спрацює, а завтра — ні, і ніхто не знає, чому це так.

Відчуваєте, що сьогодні ваш щасливий день? Тоді щасливої подорожі!» Згадайте, коли востаннє ви боялися, що можете піднятися в повітря, сидючи на стільці? Ніколи? Чому ні? Тому що знаєте: закон гравітації ніколи не змінюється.

Усі ці речі, про які я згадав, є фізичними законами земного царства, яке створив Господь. Але знаєте що? Духовні закони Його Царства працюють так само — вони не змінюються! Перш ніж Бог розповів мені про Своє Царство, я був у курсі того, як працюють фізичні закони землі, але ж уважав, що Царство Боже — це щось інше. Гадав, що Бог просто робить бажане, коли хоче. Проте відкрив для себе, що це неправда. Коли ж побачив, що закони духовного Царства Божого не змінюються і їх можна вивчити, зрозуміти й застосувати, то усвідомив, чому Ісус раз за разом говорив: «Ось на що схоже Царство Боже». А далі Він порівнював Царство з чимось у природній сфері, щоби люди могли зрозуміти, як це працює. Раптом у моєму розумі ніби спалахнула лампочка. Я подумав: «Якщо Бог дав нам Царство, а саме це Він зробив, і Царство діє за законами, які не змінюються, то я можу вивчити ці закони й використовувати у своєму житті».

*Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому
дати вам Царство.*

Луки 12:32

Того дня я став духовним ученим! Я побачив Біблію в зовсім іншому світлі. Читаючи Святе Письмо, ставив запитання: «Чому ті риби розмножилися? Чому та людина була зцілена? Чому того хліба стало багато?» — і так далі. Відтак я почав вивчати з таким

підходом Біблію, просячи Бога показати мені закони, які були задіяні тут, і — ОВВА!

Коли Господь того дня промовив до мене, якраз тоді ж зателефонував юрист. І Бог сказав, що я маю проблеми, бо ніколи не присвячував час вивченню того, як працює Його Царство. Я негайно збіг східцями вниз і покався своїй дружині, що не шукав Господа та дозволив нам скотитися в прірву, про яку вже розповідав раніше. Проте ми ще не знали, що це означає насправді — довіряти Царству наші відповіді. Знову-таки, ми вже були в церкві, на шляху до небес і любили Бога. Однак зовсім не уявляли, що саме Господь мав на увазі, коли говорив слово «Царство» в ту мить. Але ж у нас назріла справжня проблема, і ми не знали, як за три дні роздобути гроші, про які говорив юрист. Не відали ми і як діяти, якщо не повернемо борг за цей строк і на нас позиватимуться до суду.

Це був неабиякий іспит. Мій перший досвід із розв'язання грошової проблеми. Тому я прагнув, щоби Господь показав мені, що Він мав на увазі під оцим «Царством». Дозвольте розказати вам, що було далі. Пам'ятаєте, юрист сказав, що я маю три дні, щоби віддати йому гроші, яких у мене взагалі не було! Саме той відчай і примусив мене зайти в спальню та взивати до Господа; я був у біді! Само собою, якраз тоді Він розповів мені про Царство, що це і є моя відповідь. Хоч я і не розумів, що Бог має на увазі, проте, безперечно, був готовий дізнаватися та вчитися.

Два дні по тому, ввечері, я збирався зустрітися з одним клієнтом щодо його страховки. На той час я завжди паркував свою машину за рогом дому клієнта й ніколи — перед самим будинком. У мінівена, яким я керував, була одна невеличка проблема. Заводячись, авто заповнювало під'їзну доріжку або вулицю білим димом, і той дим, скажу я вам, не був аж такий непомітний. Мені завжди здавалося, що коли я паркуватимуся на під'їзній доріж-

ці мого клієнта, а потім, заводячи машину, задимлюватиму все вихлопами, то це навряд чи допоможе моєму бізнесові. Я вважав, що моє реноме у сфері фінансів дещо постраждає, якщо таке станеться, адже пропонував клієнтам інвестувати тисячі доларів за моєї рекомендації. Зрештою, якщо я сам такий вправний фінансовий менеджер, то чому ж тоді моє авто ледь заводиться? Того вечора все сталося так само.

Коли я вже вийшов із дому клієнта, то із жахом зрозумів, що той іде слідом за мною, проводжаючи вулицею до моєї машини. У цьому не було нічого такого, ми просто розмовляли. Утім, мене трохи непокоїло, що той чоловік не піде до моменту, коли я заводитиму машину. Ми все ще спілкувалися, коли я заліз у свій фургон. Опустивши вікно, я і далі говорив, сподіваючись, що чоловік зараз попрощається та піде собі додому. А я певну хвилинку вдаватиму, що там собі щось роблю, і вичекаю, поки той піде остаточно. Однак клієнт не йшов. Нарешті, він таки сказав «на добраніч», але просто трохи позадкував від машини й так собі стояв. Я зрозумів, що вскочив у халепу. Завів автівку з надією, що, може, хоч цього разу вона не вибухне димом. Проте це бажання було не з тих, які збуваються. Одразу ж усе навколо наповнилося ядучим смородом, від якого аж запекло в очах.

Той чолов'яга почав відчайдушно жестикулювати, даючи мені знати, щоби я заглушив мотор. Потім підійшов до вікна й запитав, чи не можу я відкрити капот. Відтак пояснив, що підробляв автомеханіком і хотів би глянути, у чому несправність. Буквально за хвилину він повернувся і сказав: «Так я і думав: зношена прокладка головки циліндра. Відженіть машину додому й терміново відремонтуйте». Подякувавши своєму клієнтові, я поїхав собі геть, однак його порадою не скористався. На ремонт машини я просто не мав грошей.

Від клієнтового будинку до мого офісу було не більше ніж 10 кілометрів, і на зворотному шляху мене знову накрила вже знайома хвиля депресії. Проте й дорогою я пам'ятав, що Господь був сказав мені, і почав промовляти до Нього про своє авто: «Господи, я не маю грошей, щоби ремонтувати цю машину. Я все ще боргую гроші, зокрема й за цю автівку, і не можу продати її поламаню. Просто вже не знаю, що мені робити. Можливо, було б навіть краще, якби вона геть згоріла, оця машина. Тоді страхова компанія заплатила б за неї, отак би я її здихався».

До мого офісу залишалося ще приблизно п'ять кілометрів, як я вгледів на капоті бульбашку, якої раніше не помічав. Поки роздивлявся, вона більшала й більшала, а коли вже підкотив на офісну стоянку, бульбашка раптом вибухнула шаром полум'я. Я оторопів: увесь перед моєї машини тепер був поглинутий вогнем, що

**МИ ДОВЕЛИ СОБІ,
ЩО БОЖА СИСТЕМА
ЦАРСТВА ПРАЦЮЄ,
ТОМУ ПРОСТО З ЦІЄЇ
МИТІ ОДНОЗНАЧНО
ВИРІШИЛИ
НАВЧАТИСЯ ДАЛІ ТА
ВИКОРИСТОВУВАТИ ЇЇ.**

здіймався на два метри над капотом. Тож я швидко забіг у офісну будівлю й викликав пожежників. Наступного дня страхова компанія оформила мінівен як такий, що не підлягає ремонту, і мені виплатили за нього страховку. Цих грошей вистачило, щоби виплатити борг юристові, який телефонував за три дні до того. Авжеж, ми

з Дрендою були здивовані. Не знали навіть, що й думати. Проте бачили, що Бог працює над нами й дещо таки змінюється. Однак нашу відданість Царству ще очікували випробування, причому несподівані, які визначать наш шлях на прийдешні роки.

Ми, звісно, неабияк зраділи, коли мінівен згорів, однак раптом збагнули, що залишилися зовсім без машини. І хоча вона тепер

була повністю виплачена, і юрист, що грозив позиватися через кредитну картку, теж отримав свої кошти, у нас нічого не залишилося на купівлю нової автівки. Дізнавшись про втрату машини, мій батько зателефонував нам і сказав, що хоче допомогти купити нову. Ця новина ще більше потішила нас. Тож ми з татом пішли в місцевий автосалон і вибрали авто, яке подобалося і мені і Дренді. Батько сказав, що дасть на покупку 5 тисяч доларів, а ціна тієї машини приблизно 17 тисяч. Тобто ми мали доплатити ще 12 тисяч. Я неохоче заповнив кредитне подання, і батько підписався під ним. Результат мені пообіцяли повідомити вже вранці.

Тієї ночі ми не могли спати, адже знали, що просто не потягнемо такої позики. Господь щойно говорив мені стосовно таких речей. Але ж як не буде машини, це на мене ще більше тиснутиме, і я поступлюся та здамся. Так і не стуливши очей усю ніч, ми з Дрендою зійшлися на тому, що не можемо підписати кредитну позику. Я зателефонував батькові й подякував йому за щедрі пропозиції, проте додав, що ми вимушені відмовитися. Далі набрав номер автодилера й повідомив йому те саме. Він також був розчарований, адже кредит того ранку вже схвалили, і машина була готова, щоби її забрати. Хоча ми й гадки не мали, як Бог збирався допомогти нам з авто, проте відчули глибокий спокій щодо цієї ситуації.

На той час Дренда продавала різні старовинні речі, які знаходила на всіляких гаражних розпродажах. Вона залишила повідомлення одному чоловікові щодо викупу трьох кімнат меблів. Він виставив їх на продаж за місяць до того, як згоріла наша машина, однак увесь цей час дружина не могла з ним зв'язатися. Через декілька днів після випадку з мінівеном той чоловік озвався сам і погодився продати всі три кімнати, битком набиті меблями, менш ніж за тисячу доларів. Дренда уклала договір із компанією-аукціонером, щоби ті розпродали для неї меблі, та ще й змогла

виторгувати замість готівки — комісійних за аукціон — вживану машину в непоганому стані, що належала компанії. Тож тепер у нас був повністю сплачений пристойний мікроавтобус, погашена кредитна картка й виплачений борг за мінівен.

Отакої! Авжеж, саме так діє Царство. Ми довели собі, що Божа система Царства працює, тому просто з цієї миті однозначно вирішили навчатися далі та використовувати її. Ви можете запитати: «То який саме принцип ви задіяли у своєму житті?» Найголовніший — не вірити боргам, але просити Бога того, чого потребуємо, і щоб Він показав нам, як пожати це.

Ситуація з мінівеном заінтригувала мене та вкотре довела слушність ще одного випадку, який стався за кілька місяців раніше. Однак тоді я ще не розумів, що саме Бог показує мені. Крапки ще не були поєднані в моєму розумі саме як принцип Царства.

Я люблю полювати на оленів, проте роками повертався з пустими руками. Виходив на полювання, сидів у холоднечі, і так минав день за днем, без жодної мисливської удачі. Справа навіть не в тому, що мені просто подобалося полювання. Мені треба було годувати дітей. Безперечно, мисливська здобич була б дуже доречною. Хоча певні успіхи колись і були, однак уже минув не один рік відтоді, як я мав удалий мисливський сезон і повертався додому з м'ясом. Одного дня, роздумуючи над перспективами нового сезону полювання, що мав от-от розпочатися, я почув голос Господа. Він сказав: «Чому ти не дозволяєш Мені показати тобі, як добути оленя цього року?» Я був неабияк здивований оцим: «Показати тобі, як добути собі оленя цього року?» Що це може означати? Молячись над цими словами, я відчув бажання посіяти фінансове зерно або ж принести дар конкретно для цієї мети — вполювати оленя. Господь сказав, що коли я сіятиму на

мого оленя, то маю вірити, що вже отримав його, ще до того, як олень насправді стане моїм.

Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам.

Марка 11:24

Як і годиться християнинові, я завжди жертвував та підтримував свою церкву. Однак подібний посів із цілеспрямованим наміром і вірою отримати те, за що молюся, — це щось нове для мене. Я взяв чек і написав у розділі призначення: «Для мого оленя 1987 року». Потім поклав на нього руки, а коли надсилав на адресу одного служіння, якому довіряв, проголосив, що щойно отримав свого оленя. Проживали ми на той час у місті Талса, штат Оклахома, і там просто нікуди було ходити на полювання. Та якось один друг із церкви запросив мене на День подяки в гості до своєї бабусі, яка жила в сільській місцині. Він сказав, що поблизу бабусиної ферми помічали оленів. Тож усією родиною святковим ранком ми попрямували в гості з радісним передчуттям чудового дня смачної їжі й товариського спілкування, а водночас і вполювати мого оленя.

Друг насправді не знав до пуття, куди саме мене спрямувати на полювання. Однак там був такий собі лужок, оточений лісом, тож мені запропонували піти саме туди й прилаштуватися біля великого дерева, яке росло просто посеред луку. Отже, постараюся описати вам цю картину: такий собі луг зі скошеним сіном, і одне велике дерево в самісінькому центрі. Я сів, притулившись спиною до дерева, і поглядав собі на лісок, який був приблизно за сто з лишком метрів від мене. Тепер, згадуючи ту історію, я на-

віть бачу, як сиджу просто серед відкритого поля біля великого дерева — авжеж, це зовсім не те, що можна назвати ідеальними умовами для полювання.

Того ранку, приблизно за 30—40 хвилин після мого виходу, олень, непомітно для мене, дійсно пробіг через поле до лісу, що стояв просто перед моїми очима. Дерево було між мною і оленем, тож я не бачив його, а він — мене. Тварина бігла просто на дерево, прямуючи до лісу, і не помітила того, що я сиджу якраз за стовбуром. Але коли олень приблизився, то почув мій запах і зупинився, не розуміючи, де я. Він заглянув за дерево, і наші очі зустрілися на відстані лише декількох метрів. Не скажу, хто з нас здивувався більше, однак той олень не гаяв часу, врубивши повну швидкість. Із гучним пирханням він помчав щодуху до лісу. А я, так само сидячи, намагався втримати рушницю для пострілу й побачити в приціл тварину, яка щодуху втікала від мене.

Намагатися навести рушницю на білохвостого оленя, який мчить від тебе галопом, і стріляти навскид — не найпростіший із пострілів. Сказати правду, я ніколи не стріляв раніше в оленя, що біжить. Навіть тепер пам'ятаю, що ледь-ледь навів приціл на ту тварину, поки вона підскакувала високо в повітря, як це завжди роблять оті білохвості олені, коли мчать повним ходом. Однак коли я натиснув на курок, тварина впала й більше не рухалася. Я був просто шокований! На все це пішла буквально секунда. Постріл був зроблений за сто метрів, бо ж я кроками заміряв цю відстань.

На звук рушниці вибіг мій друг і привітав з упольованим оленем, побачивши неподалік тушу. Я не став розказувати про те, як Господь допоміг мені отримати цього оленя. Просто поглянув на друга й промовив: «Не думаю, що цей олень дістався мені тому, що я такий уже знаний мисливець». Потім витягнув із мислив-

ської куртки папірець, на якому зазначив дату надсилання того чека. На папірці був записано: «Вірую, що отримаю мого оленя 1987 року в ім'я Ісуса». Також були вказані дата й час, коли я помолився за це. Відтак я простягнув записку другові, щоб і він побачив написане, і почав розповідати йому, що саме Господь сказав мені зробити.

Ця подія по-справжньому врізалася мені в пам'ять. Я не сумнівався, що то було від Бога. Однак чомусь досі не розумів, що наразі задіяв закон Царства. Насправді сам цей термін, «Царство», не був чимось таким, про що я навіть думав тоді. Отримати того оленя було чудово, але чи станеться це знову? Не маючи чіткого уявлення про закон Царства, мені було невтямки, як саме або завдяки яким законам сталося так, що тварина з'явилася. Тож для себе я занотував цю подію як знак від Бога та хотів перевірити її ще раз наступного сезону полювання на оленів. Однак той наш мінівен згорів іще до настання мисливського сезону. А потім у нас з'явився мікроавтобус, за який не потрібно було платити, і Бог уже мав мою повну увагу. Я вже з нетерпінням чекав, щоби якнайскоріше розпочався сезон полювання. Хотів протестувати свою теорію та дізнатися більше про Царство Бога. Тим паче що до полювального сезону вже було рукою подати!

Того першого оленя я вистрелив у Оклахомі восени 1987 року. А от у липні 1998-го ми переїхали в Огайо, де пройшли мої дитинство та юність. Хоча я там виріс, проте минуло вже дванадцять років, як виїхав звідти. У молодості в Огайо я не мав жодного успішного сезону, щоб у полювати оленя. Пробирав декілька разів, однак не довелося навіть зробити жодного пострілу. Тож зойно ми влаштувалися в таунхаузі, який винайняли в Огайо, я зрозумів, що навіть не знаю, куди саме тут ходять на полювання. Ще хлопчаком був вистежував кроликів просто через дорогу від

батьківського дому, уздовж струмка, який там протікав. Закладав капкани кілька років поспіль, проте жодного разу мені не довелося бачити не те, що оленя, а навіть якихось слідів того, що вони водяться в цій місцині. Одного дня, коли ще вчився в коледжі, зателефонував мій брат, сам не свій від збудження. Сказав, що бачив на власні очі, як олень ішов уздовж того самого струмка біля батькового дому. Я був вражений звісткою не менше за брата.

Та розмова досі залишалася в моїй пам'яті, тож я вирішив, що першого дня відкриття сезону полювання направляюся саме в ту місцину й пройдуся вздовж струмка. Зателефонував братові й запитав поради, куди саме там можна було піти. І хоча він не бував тут уже декілька років, однак пам'ятав про велике кленове дерево, яке росло на межі лісу. Це могло бути, на його думку, непоганим місцем для мисливської засідки. А оскільки підлітком я все виходив уздовж струмка та знав кожен звив стежки, то одразу второпав, куди саме брат мене направляє.

Ми з Дрендою в точності повторили те, що Господь показав нам минулого року в Оклахомі: посіяти зерно, записати свій посів і вірити в те, що вже отримали, коли молилися, відповідно до Марка 11:24. На той час у штаті Огайо було введено ліміт на двох особин оленів будь-якої статі, однак ми насправді подумали, що зробимо посів на одного оленя, а пізніше виберемося й візьмемо другого. Ми з Дрендою посіяли зерно на оленя та увірували, що отримаємо його, коли молилися. І сталося справжнє диво: зранку в день відкриття сезону буквально за 40 хвилин я вполював не одного, а двох оленів. Отакої! Ми вийшли на щось справді значуще!

А місяць по тому мені наснилася одна бізнес-ідея. Вона потребувала всього фінансового знання, що його я набув у страховому бізнесі, проте уві сні мета була відмінна від страхування. Попри те, що я не зовсім її зрозумів, усе-таки був певен: Бог підводить мене

до того, щоби я залишив фірму, у якій пропрацював уже вісім років, і відкрив власний бізнес. У той період, коли мені це наснилося, я все ще працював у ній, продаючи страховки та цінні папери.

Саме того тижня, як побачив сон, я мав запланований візит до однієї родини, щоби обговорити з ними страховку. І хоча ми розмовляли про страхування життя, я знав, що підписати цей договір не було їхньою справжньою потребою чи проблемою. Та родина була обплутана боргами, а їхній місячний бюджет бажав кращого. Частиною звичайного планування для моїх клієнтів була пропозиція заповнити інформаційну форму, указавши в ній усю фінансову інформацію. Це да-

вало мені змогу прикинути, якого саме договору страхування життя вони потребують і на яку суму. Того вечора я неабияк розхвилювався за цю родину. Мені хотілося допомогти людям, але я не знав як. Тож я взяв їхні фінансові дані та почав проробляти деякі варіанти. Працюючи зі своїм фінансовим калькулятором, я трохи відхилив-

ся від напряму страховки й почав видивлятися, чи можна якось вивільнити хоч якісь готівкові кошти в їхньому місячному бюджеті. Перегрупувавши декілька позицій і погравшись із калькулятором, я побачив, на свій подив, що ця родина, не змінюючи своїх доходів, може вибратися із боргів менш як за сім років, погасивши також закладну на свій будинок.

**Я ПОБАЧИВ, НА СВІЙ
ПОДИВ, ЩО ЦЯ РОДИНА,
НЕ ЗМІНЮЮЧИ
СВОЇХ ДОХОДІВ,
МОЖЕ ВИБРАТИСЯ ІЗ
БОРГІВ МЕНШ ЯК ЗА
СІМ РОКІВ, ПОГАСИВШИ
ТАКОЖ ЗАКЛАДНУ НА
СВІЙ БУДИНОК.**

На той момент я вже пропрацював у фінансовій сфері вісім років і ніколи не чув, щоб хтось вважав це можливим. Знову і знову я переробляв фінансовий кейс цієї родини та отримував одну

й ту саму відповідь: шість років та два місяці — і вони повністю розрахуються з боргами. Тоді я почав діставати зі своєї шухляди з файлами форми даних інших клієнтів. Зробив подібні розрахунки для них і отримав ту саму відповідь: менше ніж сім років — і жодних боргів. Відверто кажучи, я був шокований цими результатами.

Подумав, що ця родина неабияк зрадіє, побачивши це, тому вирішив надрукувати гарну презентацію та наочно представити все, що я виявив, коли ми зустрінемося для визначення їхніх потреб у страхуванні життя. Мені й справді дуже боліло за цю сім'ю. Я знав, як фінансовий стрес впливає на всі сфери життя, і хотів, щоби ця родина також усвідомила, що це не безнадійно. Отже, я вручив їм свою маленьку роздруковану презентацію, а коли озвучив цифри, то вони були приголомшені. Після демонстрації того, як швидко його сім'я може позбутися боргів, чоловік аж підстрибнув із місця та почав мені дякувати зі сльозами на очах. Видовище це насправді мало такий вигляд, як показують на телебаченні, коли сім'я виграє в лотерею або головний приз у ігровому шоу. Вони ледь могли повірити в те, що я їм говорив. Це дійсно зворушлива мить і гідний досвід для них, а водночас і для мене.

Згадуючи потім про той вечір, я не міг викинути з голови факт, що, просто перегрупувавши активи та цифри клієнта, зміг показати, як позбутися боргів менш ніж за сім років. Бачив, яке враження це справило на ту родину і як обнадіяло. Переглянувши більшість файлів своїх клієнтів з метою перевірки, скільки їх може потрапити в цей проміжок часу «менше ніж сім років, щоби звільнитися від боргів», я був здивований, адже 85 відсотків їх це вже зробили. Але хто сказав про це тим людям? Після того вечора з моїм клієнтом, пропрацювавши чимало інших старих файлів, я зрозумів, що можу почати власний бізнес, показуючи людям, як позбутися боргів за допомогою мого плану.

На той час особисто в мене вже не було боргів, однак я неабияк співчував тим людям, які опинилися у фінансовій скруті. Ця місія приваблювала мене набагато більше, ніж просто страхування життя. Я почав показувати всім своїм страховим клієнтам таку роздруківку, і всі без винятку були шоковані.

Це була цілком робоча бізнес-модель, та все ж залишалося декілька проблем, які слід було продумати. По-перше, потрібно багато часу, щоби вручну виконати розрахунки та ввести їх у формат презентації. По-друге, як саме я зможу заробити на цьому? Зрештою, я домовився з одним розробником комп'ютерного програмного забезпечення і отримав програму, за допомогою якої можна швидше створити план. Щодо моєї другої проблеми, то я розумів, що не можу виставляти людям рахунки за свої послуги, бо ж у них взагалі не було грошей. Я почав молитися про це.

Одного дня в мене був мозковий штурм. Я справді відчув, що Бог дав мені ідею, як керувати своєю компанією, допомагаючи людям, не стягуючи з них грошей і водночас заробляючи для себе. У своєму плані я шукатиму втрачені гроші — тобто гроші, які клієнт уже мав, проте не бачив. Наприклад, я порівняв би ставки страхування автомобіля, будинку, життя та здоров'я, шукаючи заощаджень. Вивчив би іпотечні ставки, щоби побачити, чи має рефінансування якийсь сенс. Перевіряв би багато подібних речей, хоча особисто не займався кожною сферою бізнесу, яку досліджував. Завітавши додому до свого клієнта, я показував би можливі заощадження, а потім відправляв би його самостійно шукати компанію, яка могла б реалізувати мої ідеї або знайти представника, який керував би компанією, яку я знайшов для моїх клієнтів і яка була б для них менш дорогою. Раптом я зрозумів, що цей клієнт буде вартий гонорару за рекомендацію цих компаній.

По суті, я вже зробив усю роботу, продаючи своєму клієнтові їхню компанію та продукт. Усе, що їм залишалося зробити, це просто зареєструвати нового клієнта. Тож я почав зв'язуватися з постачальниками послуг, представниками компаній і професіоналами в цій галузі, яких пропонував своїм клієнтам. Розповідав їм про свою роботу й запитував, чи варто, на їхню думку, платити за рекомендацію. Вони всі відповідали ствердно. Отже, саме так я і вчинив: залишив свою колишню фірму та заснував власну, допомагаючи людям позбутися боргів. Бізнес пішов угору й у процесі приніс достатньо грошей, щоби ми з Дрендою могли позбутися боргів за два з половиною роки! Навіть не передати, як ми зраділи! (Якщо ви зацікавлені в тому, щоб отримати безкоштовний план, телефонуйте на номер 1-800-815-0818. Ми й досі їх розробляємо, двадцять вісім років по тому!)

Щодня було щось нове, оскільки Бог показував нам дедалі більше й більше про те, як діє Його Царство. Коли я навідувався до іншого клієнта, Господь говорив мені, як наймати людей і перетворити мою маленьку справу на справжній бізнес. А коли я найняв людей, щоби ті працювали з нами, наш бізнес справді почав процвітати, виростаючи на більші та вищі рівні. У вступі я вже згадував, як ми почали платити готівкою за наші машини та збудували будинок нашої мрії. Під час щомісячних ділових зустрічей із моїми новими працівниками я розповідав про Царство Боже. І люди виявляли неабияке зацікавлення моєю компанією, щоби почути більше про Царство й те, як застосувати його закони у своєму житті, бо й самі зверталися до нас у пошуках можливості для власного бізнесу.

Уроки, які Бог показав мені, були дивовижні. Звичайно, багато з них я засвоїв, коли щороку ходив на полювання. Історії, свідком яких я був на полюванні, щонайменше, вражали. Сам не повірив

би, якби власними очима не побачив. Кожна історія навчила мене нового про Царство, чого я ніколи раніше не відав. Гадаю, що варто поділитися з вами деякими з них у цій книжці. Однак якщо ви хочете прочитати всі ці мисливські історії, то можете отримати примірник моєї книжки *Faith Hunt* («Полювання у вірі») на моєму вебсайті.

Одна історія сталася через декілька років після того, як я відкрив для себе полювання на оленів, застосовуючи нові знання про Царство. Як я вже ділився з вами, Бог навчив мене робити посів на свого оленя та приймати його як уже впольованого, коли молишся. Отже, щороку, без винятку, мені вдавалося впольовувати здобич за 30—45 хвилин. Між іншим, так відбувається вже двадцять вісім років поспіль. Ну й, само собою, цьогоріч я теж вирушив на полювання, як і завжди, уже повністю впевнений, що олень обов'язково з'явиться. Звісно ж, за декілька хвилин я вже бачив, як тварина проходить повз мене, збираючись зайти на сусідню ділянку, за 200 метрів від моєї. Я розумів, якщо олень увійде в ліс, то його вже не дістану, проте був упевнений, що він точно мій. Це було в ті дні, коли я і гадки не мав про полювання з луком, використання мисливського різка або ж як заганяти оленя. Я знав, що ця тварина — моя здобич, проте безпорадно дивився, як вона збирається зайти в ліс, що належав моєму сусідові. Аж раптом почув у своєму духові: «Скажи, щоб олень прийшов до тебе». — «Що? Сказати оленю, щоб він прийшов до мене? Що це означає?» Достеменно не знаючи, що це може означати, усе-таки проговорив уголос, однак не дуже голосно, щоб олень міг мене почути: «Оленю, я наказую тобі зупинитися, розвернутися та підійти, ставши під моє дерево». Я саме полював із луком, тому й додав останню частину про те, щоби тварина стала під моїм деревом, адже хотів, щоб олень підійшов зовсім близько. Прики-

нув собі так: якщо саме віра принесе мені цього оленя, то з таким само успіхом я можу відправити його під моє дерево й добре там поцілити.

Дивна річ, та коли я сказав ці слова, олень миттєво зупинився, розвернувся й почав прямувати до мого дерева. Я був у шоку, коли тварина перетнула всі 200 метрів, підійшла та зупинилася просто під моєю засідкою на дереві, яка була лише за 3 метри над ним. На мені не було ні камуфляжного одягу, ні засобу для відбивання запахів, ні різка, лише я і Бог. Однак тварина тепер стояла просто піді мною. Не думаю, що хтось міг би схибити. Звичайно, я дуже радів, коли вполював того оленя додому, однак із голови ніяк не йшло те, що я побачив. Невже тварина прийшла до мене саме тому, що я наказав їй? Без усякого сумніву, це здавалося саме таким.

Ферма, яку ми орендували в Огайо, займала понад 35 гектарів. Там був невеликий лісок, кущовий підлісок із численними струмками та поля. Зимовими місяцями, а особливо коли землю щільно вкривав сніг, ми залюбки виходили полювати на кроликів. В Огайо саме був сезон полювання на кільчастих фазанів, і тривав він паралельно із сезоном полювання на кроликів, однак ми рідко бачили фазанів на нашій фермі.

Цього конкретного дня ми вийшли полювати на кроликів уздовж течії струмка, аж ось перед нами спалахнув півень-фазан. Я швидко скинув рушницю на птаха й вистрелив. Натиснувши на курок, я зрозумів, що не влучив і лише зачепив птахові крило. Фазан таки впав. Однак, ударившись об землю, птах знову скочив і побіг на скаженій швидкості. Фазан може бігти зі швидкістю до 55 кілометрів на годину, і цей виклався на повну, ніби доводив, що саме так воно і є. Земля була вкрита новим сніжком, і птах біг на відкритому пасовищі вгору під невеликим кутом, тож я міг легко спостерігати за кожним кроком утікача.

Якусь мить я стояв там, безпорадно думаючи, що птах утече, проте в душі раптово відчув помазання. Я знав, що відбулося, коли наказав оленеві зупинитися та підійти до мене. Тож мав спробувати це знову й голосно крикнув: «Фазане, в ім'я Ісуса СТІЙ!» На якусь мить я втратив із поля зору, куди саме той птах мчить. Мені було добре видно все поле, і фазан зупинився саме в той момент, коли я вигукнув. Мій син Тім був зі мною і сказав: «Тату, фазан зупинився саме тієї миті, як ти крикнув». Тільки де птах був зараз? Ми з Тімом пішли полем по його слідах — а ось і він, просто сидить на снігу. Уже зарився головою в сніг, приблизно наполовину, проте все тіло так і було на виду, просто неба, на снігу. Фазан забіг трохи за траву, тому ми втратили його з поля зору. Можливо, він уже неживий? Я підняв птаха, і той одразу ж вибухнув шквалом клекотіння та махів крилами. Живий, та ще який! Уже коли ми оббілювали птаха, то, оглянувши його всього, я побачив, що просто зачепив праве крило. Ми з Тімом здивовано перезирнулися. Ніхто не повірив би в те, що ми зараз побачили на власні очі, — це було просто неймовірно.

Як я вже згадував раніше, в Огайо було встановлено обмеження на оленів: тільки два олені обох статей. Однак протягом року дозволялося вполювати лише одного оленя-самця. Огайо намагався скоротити популяцію оленів у штаті, тож олениць можна було вполювати більше. Я робив свій посів на оленя та оленицю, і самець, наче за годинником, приходив за 30—40 хвилин після першого заходу, а наступного разу вже йшла олениця. Одного разу до мене дійшло: «Зажди-но, олені, схоже, приходять у тому порядку, як я записав, коли робив свій посів». Чи й справді це так? А що станеться, якщо я зміню порядок? Зазвичай я робив посів на оленя та оленицю, і саме в такому порядку вони з'являлися. Цього разу я, навпаки, посіяв на оленицю і оленя. Твари-

ни прийшли знову, та першою була олениця, а потім уже олень. Я змінював цей порядок протягом кількох років, перевіряючи свою теорію, і щоразу це спрацьовувало. Побачивши, як це відбувається, мене охопило повне благоговіння перед Царством і тим, як мало я знав про нього. Одне було напевно: Господь показав, що мені належить куди більше влади щодо напрямку мого життя, ніж я коли-небудь думав.

До річч, зараз сезон оленів 2015 року. Я зробив посів на оленя з чотирма чи більше пасинками, однорічну оленицю та однорічне оленятко, для їжі. І як за годинником, шестипасинковий прийшов просто до мого дерева. Потім я взяв однорічну оленицю, єдину, що підійшла до мого дерева. Я знав, що наступного разу олень з'явиться також. Це звучить, наче якесь божевілля, однак я розповідаю вам те, що відбувалося на моїх очах.

Було також одне полювання на оленя, яке продемонструвало все це настільки очевидно, що навіть стало лячно. Я зробив посів на чотирипасинкового оленя чи з більшими рогами, а потім ще й на оленятко (оленятко рахується за оленицю, оскільки його роги заховані під хутром і є лише маленькими пагорбками). Я вийшов, як завжди, і отримав свого восьмипасинкового за 15 хвилин під час сезону полювання з луком. Наступного разу я вже був упевнений, що олень з'явиться також.

Через два тижні я знову вийшов на полювання і, сидючи у засідці на дереві, побачив гарного восьмипасинкового, який ішов на пасовище приблизно за 300 метрів від мене. Він прямував до мого дерева. Олень не відхилився від свого напрямку й вийшов конкретно на те поле, якраз під моє дерево, та простояв там приблизно 20 секунд. Тоді розвернувся й пішов назад через пасовище тим самим шляхом, яким дістався сюди. Ви ж пам'ятаєте, що в Огайо дозволений лише один самець, а я вже отримав восьмипасинко-

вого, тож довелося просто сидіти й спостерігати за цим оленем без можливості зробити постріл. Тут уже я зовсім розгубився. Це вперше, коли я вийшов на полювання і до мене наблизився олень, на якого я не сіяв зерно. Дивним було й те, як він поводився: перейшов прямо через поле, постояв під моїм деревом, а далі повернувся й пішов собі геть знову через те саме пасовище, тією самою стежкою, якою прийшов сюди. Неначе робив це за чийось наказом. Я прочекав увесь ранок, проте цей олень більше не з'являвся.

Того вечора, коли я сидів у своєму кабінеті, усе це непокоїло й не відпускало мене. Щось тут було не так: мало з'явитися оленятко. І чому отой восьмипасинковий поводився саме так? У тому ж таки кабінеті я почав молитися в духові, просячи Бога показати мені, що сталося, — і почув, як Його голос сказав: «Поглянь-но на свій посів». Поглянути на свій посів? Я знав, на що конкретно сіяв. Мій банк робить копії надісланих чеків, тож я витягнув свої виписки й подивився на чек, що відправив, коли робив посів на свого оленя. Гадав, що посіяв зерно на двох оленів, одного з чотирма пасинками чи більше, а друге оленятко, яке рахується за оленя, як я вже зазначив раніше. Проте ось що було написано на моєму чекові: «Два олені, чотири пасинки або більше, й одне оленятко». Хоча я хотів сказати: «Два олені: один із чотирма пасинками або більше й одне оленятко». Однак сказано було не так. На чекові було чітко написано: «Два олені, чотири пасинки або більше, й одне оленятко». Скільки це оленів? Три. Отой другий був якраз на чотири пасинки або більше, як і перший. Побачивши це, я так і сидів, ніби мене оглушили. Той восьмипасинковий виконував завдання. Він мав бути там за законом Царства. Я підскочив і, вигукуючи від захвату, почав бігати будинком. ОТАКОЇ!!!!

Водночас це неабияк мене настрахало. Бо ж якщо побачене мною — це те, як безпосередньо й конкретно функціонує Цар-

ство, тоді потрібно бути з цим обережнішим. Я ненавмисно дав хід подіям, яких насправді не хотів, щоби ті відбулися, — однак вони сталися, бо я вивільнив їх відповідно до духовного закону. Тепер зрозуміло, що саме переживали чимало людей, включно зі мною, коли ставалося те, чого вони насправді не хотіли, проте до чого самі ж і призвели своїми думками. Як ви пам'ятаєте, Своїми словами Ісус знищив фігове дерево, а іншого разу позвав Лазаря з гробу. В обох випадках застосовано один закон із різною метою. Отже, наступного разу, коли я вийшов на полювання, оленятко з'явилося відповідно до мого посіву.

Уся ця низка подій захопила зненацька і надзвичайно вплинула на моє сприйняття Царства. Тепер я знав, уже без жодної плутанини, що Царство — це справді дуже й дуже конкретно. Але ж хіба це для нас дивина? Кожен фізичний закон на землі є таким само конкретним. Схоже, до цього я зовсім не усвідомлював, що духовні закони діють так само, як і фізичні, що створені духовними. Мав би знати це, проте не знав. Однак тепер розумію, без усякого сумніву, що Царство — конкретне, дуже конкретне.

Гаразд, розповім вам іще одну мисливську історію (адже я в захваті від тих уроків, які отримав під час полювання, тож вам доведеться бути поблажливими до мене). Отже, побачивши, наскільки конкретним є Царство, я вирішив провести спеціальний експеримент. Цього року я посіяв на оленя із сімома пасинками. Зазвичай оленячі роги мають однакову кількість пасинків із кожного боку. Чотирипасинкові мають по два відростки з кожного боку; восьмипасинкові — по чотири. Але часто через різні причини роги оленя не бувають однакові та мають різну кількість відростків із кожного боку. Проте, як я вже говорив, звичайно з кожного боку розташована однакова кількість пасинків.

Я прагнув на повну вивільнити свою віру в щось екстраординарне, а не звичне й буденне, оскільки, так би мовити, ставив експеримент. Мені вже було зрозуміло: що конкретнішу ставиш перед собою мету, то довше, можливо, доведеться чекати й точнішими будуть настанови від Святого Духа, щоб усе здійснилося. Тож коли настав день відкриття сезону полювання з луком, я вже знав, що виходити на полювання немає сенсу. Мені вже було відомо, що його, мого оленя, не буде. Насправді я прочекав увесь жовтень і просто розумів у духові: «Ні, його ще немає». Нетерплячка неабияк допікала мені: надворі золота осінь, ліс увесь у яскравому осінньому вбранні, і мені дуже хотілося вибратися на природу. Проте я і далі чекав.

І це таки сталося. Одного вечора я сидів у вітальні та розмовляв із батьками моєї дружини, які приїхали із Джорджії, аж раптом почув це. Цей день — завтра вранці. Там мав бути семипасинковий! Я повідомив усю свою родину, що отримаю свого оленя наступного дня. Прокинувся такий схвилюваний, що з дому вийшов, як іще не розвидніло. Полювання цього

**ТЕПЕР Я РОЗУМІЮ,
БЕЗ УСЯКОГО СУМНІВУ,
ЩО ЦАРСТВО —
КОНКРЕТНЕ, ДУЖЕ
КОНКРЕТНЕ.**

разу мало бути з арбалетом та із засідки на дереві, яка виходила на болото площею близько півтора гектара, що межувало з моїм лісом. Це дуже гарна місцина. Сидиш, а повз тебе пролітають качки; а по краях можна побачити, як шмигають ондатри та навіть норки. Болото оповите кущами, і це одне з найкращих місць для оленів на моїй території. Отже, чекаю я у своїй засідці, а нічого не відбувається. Отак просидів 45 хвилин, потім годину — і нічого.

Аж от зачув, як відчинилися та зачинилися двері автівки через поле, тобто біля мого будинку, і зрозумів, що це батьки Дренди

вже хочуть від'їжджати до Джорджії. А я пообіцяв їм, що ми поснідаємо разом перед тим, як вони поїдуть, та ще й мав бути за кухаря. Мій початковий план був у тому, щоби ранесенько вполювати оленя і встигнути повернутися додому на сніданок. Однак тварина не йшла, тож я неохоче зііз із дерева й попростував до будинку. З минулого досвіду полювань на своїй ділянці вже знав, що олені приходять на цю заболочену місцину більш пізнім ранком, оскільки, як я вже згадував, це було одне з їхніх основних місць лежання. Авжеж, я розумів, що тварина може з'явитися будь-якої хвилини, однак просто не міг залишатися довше. Схоже, доведеться знову прийти сюди іншим ранком.

Привітавшись із усіма домашніми, я заходився готувати сніданок. Зазвичай саме я готую сніданки вдома й роблю це, скільки себе пам'ятаю. Маю власний особливий рецепт цільнозернових вафель. І вони, скажу я вам, просто неймовірні. Яйця, ковбаса та сирні пластівці доповнюють меню, однак головна страва, яка робить мій сніданок особливим, — оригінальний кленовий сироп. Огайо — це край кленового сиропу, і чимало народу тут в окрузі його виготовляють і продають. Я стежу за тим, щоби жодного сурогату не з'являлося в моєму домі, тільки найвищий ґатунок. Отже, готую я сніданок, а вікно нашої кухні якраз виходить на ліс і болото. Аж раптом бачу, як олень переходить поле, прямуючи до болота. Я кричу: «Ось він, мій олень!» А далі прошу нашу компанію готувати замість мене, адже просто не можу його упустити!

Із колишніх спостережень за тим, як олені перетинають це поле, я розумів, куди саме він прямує. Дійти туди можна було не інакше, як проходячи повз мою засідку. Тож прикинув собі: якщо зможу пробратися туди з іншого боку й за удачі видертися на засідку ще до того, як тварина пройде повз неї, то влучно вистрелю. Однак добігти й видряпатися на дерево до появи оленя — завдан-

ня не з простих, ото ж мав вискочити з дому НЕГАЙНО! Вибіг за двері, на ходу схопивши лук. Далі бігцем полем, а потім, якомога тихіше, добрався до засідки та обережно піднявся. Утім, про оленя поки не було жодного натяку.

Я піднявся в засідку й усівся саме тоді, коли побачив, що тварина прямує болотом просто до мене. Самець не звертав уваги ні на що, крім олениці, слідом за якою він ішов, не бачачи й не відчувачи мене. Олениця риссю пробігла під моєю засідкою далі на болото, а олень прямував тією самою стежкою. Ідеальнішого розкладу годі було й бажати. Тепер, коли олень був на відстані близько 20 метрів, я ретельно прицілився й пустив стрілу. Тієї секунди, коли стріла була вже випущена, я зрозумів, що схибив. Воно й не дивно: я майже втратив дихання, оббігаючи з іншого боку поля навколо болота, намагаючись заскочити тут оленя.

Із неабияким розчаруванням я побачив, що стріла влучила дуже низько, і було ясно, що я не вцілив у жодне життєво важливе місце на тулубі тварини. Уражений стрілою, олень стрибнув у густі кущі, що межували з болотом, і поступово щезнув із виду. Утім, під час попередніх полювань я не раз спостерігав, що поцілені з лука олені іноді не розуміють, що сталося. У більшості випадків вони просто йдуть собі, принаймні поки не бачать і не відчують вас. Я також розумів, що поранена тварина здебільшого лягає в чагарник і зазвичай не йде дуже далеко. А оскільки цей самець мене не бачив, то вчинив так само. Я ж дуже тихо зіліз із засідки на дереві та попрямував до свого дому стежкою, якою прийшов, тобто вибравши довгу обхідну дорогу, щоб не злякати оленя.

Коли ж повернувся додому, то всі кинулися мене розпитувати, що ж там відбулося і чи вполював я оленя. Розповівши, що трапилося, я попросив своїх синів піти й допомогти мені вигнати оленя з кущів, сподіваючись, що спробую ще раз у нього вистрелити. Ми

оточили зарості й почали повільно пробиратися крізь кущі. Раптом я побачив, що один із моїх синів ледь не наступив на оленя, і той стрибонув через високий чагарник. Тварина була приблизно за 60 метрів від мене, перебігаючи з правого боку на лівий.

Раптом олень угледів мого другого сина на краю поля. Зрозумівши, що це не та сама людина, яка заскочила його, і що насправді незрозуміло, куди саме безпечно втікати, тварина зупинилася, щоби швидко оцінити свої варіанти. Я знав, що це мій єдиний шанс, і вирішив ним скористатися. Олень мене ще не побачив. Тепер він стояв боком до мене на відстані до 60 метрів і дивився на мого сина. Лук достатньо потужний, щоби вбити оленя, однак із дистанції 60 метрів стріла впаде набагато ближче. Я ніколи раніше не стріляв із лука на таку відстань, до того ж мій не був найновішим, які можуть пускати стрілу зі швидкістю понад 120 метрів на секунду. Його точність була обмежена приблизно 30—40 метрами.

Оскільки олень так і стояв, не рушаючи з місця, я вирішив збити постріл. Підняв лук, націлився і пустив стрілу навмання. Проводжаючи її поглядом, я з подивом побачив, що вона влучила тварині в шию, пробивши її наскрізь (перепрошую за всі ці деталі). Стріла тепер стирчала з обох боків шиї оленя. Проте самець знову метнувся в кущі, і я не вгледів, куди саме він утік. Тож повільно підійшов до кущів у тому місці, де зникла тварина. А ось і вона! Стріла зробила свою справу, і я мав свого оленя.

Тут до мене долучився мій син Тім, а я тим часом роздивлявся роги оленя, які зацікавили мене більше, ніж будь-що інше. Я не мав можливості їх порахувати, проте коли ми все-таки це зробили, то налічили сім пасинків. Придивившись до оленя ближче, ми побачили, що він насправді мав вісім пасинків, але один із відростків був відламаний, що робило оленя семипасинковим. Ми

з Тімом просто стояли, не тямлячи себе від захвату, і прославляли Господа. Царство було абсолютно дивовижним! Водночас нам із Тімом також стало ясно: «Хто нам повірить? Хтось узагалі знає, що Царство діє таким чином?»

Гадаю, ви зрозуміли суть. Царство діє за дуже конкретними законами, які встановлено раз і назавжди. Тож можна з упевненістю розраховувати на те, що вони щоразу діятимуть однаково. Це було таке захопливе відкриття ще тоді, на початку, коли я зрозумів, що ці закони працюють у будь-якій сфері, включно з грошима. Я можу вивчити ці закони. Я можу стати духовним ученим і з'ясувати, як функціонує Царство. Бог допоможе мені в цьому.

РОЗДІЛ 2

БЛАКИТНИЙ СЕРПАНОК

Після того як ми з Дрендою побачили, що Царство діє в нашому житті, то повністю звільнилися від боргів і хотіли розповісти всім, кому тільки могли, про те, що дізналися. Ми говорили про це охочим слухати, коли засновували нашу церкву та коли я керував своїм бізнесом. Однак я відчував у своєму духові, що було тут і дещо інше. Не знав, що саме, але усвідомлював, що Бог спонукав мене ділитися Царством із людьми.

Протягом усього 2005 року мене не полишало бажання в духові провести конференцію про фінансову революцію, тобто серію з п'яти зустрічей. Я відчував, що зможу викласти на цьому заході певні фінансові принципи Царства, які змінили моє життя. У свої молоді роки ми іноді влаштовували в нашій методистській церкві тижневі служіння пробудження. Це був саме той формат, який я бачив у своєму духові: п'ять сесій, на яких було вдосталь часу, щоб провести людей через поняття та принципи у фінансовій сфері, яких мене навчив Бог. До того я ніколи не об'єднував ці принципи для систематичного викладення. Але у своєму духові я увесь час бачив, як проводжу ці п'ять сесій, присвячених фінансам.

У молитві про це я несподівано зустрів Ларрі, мого друга, якого давно не бачив. Той розповів мені про майбутню конференцію в Албанії, яку він тоді проводив, і запросив мене виступити. Ларрі був місіонером в Албанії майже дванадцять років і встиг багато чого важливого зробити в цій країні. Думка про таку далеку подорож була для мене досить новою. Я мало подорожував і поготів ніколи не був у Албанії, навіть не міг з упевненістю сказати, де вона розташована, та Албанія. Однак Ларрі підбадьорив мене. Він повідомив, що збирається проводити загальнонаціональні збори, на які приїде багато пасторів із цієї країни. На його думку, моє розуміння фінансів Царства буде корисним для цих людей. Ларрі ще додав, що я проведу спільно з ним дві чи три сесії на конференції. Хоча це й не було п'ять сесій, та я однаково з нетерпінням чекав можливості викласти тему протягом кількох сесій, які мені випали за цієї нагоди. Тож відповів, що залюбки поїду.

Коли я вийшов із літака в Албанії, Ларрі привітав мене досить дивною заявою. «Гері, — сказав він, — один із моїх доповідачів останньої хвилини скасував свій виступ, тож ти зможеш провести п'ять сесій». Моє серце аж тьохнуло! Авжеж, так і є! Я знав, що це призначення від Бога, і тепер спостерігатиму, як розгортатимуться події, що я бачив у своєму духові. Із собою я мав свої нотатки, однак не склав їх у форматі п'яти сесій. Тож кожного дня навчав, а потім повертався й молився у духові та записував свої нотатки для наступного заняття. Помазання на кожній сесії було просто неймовірним.

Перш ніж повести свою розповідь далі, маю сказати, що на той час, коли я відвідував Албанію, ця країна була надзвичайно бідною. Середня зарплата становила близько 500 доларів на місяць, а хабарництво було звичним способом життя місцевих. Міркуючи, як навчати людей у сфері фінансів, я не був упевнений, що во-

ни це сприйматимуть. Знав, що Слово працює для всіх, проте це був новий досвід для мене. Викладаючи на першому занятті, я спочатку ніби наткнувся на якусь стіну між нами. На другій сесії вже відчувався справжній духовний голод, і можна було побачити на обличчях присутніх, коли вони почули добру новину про Царство, як зростає їхня віра. Щодня я навчав людей, і вони ставали дедалі щасливішими. Було очевидно, що вони в захваті від Царства.

Увечері напередодні моєї останньої сесії Господь сказав, що я маю прийняти пожертвування для місцевих церков. Я не був у цьому впевнений, тому що, по-перше, це було не моє зібрання, а по-друге, я не знав, як люди відреагують на цю пропозицію. Нам із Ларрі довелося сплачувати значну частину транспортних витрат і вартість проживання для місцевих пасторів, щоби вони змогли приїхати на це зібрання. Я поговорив із Ларрі про це, і він погодився: «Так, авжеж, запропонуй їм це та прийми їхні пожертви».

Отже, під час останньої сесії я вийшов із цією пропозицією до учасників конференції, і помазання було таке сильне, що ледве міг устояти. Усі в кімнаті танцювали й галасували, несучи гроші до сцени, щоби пожертвувати їх. Помічники, які тримали мішки, плакали та самі ледь трималися на ногах, коли люди клали гроші. Я ніколи раніше не бачив нічого подібного, принаймні не під час підношень. Тепер, спостерігаючи за тим, як люди танцюють і кричать від радості, роблячи пожертви, я був приголомшений помазанням, а також щирою вірою тих, хто робив такий дорогоцінний посів.

Після служби Ларрі був явно зворушений побаченим. Його неабияк здивували два повнісінькі мішки пожертв, які ми принесли до його помешкання після вечірнього служіння. Ларрі потім сказав, що зазвичай після зібрань, на яких він у минулому збирав пожертвування, заповнювали тільки один мішок, і то частково.

Поквапом ідучи через людну вулицю до маленької квартири, яку винаймав Ларрі, ми ретельно приховували мішки з грошима від чужого ока.

Дійшовши до квартири, ми сіли у вітальні та відкрили мішки з дарами, щоби порахувати гроші. Коли Ларрі висипав уміст мішків на стіл, сталося те, що й досі важко передати словами. Раптом легкий блакитний серпанок наповнив кімнату, і присутність Бога охопила нас. Ми просто відкинулися на своїх стільцях, неможливі від помазання, яке зійшло на нас. Це не було схоже на жодне помазання, яке я коли-небудь відчував, коли проповідував або молився за людей. У ньому явно відчувалася присутність. Це було свято, і я усвідомлював, що перебуваю в присутності Самого Бога. Ми так і сиділи в кімнаті, а ця присутність ставала дедалі сильнішою. Усе, що ми могли робити, — сидіти й плакати. Тоді я побачив посеред купи грошей, які насипом лежали на невеличкому столику, обручку якогось чоловіка. Мене просто приголомшив цей факт: очевидно, того вечора хтось із присутніх, не маючи готівки, віддав єдину дорогу річ. Тієї миті Господь звернувся до мене:

«Я призиваю тебе до народів, щоби навчити їх тих принципів, яких Я навчив тебе про Царство та фінанси. Цю обручку принесли сьогодні ввечері з великою вірою. Але Я хочу, щоби ти взяв і зберіг її на згадку про цей вечір. Також знай: так само, як весільна обручка свідчить про завіт, ти проголошуєш Мій завіт забезпечення для Мого народу. І знай, хоч би куди Я тебе відправив, дам тобі гроші, щоби покрити всі витрати».

Я не спав усю ніч. Того вечора ночував у квартирі Ларрі, і помазання досі залишалося там. Дорогою додому через Атлантику я також не міг заснути. Усе, що робив, — дивився у вікно

та плакав протягом усього восьмигодинного польоту. Я не спав 46 годин після того, як Господь промовив до мене того вечора. Та й протягом кількох місяців після того вечора, коли згадував про це, щоразу відчував ту саму присутність і починав плакати.

Я не сказав Ларрі, що саме Господь відкрив мені про ту обручку. Гроші з пожертвування належали церквам Албанії, і я усвідомлював, що золоту обручку також можна продати, проте знав також і те, що Господь сказав мені про неї. Тож був дуже щасливий, коли Ларрі зателефонував і повідомив, що Господь озвався до нього та сказав віддати мені ту річ. Я зробив підставку для цієї обручки, нині вона міститься в моєму офісі. Багато разів я дивився на цей перстеник, і мені постійно спадали на думку слова Господа, сказані того вечора, адже відтак не раз доводилося стикатися із нерозв'язуваними, здавалося, фінансовими проблемами. І незмінно Бог був вірний, забезпечуючи мене всім потрібним, щоб іти напрямком, який Він указав мені того вечора. Авжеж, той вечір в Албанії змінив моє життя, проте було багато іншого, що Господь збирався показати мені в наступні дні.

Коли я повернувся додому з Албанії, то відчув сильний потяг нести це послання Царства всюди, де тільки міг. Я мав потужне бажання оприлюднити цю інформацію, дуже хотів ще раз провести п'ять сесій і подивитися, чи станеться те саме. Довго чекати не довелося. Мене запросив пастор зі штату Юта приїхати й провести ті самі п'ять сесій. Він почув від Ларрі, що це вчення буквально змінює життя, і дуже захотів мене запросити. Він був пастором маленької, дуже бідної індіанської церкви, що конче потребувала фінансової допомоги. Цей пастор відчув: якщо все почуте від Ларрі правда, то я і справді можу стати їм у пригоді.

Отже, я вилетів до них і став проводити зібрання в неділю вранці та ввечері, від неділі до вечора середи. Усього було п'ять сесій,

як і в Албанії, і я отримав однаковий результат. Останнього вечора конференції люди, коли робили свої пожертви, кричали й танцювали під дуже сильним помазанням. Цього разу я не бачив блакитного серпанку, однак відчував сильне помазання впродовж усіх п'яти сесій. Після останньої я був шокований, як і тоді з Ларрі в Албанії, величезним підношенням, яке зробили лише сімнадцять подружніх пар. Замкнув отримане в сумці для пожертвувань і відніс до свого офісу, щоби зайнятися грошима наступного дня.

Уранці мені зателефонували з офісу. На лінії була моя секретарка, і я зрозумів, що щось сталося. Її голос тремтів, і здавалося, що вона плакала.

— Пасторе, у тих грошах, які ви привезли, є щось таке надзвичайне, — були її перші слова.

— Що ти маєш на увазі, Трейсі? — поцікавився я.

І вона розповіла мені, що відкрила мішок із грошима, щоби перерахувати й покласти їх на депозит, але тієї миті, як вона це зробила, відчула дуже потужне помазання, просто в офісі, і впала на підлогу. Друга моя секретарка, зачувши гамір, виглянула з-за дверей і теж затремтіла від сильного помазання. «Що ж відбулося з тими грошима в Юті?» — запитала Трейсі. Я міг тільки відповісти їй, що й сам не знаю.

Через декілька тижнів я навчав тих самих принципів у маленькій церкві в південній частині Огайо. Ми надіслали до цієї церкви перші чотири сесії записаними на відеодиски, і люди дивилися їх попередні чотири тижні. Я ж поїхав до них у неділю ввечері, щоби завершити своїм виступом п'ять сеансів. Помазання знову мало не збивало нас із ніг. Коли того вечора я приймав пожертвування, то отримав той самий результат, який бачив на інших зібраннях. Люди були просто в захваті, даючи. Під час приношення церква поставила один кошик посеред зали, щоби люди клали в

нього свої пожертви. Цього разу блакитний серпанок проявився знову. Навколо кошика для пожертвувань, коли люди клали в нього гроші, з'явилася сяюча куляста хмарина діаметром приблизно півтора метра. Помазання було таким сильним, що після зібрання мене довелося підводити до машини, оскільки без помочі я не міг дійти до неї сам.

Коли це сталося, я не знав, що відбувається, і не чув, щоби таке ставалося деінде. Я і далі проводив конференції, і помазання було

дуже потужним. І так, цей блакитний серпанок знову з'являвся на декількох зібраннях. Проте найбільше мене ошелешило, що помазання було на самих грошах. Після конференції моєму персоналу було важко перерахувати пожертвовані гроші. Пам'ятає, як помазання увійшло у квартиру в Албанії, коли Ларрі висипав пожертву на стіл? Узявши до рук гроші, що їх підносили, неможливо було не відчувати оте помазання — одразу ж починаєш тремтіти. Знаю, що це звучить божевільно, але це саме те, що я бачив на власні очі.

Будучи вже духовним ученим, я неабияк розгубився через усе це та запитав Господа. Він промовив до мене й розповів, чому таке сильне помазання проявилось на жертві. Бог сказав мені, що більшість людей дають через обов'язок або слідуючи букві закону. Дехто дає через те, що так заведено, однак не дуже в це вірить. Багато хто дає, бо думає, що Бог розсердиться, якщо він цього не зробить. Деякі роблять пожертви, ніби виплачують якийсь рахунок,

**ІСУС НЕ ТІЛЬКИ
ЗАПЛАТИВ ЗА НАШЕ
ПРАВО ПОТРАПИТИ НА
НЕБЕСА, ВІН ТАКОЖ
ЗРОБИВ МОЖЛИВИМ
ЖИТИ ЯК СИНІ Й
ДОЧКИ БОГА ТА
НАСОЛОДЖУВАТИСЯ
ПЕРЕВАГАМИ
ЦАРСТВА БОЖОГО
ТУТ, НА ЗЕМЛІ.**

що завинили Господові. Але Бог сказав мені, що коли я навчаю про Його Царство та відкриваю приховані фінансові принципи Царства, то віра зростає в серцях людей. Тоді вони жертвують у вірі, і зв'язок із Царством проявляється на повну силу — звідси й такий потік помазання.

Після тієї поїздки до Албанії 2005 року моє життя радикально змінилося. Бажання донести до людей добру новину про Царство змусило нас із Дрендою використати можливості телебачення. Без перебільшення, нині ми витрачаємо мільйони на рік, щоби розповісти людям про Царство, яке ми відкрили багато років тому. Проте, можливо, ви ще не чули доброї новини про Царство. Ми й самі були з таких — віруючі, які йдуть на небеса, але не знають, як вивільнити небеса на землі. Проте Ісус не тільки заплатив за наше право потрапити на небеса, Він також зробив можливим жити як сини й дочки Бога та насолоджуватися перевагами Царства Божого тут, на землі. Та що важливіше — ми маємо звернутися до мільйонів людей із доброю новиною про Євангелію, і тут просто не обійтися без грошей. Люди дивляться на нас. І наше життя має здаватися зовсім інакшим!

Чого я навчав у Албанії, і що стало початком того помазання? Що саме Бог сказав мені проповідувати народам? Авжеж, саме цьому й присвячена ця книжка! Вірю: те, що ви дізнаєтеся, змінить ваше життя, як це сталося зі мною.

РОЗДІЛ 3

БЛАГАЮ, БОЖЕ, ЗМИЛУЙСЯ!

Джеррі зателефонував до мене в офіс і запитав, чи можемо ми зустрітися і пообідати разом, поки я перебуваю у його краях. Я саме давав інтерв'ю на телестанції в сусідньому місті. Джеррі хотів розповісти мені, як змінилося його життя завдяки моїм матеріалам і телепередачам. Ніколи раніше я не зустрічався з Джеррі, проте говорив із ним по телефону раз чи двічі. Тож відповів: «Звісно, треба зустрітися». Однаково мав десь пообідати, тому подумав: оскільки я вже тут, то було б добре побачитися з Джеррі та почути його історію.

Отже, за обідом ми зустрілися із Джеррі та його сином, і Джеррі почав розповідати про своє життя. Він служив пастором протягом тридцяти років, проте йому довелося залишити служіння через інсульт, що зробив чоловіка інвалідом. За час, що минув після інсульту, життя колишнього пастора в буквальному сенсі розвалилося. Оскільки Джеррі не міг працювати, фінансове становище родини повністю зруйнувалося, і майно зрештою виставили на продаж. Оплата комунальних послуг, купівля хар-

чів — це також стало проблемою, щоби не сказати виживанням. За словами самого Джеррі, усе було настільки погано, що одного дня він сидів із зарядженим револьвером 45-го калібру в одній руці та Біблією в другій, подумуючи про те, чи не ліпше було б покінчити з таким життям.

Саме серед цієї безнадійності Джеррі побачив нашу телепрограму й замовив дещо з моїх матеріалів. А далі, як пояснив він сам, сталося от що: коли він уперше отримав матеріали, йому терміново потрібно було близько двох тисяч доларів, щоби покрити основні рахунки та їжу. Джеррі прослуховував матеріали знову й знову, поки в його серці не почала зростати віра. Чоловік вирішив повірити Богові за ті дві тисячі доларів, яких невідкладно потребував. Тож зробив те саме, що вчинили ми з Дрендою з першим оленем, якого я отримав. Джеррі посіяв зерно на дві тисячі доларів. Написав, відповідно до Євангелії від Марка 11:24, на аркуші паперу дату й час, коли саме, на його думку, ці гроші отримає, та надіслав чек до нашого служіння.

Я не знав, що в житті Джеррі відбувається щось подібне, оскільки ми з ним тоді не спілкувалися. За його словами, приблизно через півтора тижні до дверей його будинку підійшов один чоловік і покликав поговорити. Джеррі колись знав цього чоловіка, однак, за його словами, деякий час вони не спілкувалися. Обмінявшись черговими фразами, чоловік сказав, що насправді зайшов, щоби дати Джеррі чек на дві тисячі доларів. Затим пояснив, що півтора тижні тому в такий-то день і приблизно в такий-то час відчув спонукання Святого Духа принести Джеррі ці гроші.

Джеррі аж розгубився від несподіванки. Потім похапцем відкрив гаманець, у який тоді поклав маленького папірця із зазначеними днем та годиною, на які був увірував, що отримає потрібні дві тисячі доларів. Написані дата й час точно збігалися з часом,

на які вказав чоловік, коли він відчув бажання дати Джеррі гроші. Джеррі ж було ясно, що це не випадковість. Він знав, що то була безпосередня відповідь на Царство Боже, зокрема на Його закони.

Продовжуючи свою історію, Джеррі розповів мені, що мав сімох дітей, усі жили окремо із власними родинами, крім неодруженого 16-річного сина (той самий, що був із ним під час обіду). Останній фактично відвернувся від Бога, коли побачив усе, через що доводиться проходити його батькові. Син розгнівався на Бога, тому що батько був вірним Господові усі ці тридцять років, і хлопець здавалося, що Бог покинув того.

Джеррі хотів знайти спосіб, як повернути сина, і йому спала в голову ідея. У своїх матеріалах я багато розповідаю про полювання на оленів та як Бог навчив мене полювати у вірі. Полювання на оленів було справжньою пристрастю хлопця, тож Джеррі пояснив синові, як отримати свого оленя тієї осені, проте цього разу способом Царства. Син подумав і зрештою погодився. Відтак батько й син вивільнили свою віру, саме так, як до того це зробив Джеррі зі своїми двома тисячами доларів. За якихось вісім хвилин хлопець у полював гарненького оленя-самця. Разом із батьком він повіз тварину до крамниці, а у Джеррі у автомобільній магнітолі якраз стояв мій компакт-диск. І коли чоловік поніс оленя до магазину, хлопець залишився в машині ще трохи послухати мої матеріали. Повернувшись назад, Джеррі почув від сина: «Тату, схоже на те, що ми дещо втрачали всі ці роки. Тепер я знаю, що олень був результатом Царства Божого».

Після цього син Джеррі знову присвятив своє життя Господові та сказав батькові, якщо Бог дав дві тисячі доларів і оленя, то Він зможе дати й 17 тисяч доларів, щоби зняти боргове стягнення з їхнього будинку. Саме в той період і відбулося наше перше зна-

йомство із Джеррі. Пам'ятаю, як надійшов лист із посівом, який Джеррі та його син зробили, щоби сплатити борги за будинок. Той лист був короткий, однак у ньому просто і ясно було викладено те, чого родина потребувала. Ні про що інше не йшлося, лише про зняття стягнення на будинок. Згадую також, як поклав руку на цей лист і погодився з ними. Пам'ятаю точний момент і час, коли я це зробив.

А далі Джеррі розповів мені, що приблизно через два тижні додому до нього прийшов інший чоловік. Знову ж таки, це був хтось, кого Джеррі знав у минулому. Чоловік сказав, що бачив дім, виставлений шерифом на борговий продаж, що от-от мав відбутися, і запитав Джеррі, скільки йому потрібно, щоби зняти дім із закладного арешту. Джеррі відповів, що більш ніж 17 тисяч доларів. Чоловік виписав чек на всю суму та й пішов собі, поки Джеррі, не відводячи погляду, витріщався на чек. Джеррі не зміг стримати сліз, сидючи навпроти мене в ресторані й дякуючи за те, що я навчаю людей про Царство Боже. За словами Джеррі, він неймовірно радий, що всі його діти побачили руку Бога, і це дало йому шанс ділитися з ними доброю новиною про Царство. Я просто в захваті! Це реальність Царства Божого, і я такий благословенний, що можу ділитися нею з людьми, а потім чути їхні історії. Бачте, Джеррі не потребував жалю. Він шукав відповідей і знайшов їх у Царстві.

Тепер я маю дещо додати, що стосується історії Джеррі. Може здатися, що люди просто приходили до Джеррі додому й давали йому гроші. Однак я не бажаю, щоби ви помилково вважали, нібито ваша фінансова відповідь просто з'явиться сама собою, поки ви сидите й попиваєте колу. Ні, ви теж відіграватимете свою роль у збиранні потрібного. Узяти хоч би й того Джеррі. Він служив пастором протягом тридцяти років. Він сів у людей зі свого зі-

брання, причому дуже довгий час. А потім чоловік не працював, тому що не міг виходити з дому через інсульт. Тож Джеррі пожав саме там, де посіяв, від людей у своїй церкві, у яку він сів усі ці роки.

Маю також сказати вам, що коли я зустрівся із Джеррі за обідом, він повністю вилікувався від наслідків інсульту й скинув понад 30 кілограмів ваги. Слава Богу, він отримав доступ до Царства. Ви можете зауважити: «Ну, Джеррі був пастором; звичайно, він знав усе про Царство». Мабуть, що ні. Я впевнений, що він не один такий серед тих, із ким мені доводилося зустрічатися. На жаль, багато церковних людей не знають, як долучитися до Царства Божого й отримати відповіді. Історія у Євангелії від Матвія розкриває думки багатьох таких людей.

**...БО ПОПРАВДІ КАЖУ
ВАМ: КОЛИ БУДЕТЕ
ВИ МАТИ ВІРУ, ХОЧ ЯК
ЗЕРНО ГІРЧИЧНЕ, І ГОРИ
ОЦІЙ СКАЖЕТЕ:
ПЕРЕЙДИ ЗВІДСИ
ТУДИ, ТО Й ПЕРЕЙДЕ
ВОНА, І НІЧОГО
НЕ МАТИМЕТЕ
НЕМОЖЛИВОГО!**

МАТВІЯ 17:20

І як вони до народу прийшли, то до Нього один чоловік приступив, і навколійки впав перед Ним, і сказав: Господи, змилуйсь над сином моїм, що біснується у новомісяччі, і мучиться тяжко, бо почасти падає він ув огонь, і почасти в воду. Я його був привів до учнів Твоїх, та вони не могли вздоровити його. А Ісус відповів і сказав: О роде невірний й розбещений, доки буду Я з вами? Доки вас Я терпітиму? Приведіть до Мене сюди його! Потому Ісус погрозив йому, і демон вийшов із нього. І видужав хлопець тієї години! Тоді підійшли учні насамоті до Ісуса й сказали: Чому ми не могли його вигнати? А Він

їм відповів: Через ваше невірство. Бо поправді кажу вам: коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцїй скажете: Перейди звідси туди, то й переїде вона, і нічого не матимете неможливого!

Матвія 17:14-20

У цій історії ми бачимо чоловіка, якого охопив розпач: його сина терзають злі духи, і той перебуває майже на межі смерті. Почувши про служіння Ісуса й те, що Він має силу виганяти демонів, чоловік задумав відвести до Нього свого сина для зцілення. Проте коли прибув на місце, то дізнався, що Ісуса немає. Він відійшов із трьома Своїми учнями на гору помолитися. Інші учні, які залишилися, повідомили чоловікові, що не біда, вони й самі виганяють демонів відтоді, як Ісус дав їм владу робити це від Його імені, тож здатні попіклуватися про хлопця. Та ось почали вони молитися за юнака, а демон ніяк не йде. Стараються зо всіх сил, а біс не виходить. Батько засмутився ще дужче, та й натовп, який слідував за Ісусом, неабияк збентежився.

Однак саме в цю мить на місці події з'явилися Ісус і троє учнів, що спустилися з гори. Побачивши отаку метушню, Ісус запитав, що відбувається. Батько пояснив, що він привів сина до учнів, однак ті не змогли вигнати біса. Потім цей чоловік зробив те, що знайде відголос у серцях багатьох, якщо не більшості людей, які в житті стикнулися з такою кризою, коли здається, що відповіді немає зовсім. Він заволав до Ісуса про милість. Авжеж, благи про милість — це здається таким доречним, коли ви у відчаї. Проте не в цьому була відповідь для того чоловіка, і не для вас також. Батько, бажаючи викликати співчуття до своєї ситуації, розповів Ісусу, як демон мучив його сина, кидав його у вогонь та намагався вбити. Ісус зупинив чоловіка. Йому не потрібно було більше

слухати про муки, яких зазнав той хлопець. У розчаруванні Ісус вигукнув: *«О розбещений і невіруючий роде, скільки Мені вас терпіти, приведіть до Мене хлопчика»*. У Своєму одному реченні Ісус повністю пояснив, чому демон не вийшов.

Але перш ніж ми заглибимося у сказане Ісусом, ще раз укріпимо основи, на які спираємося, — Бог не обманює і не може цього робити. Усе, що Він говорить, — правда. Визначившись із цим, можемо оцінити ситуацію за допомогою такого твердження: *«Демони МУСЯТЬ вийти!»* Якщо цього не стається, отже, щось не так, і це не через Бога, а через нас. Пам'ятайте, що проблема з отриманням від Бога завжди криється в нас самих. Ісус чітко сказав, чому демон не пішов, — через спотворене мислення та невір'я. За хвилину ми розглянемо й ці дві причини. Але спочатку хочу зосередитися на двох персонажах цієї історії — батькові та сині.

Батько, очевидно, був у розпачі за сина. Коли учні молилися за хлопця, здавалося, що нічого не відбувається, усі можливості вичерпано, і більше вже нічого не залишилося. Прямой відповіді як не було, так і немає. Те єдине, на що сподівався чоловік і що, на його думку, могло допомогти, не дало позитивного результату. Зосталося тільки одне — благати про милість. Фраза «благати про милість» означає, що хтось має силу або повноваження допомогти, проте вирішив цього не робити. Отже, єдине, що залишалося, — намагатися зворушити Ісуса співчуттям до ситуації, детально описавши, яку жахливу муку терпів хлопець.

Відверто кажучи, саме так моляться більшість людей. Усвідомлюючи, що Бог має силу допомогти, проте не знаючи Його відповіді, вони благають про милість. І в довгих молитвах щедро, з численними подробицями викладають усі обставини болю. «Отче, ти знаєш, що мені потрібні ці гроші до п'ятниці. Будь ласка, допо-

можи мені, Боже». Або: «Боже, будь ласка, якщо Ти зцілиш мою дитину, я служитиму Тобі всі дні свого життя. Благаю, Боже!» Я не принижую обставин, з якими стикаються люди, однак прошу вас звернути увагу на те, як швидко Ісус застосував Божу силу в ситуації, про яку ми говоримо, та звільнив хлопчика. Це — Боже серце та Його бажання. Співчуття, сили чи влади аж ніяк не бракує. Історія батька й сина абсолютно не є проблемою. Однак Ісус указує на справжню причину — спотворене мислення та невір'я. Іншими словами, неправильне мислення та нестача віри перешкодили повновладдю Царства в цій справі.

Гаразд, тут є про що поговорити: про безліч ключів до Царства й те, як воно діє. Не хочу детально вдаватися в пояснення деяких речей, які не завадить знати про ці обставини, але принаймні згадаю про них. Пізніше ж ми вивчимо закони, які тут діють.

Щоби ґрунтовно зрозуміти закон Царства, ми маємо усвідомити першу й основоположну думку: Бог наділив Адама абсолютним повновладдям над землею. Адам мав правити нею.

І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі.

Буття 1:26, виділення автора

Гадаю, що в Посланні до євреїв 2:7-9 це подано дуже ясно:

Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе піддав Ти під ноги йому! А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого

йому непідданого. А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все. Але бачимо Ісуса, мало чим уменшеним від Анголів, що за перетерплення смерти Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх.

Принаймні тепер усвідомте, що Бог не проявляє Свою владу на землі (у царстві людей), аж поки чоловік або жінка, які мають легальне повновладдя тут, не вивільнять владу небес.

Ось чому, як читаємо у Євангелії від Матвія, Ісус сказав Своїм учням:

Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі.

Матвія 18:18

Знову ж таки, небеса не мають юрисдикції тут, у земному царстві, хіба лише через чоловіка чи жінку, які її звільнять. Ось чому Ісус каже: якщо чоловік чи жінка вивільнять небесну владу тут, небо її підтримає. Якщо ми цього не зробимо, то і небо — також. Ця думка, можливо, здасться вам дивною, у такому разі, будь ласка, поки що не вглиблюйтеся в неї. Пізніше я розгляну цю тему дуже докладно. Однак наразі прийміть правду про причину, через яку демон не залишав хлопчика, — **він і не мусив цього робити!** Адже мав законне право залишатися там, де був. Повторюся, Ісус сказав, що причиною того, чому демон не

**АЛЕ НЕ ВАМ, ДРУЖЕ.
ВИ МАЄТЕ ДОСТУП
ДО ПРАВОСУДДЯ В
ЦАРСТВІ. ВІДПОВІДІ
НА ВАШІ ПРОБЛЕМИ
ТАКОЖ Є.**

виходив, є нестача віри, або ж відсутність юрисдикції. Бог утратив Свою юрисдикцію у справах людей, коли Адам фактично вигнав Його своїм бунтом. Саме тоді диявол також отримав свою юрисдикцію над людством.

І він вивів Його на гору високу, і за хвилину часу показав Йому всі царства на світі. І диявол сказав Йому: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її. Тож коли Ти поклонишся передо мною, то все буде Твоє!
Луки 4:5-7

Отже, Бог утратив Свою законність у земному царстві, оскільки залишився без людини, що була її носієм, — Адама. Більше про ці конкретні закони я розповім пізніше, як уже зазначав. Але найголовніше те, що на прикладі розказаної вище історії я хотів показати ставлення батька до всього, що відбувається, його розпач і схильність благувати про милість. Будь ласка, дуже уважно прочитайте наступні декілька речень.

Якщо немає влади чи закону, а також системи для здійснення правосуддя та надання рішень нужденній людині, тоді все, що залишається, — це благувати про милосердя. Дозвольте показати це з іншого боку. Якщо людина не має правового способу розв'язання проблеми та доступу до процесу, де обстоюється справедливість, тоді немає впевненості у відповідях. Благання — це все, що в такому разі зостається.

Але не вам, друже. Ви маєте доступ до правосуддя в Царстві. Відповіді на ваші проблеми також є. Пам'ятайте, що Царство — це уряд, і воно функціонує за законами, що є неупередженими й доступними для будь-якого громадянина, який живе під юрис-

дикцією цього Царства. Як уже й зазначалося раніше в цій книжці, Царство Боже побудоване на справедливості (юридичний процес, який дає доступ до Божої влади для виконання того, що Його закон вважає правильним) та праведності. Отже, на те, чому демон не виходив, була своя причина, і це — не слабкість Бога чи зміна Його волі. Ісус показує нам це, коли одразу ж докоряє учням, а потім виганяє демона.

Більшість християн, якщо не бачать якогось проявлення Царства, змінюють свою доктрину зі словами: «Не всі демони виходять». Ці християни знають, що Бог має всю владу, тому припускають, що Він може робити на землі все, що забажає. Тож якщо демон не вийшов, то, мабуть, це Бог вирішив не змушувати його піти. Мій друже, таке розуміння абсолютно неправильне. Ісус сказав учням, що це ЇХНЄ спотворене мислення та їхня невіра порушили повновладдя небес у цій справі. Дозвольте мені висловитися інакше. Причиною того, що демон не вийшов, була юридична проблема — і крапка. Демон не мусив виходити, бо ніхто з учнів тоді не застосував небесної влади та легальної юрисдикції. «Але ж, Гері, вони таки намагалися його вигнати!» Авжеж, проте, як уже було сказано, за законом той не мусив виходити. Чому? Небеса не мали повноважень, щоби змусити демона вийти.

**ОСКІЛЬКИ ЛЮДИНА
МАЄ ЗАКОННІ ПРАВА
У ЗЕМНОМУ ЦАРСТВІ,
БОЖИЙ УРЯД І ЙОГО
ВЛАДА НЕ МОЖУТЬ
БУТИ ЗАДІЯНИМИ,
ДОКИ ЧОЛОВІК АБО
ЖІНКА, ЯКІ МАЮТЬ
ЮРИСДИКЦІЮ НА
ЗЕМЛІ, НЕ БУДУТЬ
ПОВНІСТЮ ПЕРЕКОНАНІ
В ТОМУ, ЩО ГОВОРЯТЬ
НЕБЕСА, А ПОТІМ
ВИВІЛЬНЯТЬ ЦЮ
ВЛАДУ ТУТ.**

Перефразую щойно сказане. Учні мали викривлене мислення, називаючи щось хороше або прийнятне неправильним чи перевернутим мисленням, якщо порівнювати з тим, що Бог сказав про це. Невір'я також було серйозною проблемою, оскільки віра потрібна, щоби небеса мали юрисдикцію над земним царством. Учні не були впевнені й абсолютно переконані, що демон вийде. Вони боялися.

Оскільки людина має законні права у земному царстві, Божий уряд та Його влада не можуть бути задіяними, доки чоловік або жінка, які мають юрисдикцію на землі, не будуть повністю переконані в тому, що говорять небеса, а потім вивільнять цю владу тут. До речі, переконання наших сердець у тому, що проголосили небеса, називається вірою. І саме того дня ніхто з учнів не вірив. Вони були двоєдушними та сповненими невіри, таким чином відсікаючи небесну юрисдикцію. Проте Ісус мав віру та знав, що демон негайно вийде! Ісус узявся до справи — і біс забрався геть. «Але, Гері, демон вийшов, коли Ісус вигнав його, бо ж Він — Ісус!» Та невже? Почитаймо 6-й розділ Євангелії від Марка, коли Ісус служить у Своєму рідному місті:

*І Він тут учинити не міг чуда жадного, тільки деяких хворих,
руки поклавши на них, уздоровив.*

Марка 6:5, виділення автора

Ви ж згодні з тим, що Ісус мав силу зцілювати, чи не так? Тоді дайте відповідь, чому Він у цій ситуації не міг зробити всього, що хотів. Потреба була, однак щось заважало Йому. Сам Ісус, як читаємо у Марка 6:6, відповідає на це: «*І Він дивувався їх невірству...*» Віра (угода з небом) наділяє небеса законністю в земному

царстві. Наприклад, можете легко побачити цей принцип у тому, як ви були спасенні та прийшли до Христа.

...бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння.

До римлян 10:10

Ви віруєте у своєму серці (сказаному небесами), і ви — виправдані. Це юридичний термін, який означає застосування закону та передбачає, що небо тепер наділене законністю в земному царстві. Якщо простіше подивитися на цей принцип, то пам'ятаймо, що Адаму було дано законну владу тут, на землі, і люди це право досі мають. Його не слід плутати з нездатністю людини управляти духовно, бо ж вона втратила це, віддавши сатані в Саду. Бог не може порушити правове становище людини на землі. Отже, щоби законно отримати доступ і мати право діяти тут, Він має знайти чоловіка чи жінку, які погодяться з небесами.

У Посланні до римлян 10:10 ви побачите, що мають відбутися дві речі, перш ніж небесна влада й сила зможуть вивільнитися тут, на землі. По-перше, і я про це вже згадував: ми маємо бути повністю переконані та згодні в наших серцях із тим, що говорять небеса; це називається вірою. По-друге, ми маємо розуміти, що перебування у вірі само собою не звільнить небеса. Здивовані? Дозвольте пояснити. Уявіть умикач світла. Електрика під'єднана, але ви однаково маєте клацнути вмикачем, щоби загорілося світло. Коли ми серцем віримо тому, що говорять небеса, це робить зв'язок із ними законним або виправданим. Однак тоді ми маємо звільнити цю владу тут. Так само, як у цьому прикладі, нам по-

трібно натиснути на вмикач. Ми робимо це, оскільки сповідуємо Царство та діємо згідно з його владою.

Знаю, що повторююся, проте розуміти цей закон Царства НЕОБХІДНО, щоби ви могли отримати все, що небеса мають для вас. Ви дістанете все, що коли-небудь вони зможуть дати, так само, як і тоді, коли ви були врятовані, повіривши в їхні слова у своєму серці, а потім говорили чи діяли відповідно до цього.

Царство, як навчав і показував Своїм прикладом Ісус, було чимось зовсім чужинським для учнів. Багато разів ми бачимо, як вони були збентежені побаченим. На мою думку, в історії з хлопцем учнів налякала очевидна поява демона, і вони стали нерішучими,

**ЧЕРЕЗ ЦЕ ГОВОРЮ
ВАМ: УСЕ, ЧОГО ВИ
В МОЛИТВІ ПОПРОСИТЕ,
ВІРТЕ, ЩО ОДЕРЖИТЕ,
І СПОВНІТЬСЯ ВАМ.**

МАРКА 11:24

зводячи нанівець свою віру. Можу припустити, що коли учні взяли виганяти біса, той об'явився, імовірно, кинувши хлопчика та влаштувавши неабияке видовище. Це могло спричинити загальний переляк у присутніх. Однак я лише можу здогадуватися про це, та

в одному впевнений: щось таки сталося, що змусило серця учнів не повірити небесам і зневіритися.

Ісус же був цілком упевнений у тому, що небо сказало про цю ситуацію, і наказав демонові піти. Тож, як ми бачимо, проблема з тим, що демон не вийшов, крилася на землі, а не на небі.

Якби я мав вибрати зі Святого Письма лише один уривок, який краще за інші проілюстрував би функцію Царства на землі, то вказав би на Марка 11:22-24. Щоби підготувати сцену, нам потрібно відступити на кілька віршів назад, і ми побачимо, як Ісус звернувся до фігового дерева, після чого те засохло. Не знайшовши плодів на дереві, Ісус прокляв його. Наступного дня, коли

учні проходили повз те дерево, то виявилось, що воно загинуло. Вражений побаченим, Петро волав до Ісуса.

А Ісус їм у відповідь каже: Майте віру Божу! Поправді кажу вам: Як хто скаже горі цій: Порушся та й кинься до моря, і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, то буде йому! Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам.

Марка 11:22-24, виділення автора

Зверніть увагу: Петро вражений тим, що відбулося. Але як це сталося? Ісус просто проговорив до дерева. Проте, без жодного сумніву, дерево зреагувало на Його слова та потім засохло. Відтак Ісус відкрив Петру істину, тобто закон Царства Божого. Пояснення Ісуса дає нам змогу краще зрозуміти, як Царство Боже діє на землі. Знову в цьому прикладі ми бачимо той самий закон, про який говорили. Чоловік або жінка на землі, упевнені в тому, про що мовлять небеса (тепер повністю виправдані), далі говорять або вивільняють цю владу. Звичайно, у цій історії чоловік — це Сам Ісус. Але ж Він дуже чітко пояснює Своїм учням, що будь-хто може зробити те, що й Він щойно.

Упевнений, що ви погодитесь зі мною: якби люди справді знали це й розуміли закон, якого їх навчав Ісус, це радикально змінило би їхнє життя. Я бачив, як вплинуло Царство на життя моєї родини, однак не меншим чудом було спостерігати, як Царство впливає на інші сім'ї, коли ми навчали їх того, що пізнали самі. Дозвольте розповісти одну історію, яка сталася в моїй церкві і як саме цей закон проявився. Багато разів бувало так, що знання про

Царство та його функції становило різницю між життям і смертю. Так було цього разу.

Дженніфер була серед тих, хто почав відвідувати мою церкву та слухати про віру й Царство. Жінка була в захваті, дізнавшись про свою владу та права у Царстві, оскільки була вагітна другою дитиною і хотіла народжувати вдома. Тож вона почала вивчати, що Слово Боже говорить про пологи та обіцянки в Царстві, які стосуватимуться її дитини. Дженніфер була переконана, що зможе мати здорові домашні пологи. Вона запросила акушерку й запитала одну із жінок нашої церкви, яка вже декілька разів народжувала вдома, чи зможе та підготувати її та допомагати під час таких пологів.

Увесь цей час, що передував пологам, Дженніфер відвідувала кожне служіння, просто-таки вбираючи в себе принципи Царства. Ці поняття були новими для жінки, і вона із задоволенням дізнавалася, що в Царстві Божому є справжні відповіді. На жаль, протягом цього часу її чоловік був змушений працювати по неділях і не міг часто відвідувати церкву разом із дружиною. І ось, нарешті, настав час народжувати дитину. Викликали акушерку й жінку з церкви.

Було вже близько другої чи третьої ночі, коли задзвонив телефон біля мого ліжка. Знявши трубку, я почув, як на іншому кінці дроту кричала жінка, що допомагала Дженніфер народжувати: «Пасторе, błагаю, молисья, дитина народилася мертвою!» Від цієї звістки мій сон як рукою зняло. Затим ця жінка повідомила, що дитину щойно відправили у відділення невідкладної допомоги, і переказала мені, що насправді після прибуття медична бригада констатувала смерть немовляти.

Ми з Дрендою швиденько піднялися й одяглися. Я почав молитися в духові, прислухаючись до того, що маю зробити в цій ситу-

ації. Знав, що дияволу хотілося б обмовити нашу церкву цією подією. Уже навіть уявляв заголовки: «Немовля помирає, оскільки церковний культ заохочує домашні пологи». А насправді ми не займали жодної позиції щодо того, як народжувати дітей, удома чи ні, проте багато жінок вибирають домашні пологи, і це факт. Ми з Дрендою не припиняли молитися в духові всі 20 хвилин поїздки до лікарні. Приблизно на півдорозі я раптом відчув, як на мене зійшов Дух Божий, і зрозумів, що з дитиною все буде добре. Тієї ж секунди моя дружина повернулася до мене та промовила, що Господь сказав їй, що з немовлям усе буде гаразд.

Знаючи те, що Господь повідомив моїй дружині та мені, я з неабиякою цікавістю зайшов до відділення невідкладної допомоги, з нетерпінням очікуючи, що ж там побачу. У лікарні ми зустріли групу із семи чи восьми медсестер, які обступили одну з них, котра тримала на руках абсолютно нормальне, рожеве дитя, що плакало на весь голос. Я уважно поглянув на їхні обличчя. У більшості ситуацій, коли жінки тримають дитину на руках, ви бачите усмішки. Однак цього разу ніхто з них не тішився. Натомість на кожному обличчі виразно проступив шок і потрясіння.

Угледіли ми й ту жінку, яка нам телефонувала. І вона знову розповіла, що дитину визнали мертвою в будинку, що розташований за 20 хвилин їзди від лікарні швидкої допомоги. Немовля визнали мертвим і в лікарні, коли його вже привезли, та воно несподівано взяло й прокинулося. Хвала Богові! Ми з Дрендою були в захваті, побачивши дитину живою та здоровою, як і сказав нам Святий Дух.

Тим часом інша машина швидкої допомоги привезла Дженніфер, матір дитини, до пологового відділення. Відповідно, вона ще не знала про стан своєї дівчинки. Моя дружина піднялася на той поверх лікарні, де містилося пологове відділення, щоби перевіри-

ти стан породіллі. Коли Дренда зайшла в палату, де відпочивала жінка, то одразу ж сказала: «Дженніфер, із твоєю дитиною все гаразд, і вона просто чудова». Медсестра, яка стояла поруч із Дженніфер, аж підскочила й випалила: «Ні, ця дитина вже в мішку для мерців!» Моя дружина рішуче виправила медсестру, вказавши їй, що та помиляється. Сьогодні, на славу Божу, ця дівчинка, яку назвали Гейлі, є прекрасною молодою леді, без ушкоджень мозку чи будь-яких побічних проблем зі здоров'ям. Розуміючи, що Боже Царство діє на основі духовного закону, я знав, що такий результат не був випадковим. Тому, будучи духовним ученим (відзначу тут, не членом християнської науки, а саме тим, хто досліджує, як працює Царство Боже), я хотів з'ясувати для себе, що саме тут сталося.

Відомо, що бригада швидкої допомоги офіційно визнала Гейлі, тобто цю дитину, «мертвою по прибутті». Я також знав, що немовля також визнали мертвим у лікарні. То що ж трапилося? Поговорив із жінкою, яка допомагала під час пологів, і попросив її розповісти мені детально про все, що відбувалося весь час. Я хотів знайти конкретні підказки. Жінка сказала, що пологи минали добре, поки не народилася дитина. Вона не подавала ознак життя і вся була темно-синя. Акушерка намагалася повернути немовля до життя, проте не змогла. Під час пологів Дженніфер були присутні декілька членів її родини, які відразу ж запанікували. Однак породілля спокійно наказала їм замовкнути, а потім поклала палець на уста свого чоловіка: «Не кажи ні слова — з нашою дитиною все буде добре!»

На цьому місці я перервав розповідь і попросив повторити мені те, що Дженніфер сказала своєму чоловікові. Жінка знову проговорила, що Дженніфер поклала палець на уста свого чоловіка і сказала: «Не кажи ні слова — з нашою дитиною все буде добре!»

Отакої! Оце воно і є! Саме той момент, те проголошення, яке врятувало життя маленькій Гейлі. Я почувався детективом, який щойно розкрив значущу справу! Авжеж, я відчував справжнє піднесення — усе виявилось так просто й водночас так глибоко. У тій ситуації Дженніфер просто застосувала духовний закон, і це врятувало життя її дитині!

Роздумуючи над тим, про що довідався, зрозумів, що Дженніфер знала: протягом місяців, що передували пологам, її чоловік через напружений робочий графік не зміцнився у вірі, на відміну від неї. Вона також усвідомлювала, що чоловік як голова родини, змирившись із жахливою сценою під час народження, вирішить подальшу долю маляти. Тому першою реакцією жінки було звернутися до чоловіка й не дозволити йому погодитися зі смертю їхньої дитини. Натомість Дженніфер була переконана, що немовля житиме і з ним усе буде добре, тож заявила про це зі сміливістю і вірою.

Щойно Дженніфер виписали, вона підійшла до бригади швидкої допомоги, яка доставляла її в пологовий, і запитала, що саме вони робили з дитиною дорогою до лікарні тієї ночі. Вони поглянули на неї із похмурими обличчями.

— Нічого, — нарешті промовив один із медиків.

— Що ви хочете цим сказати — нічого? — перепитала Дженніфер. — Ви робили серцево-легеневу реанімацію?

— Ні, — відповіли ті.

— Ви хоч щось зробили для дитини?

— Ні, — знову слідувала відповідь.

Медпрацівники почали розказувати, що дитина була просто мертва, і вони навіть не сподівалися повернути її до життя. Однак малятко просто взяло й «прокинулося», коли вони прибули в лікарню! Та бригада швидкої допомоги від лікарні й пожежної

частини отримала нагороди «Порятунок року» — це така щорічна відзнака, яку дають за результатами реагування в критичній ситуації. Хоча медпрацівники самі визнали, що не зробили нічого ісінько.

Нещодавно Гейлі зі своєю матір'ю Дженніфер завітала на наш телеєфір. Усі ми зі сльозами на очах знову святкували Царство Боже. Авжеж, той факт, що ось перед телекамерами сидить людина, яка знає, як діяти в межах духовного закону й авторитету Царства, — це було справжнє торжество.

У цій історії ми бачимо Дженніфер, яка повністю переконана в тому, про що говорять небеса, і своїми словами вивільняє цю владу в ситуації, що склалася. Закон діє!

Ще одна сім'я в моїй церкві також мала подібний досвід із законом Царства Божого. Дві сестри вирішили пообідати разом, що було для них справою нелегкою, оскільки загалом вони мали, якщо не помиляюся, дванадцять чи тринадцять дітей на двох. Отже, вони обідали, аж раптом помітили, що кудись подівся чотирирічний Джоел. Обійшли весь будинок, проте малого так і не знайшли. Подумали, що, може, той вирішив сховатися. Однак знову обшукавши дім якнайретельніше, вони не змогли знайти хлопчика. Раптом Тіна, матір Джоела, аж здригнулася від жахливої здогадки. А якщо той упав у басейн, що був на задньому дворі? Разом зі своєю племінницею, тринадцятирічною Кортні, вона вибігла надвір через задні двері. Тіна ледь не знепритомніла від жаху, коли вони побачили нерухомого Джоела на дні басейну. Ніхто не знав, скільки часу дитина пробула там. Тіна крикнула, щоби скоріше телефонувати 911, а сама шубовснула в басейн і витягла Джоела. Хлопчик уже не дихав, помертвів із лица і був недвижимий.

Аж тут оця тринадцятирічна дівчинка, яка фактично зросла в нашій групі дитячого служіння, сказала своїй тітці: «Ні, тітонько

Тіно, не треба телефонувати 911, ми тут маємо владу. Нам треба молитися». Тож обидві почали молитися, проте нічого не сталося. Тіна знову закричала: «Телефонуйте 911!» А Кортні ще раз звернулася до тітки з тими самими словами: «Тітко Тіно, нам потрібно вдихнути в нього життя своїми словами». А далі сказала таке: «Кажу тобі, Джоеле, в ім'я Ісуса прокинься!» Раптом хлопчик захрипів, ніби поперхнувшись, із горла в нього хлюснула вода, і він отямився, наче нічого й не було.

Коли я згадую цю історію, то не перестаю дивуватися — не тому, що з хлопцем усе гаразд, а з тринадцятирічної дівчинки та її присутності духу, яку вона проявила в той момент. У надзвичайно стресовій ситуації, на межі між життям і смертю, вона змогла оцінити, що потрібно зробити, не піддавшись страху. Кортні знову підтвердила: знання того, як діє Царство, — це більше ніж гарна проповідь; це справа життя або смерті!

Знову ж таки, зверніть увагу на те, як діяв закон Царства. Спочатку Кортні сказала, що потрібно помолитися, і саме це вони з тіткою зробили, однак нічого не сталося. І це тому, що коли ми молимося, то не вивільняємо Божу владу й силу. Проте ми молимося про керівництво. Саме цього вони потребували тієї миті. Далі Кортні сказала, що потрібно звернутися до хлопчика, словами повернувши в нього життя. І коли вони це зробили, той прокинувся абсолютно здоровим, яким залишається донині. Отже, ми бачимо серце, яке повністю переконане в тому, що говорять небеса. Однак нічого не відбудеться, аж поки ця влада не буде вивільнена на землі чоловіком чи жінкою, які перебувають у вірі.

Дозвольте мені розповісти вам ще одну історію, що безпосередньо стосується вже нашої родини. Якось брат Дренди відвіз свою дружину Кенді до лікарні, коли настав час їй народити їхню п'яту дитину. Ми з Дрендою також завітали до лікарні того

ранку, коли в Кенді саме мали бути пологи, щоби побачити нове поповнення в родині. Гадали собі так, що все відбулося задовго до того, як ми туди дісталися. І от з'ясовується, що через низку затримок пологи сталися щойно. Ми прийшли в пологове відділення, а маленьку Голланд саме принесли в дитячу палату. Як ви, певно, і самі бачили, дитяча палата в лікарняному пологовому відділенні — це, по суті, майже суцільне вікно, щоби ви могли спостерігати немовлят, коли їх приносять.

Так-от, маленьку Голланд принесли, і я одразу помітив, що на вигляд немовля аж надто біле. Втім, усі діти нашого родича Джонні світловолосі, майже зовсім білі. Тож спочатку подумав, що отака відсутність кольору — це, можливо, норма для його дітей при народженні. Однак щось у самому вигляді дівчинки було не так.

Аж раптом усі лікарі заметушилися. Медсестри швидко за-

смикнули штори, тож я не міг більше бачити, що відбувається в дитячій палаті, однак розумів — це недобрий знак. І хоча штора була запнута, проте залишалася шпарина, крізь яку було видно все, що

ПАМ'ЯТАЙТЕ: ЗАКОНИ ЦАРСТВА ДІЮТЬ ЩОРАЗУ Й ДЛЯ КОЖНОГО!

там діється. Медсестри почали витягати різне медичне обладнання, а лікар став робити Голланд серцево-легеневу реанімацію. Я ж підійшов до інших дверей дитячої палати, де можна було чітко почути, про що перемовлялися лікарі. Прислуховуючись, я був просто шокований від почутого. Лікарі казали, що в дитини немає серцебиття і вони не можуть змусити серце реагувати. А далі я чув, як монітор час від часу подає сигнал. Один удар, потім пауза 15 чи 20 секунд, далі — інший. У Голланд не було серцебиття!

Із палати вийшов лікар та сказав Джонні: «Кепські справи, Джонні, мені дуже шкода, хоча ми не полишаємо зусиль». У ди-

тячу палату нас не допустили, тож Дренда і Джонні поклали руки на одні вхідні двері до дитячої, а я — на другі з іншого боку палати. Ми почали молитися та проголошувати, що Голланд житиме, і не помре, і з нею все буде добре. Ми наказали цьому маленькому серцю битися в ім'я Ісуса.

Раптом лікар, що розмовляв із Джонні, прожогом вибіг із дитячої палати. Він промчав повз нас, не кажучи ні слова. За декілька хвилин так само бігом повернувся, але вже з медсестрою, яка мчала слідом за ним і голосила: «Лікарю, не можна цього робити! У цій лікарні ми не маємо права проводити таку процедуру. Я просто не маю права дати вам дозвіл на цю кров». Та він ніби й незчувся, просто заскочив знову до дитячої. Я ж у шпарину побачив, як далі цей лікар схопив інструкцію, і до мене дійшло, що той уважно вивчав, як саме робити процедуру. А далі я спостерігав крізь шпарину в шторах, як той підхопився на ноги й почав уставляти в дитину довгу трубку. Тоді я зрозумів, що лікар давав дитині кров.

Аж раптом знову почув звук монітора! Серцебиття набрало швидкість і скоро зрівнялося зі звичайним прискореним биттям серця новонародженого. За хвилину той самий лікар вийшов і сказав: «Там були ангели. Бог допоміг мені з цією дитиною!» Ми ясно бачили, яким приголомшеним він був. А потім уже дізналися, що коли народжувала Кенді, була не його зміна, тому участі в пологах він не брав. У той момент, коли все це сталося, лікар якраз проїжджав повз лікарню і заглянув ненадовго, щоби перевірити іншого пацієнта. З його обличчя ясно було видно, що лікар ще досі переживав потрясіння від того, що сталося, адже, як він сказав нам, серце Голланд не билосся впродовж 36 хвилин!

Сьогодні Голланд — прекрасна, цілком нормальна чотирирічна дитина. Я вважаю, що саме наше розуміння закону Царства

дало відповідь на цю ситуацію. Досі пам'ятаю, як поклав руку на двері дитячої палати з думкою: «Ми не збираємося влаштовувати похорон маленької племінниці Дренди! Не на нашому віку!»

Зупиняючись у роздумах про те, як Царство вплинуло на кожну з історій, яким я щойно поділився з вами, хочу, щоби ви пам'ятали: закони Царства діють щоразу й для кожного! На початку цієї книжки я вже говорив, що природні закони земного царства діють щоразу з однаковими результатами. Вони є неупередженими та працюватимуть для кожного, хто присвятить час їх вивченню і застосуванню. Електрика працює в США так само, як і в Африці; різниці тут немає жодної.

Почавши усвідомлювати, що Царство Боже — це Царство з абсолютно визначеними, хоча й прихованими законами, я збагнув, що знайшов відповідь на свої проблеми. Зрозумів, що Бог ніколи не був тим, хто перебуває десь у далині наді мною, вирішуючи не благословляти мене чи не допомагати в скрутний момент. Ні, тепер я певен: Бог наділив мене всім, що коли-небудь знадобиться в житті, через Ісуса Христа, Який через Свою жертву дав мені доступ до того, що є на небесах. Тепер мені було ясно, що Царство діяло за встановленими законами, які я міг вивчити й застосувати у своєму житті.

Я почав читати кожну історію в Біблії вже з іншим мисленням, шукаючи підказки, які відкривають черговий закон Царства. Присвятив себе тому, щоби бути духовним ученим і дізнатися, чому в біблійних історіях, які так часто читав, усе відбувалося саме так, а не інакше. Узяти хоча б уривок з Першого послання апостола Івана. Для багатьох людей цей текст звучить смішно та дивно. Знаю, що ми вже читали його раніше, однак повторімо ці слова ще раз, бо в них звучить правда, яка є вашою відповіддю.

І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає (в англ. Біблії — «чує». — Прим. перекладача) нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то ЗНАЄМО, що одержуємо те, чого просимо від Нього.

1 Івана 5:14-15, виділення автора

Мені подобається це місце з Писання, бо в ньому йдеться про закон, який дає нам упевненість у тому, що правосуддя завжди матиме місце. Це наша впевненість: якщо ми просимо щось згідно з Божою волею (тобто законом, усім тим, що Бог називає правильним), то Він чує нас. Словосполучення «чує нас» означає не лише те, що Бог чує наші вимовлені вголос слова, а радше йдеться про те, що Господь береться за вирішення нашої справи. Ви зрозумієте цей вірш, якщо за приклад візьмете суддю, що виносить рішення у справі відповідно до закону, а не керуючись власними почуттями (принаймні саме так усе це має працювати). Бог чує нас — Він бере й заслуховує нашу справу, і ми можемо бути впевнені в тому, що отримаємо законне правосуддя.

Друже мій, я дійсно вважаю, що саме тут вам слід зупинитися та ще раз повільно прочитати цей рядок. Якщо прочитане — це правда, а саме так воно і є, тоді ваше життя ось-ось вибухне від радості! Люди, які моляться без цього знання, не мають упевненості; вони просто лепечуть молитву. Ісус так сказав про це у Євангелії від Матвія 6:7-13.

А як молитесь, не проказуйте (в англійській Біблії — «не лепечіть». — Прим. перекладача) зайвого, як ті погани, бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє велемовство.

Матвія 6:7

Слово «лепетати» означає промовляти безглузду плутанину слів або звуків. Так моляться більшість людей. Вони не мають уявлення про своє право на справедливість або навіть те, що Бог уже законно дав їм у Царстві. Вам не потрібно благати чи слізно випрошувати щось, бо ви вже його маєте!

Уявіть, якби поліцейський на дорозі наказував водію вантажівки зупинити машину, однак робив це з риданнями та вмовлянням: «Благаю тебе, дорогесенький водію, зупинися! Змилуйся наді мною! Прошу, прошу, зупини вантажівку!» Це було б найжалюгіднішою та найбільш ганебною образою Сполученим Штатам і їхній правовій системі. Але ж ні, той поліцейський стоїть на повен зріст і віддає чіткий наказ водію вантажівки зупинитися. І машина зупиняється відповідно до закону країни та посади офіцера поліції — представника уряду.

Люди, які благають Бога, не мають уявлення ні про закон країни, ні про своє становище в ній. Коли поліцейський умовлятиме водія вантажівки зупинитися, це буде справжньою образою для держави, бо показуватиме, що в ній немає ні закону, ні влади. Усе, що ви матимете в такому типі держави, — анархію. Коли християни починають благати й ніяк не можуть зупинитися, то показують Царство Боже як слабе, від якого марно чекати відповіді. Це змушує людей сумніватися в Божому бажанні чи Його здатності допомогти, хоча вони вже мають право на те, про що просять. Ісус дає нам чітку відповідь щодо цього безглузлого типу благання: «ДОСИТЬ!»

А як молитесь, не проказуйте (в англійській Біблії — «не лепечіть». — Прим. перекладача) *зайвого, як ті погани, бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє велемовство. Отож не вподобляйтеся їм, бо знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за*

*ваше прохання! Ви ж молитесь так:
 Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай
 прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на
 землі. Хліба нашого насущного дай нам сьогодні. І прости нам
 довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас
 у випробовування, але визволи нас від лукавого. Бо Твоє є царство, і
 сила, і слава навіки. Амінь.*

Матвія 6:7-13

Пам'ятайте: у цих віршах Ісус навчає нас молитися. На жаль, чимало людей тримають удома ці слова у красивих рамках, не розуміючи їхнього смислу. Цей фрагмент Писання ще називають Господньою молитвою, однак цими словами Він навчав Своїх учнів молитися. Він не робив цього дослівно, як ми молимося під час наших церковних служб. Ці слова, якщо хочете, є інструкцією щодо того, як слід молитися й досягати результатів, а не просто віршиком для запам'ятовування й подальшого цитування.

«Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі», — це інструкція щодо того, як молитися. Ми маємо робити це, приносячи небесну Божу волю на землю та в наші конкретні ситуації. Тож яка ваша відповідь? Вірте сказаному Богом, що це вже ваше, та використовуйте свій владний статус у Царстві Небесному, щоби долучити небеса до земного царства, забезпечуючи цим і свої потреби, і потреби тих, хто вас оточує.

Зупиніться на мить і подумайте ось над чим. Якби ви без жодного сумніву знали, що ваша молитва результативна й небеса будуть її запорукою, чи додало б це вам упевненості під час молитви? ТАК!!! Знаючи точно свої законні права як громадянина небес і те, що вже було вільно передано вам, розуміючи процес

отримання та радіючи перевагам цих законів, ви можете ввійти в абсолютно новий спосіб життя — життя Царства. А що ж тоді буде зі страхом? Що станеться з невизначеністю? Як це знання додасть упевненості у вашому майбутньому та рішучості посеред бурі? Саме так вплинуло Царство на нас із Дрендою, коли ми почали його відкривати. Ми часто були здивовані побаченим. Ні, дозвольте висловитися інакше. Ми повсякчас дивувалися і були під постійним враженням! Та навіть більше нас приголомшували ті повноваження, якими Бог наділив Церкву, щоб вона виступала від Його імені й мала законну силу тут, на землі.

*...бо ЗАКОН духа життя в Христі Ісусі визволив мене
від ЗАКОНУ гріха й смерті.*

До римлян 8:2, виділення автора

Дізнатися про те, що ми були звільнені від закону гріха і смерті й отримали Царство та доступ до закону духу життя, — це справді щось приголомшливе. А ще більш разючим для нас було спостерігати, як цей закон породжує праведність Царства безпосередньо в нашому житті.

Царство допомогло мені зцілитися фізично, а також емоційно, вдихнувши в мене нову надію та звільнивши від антидепресантів. Воно дало мені змогу вибратися з бідності, коли я ледь-ледь міг платити 300 доларів на місяць за оренду напіврозваленної ферми 1800-х років, і побудувати й повністю виплатити будинок площею понад 700 квадратних метрів на 23 гектарах прекрасної землі. Та й дружині я теж став подобатися набагато більше! А бути за кермом достойних авто, які не ламаються день за днем, — це просто безцінно. Можливість віддавати сотні тисяч доларів на

поширення Благовісті — навіть одна ця думка здавалася чимось неможливим якихось кілька років тому. Життя і світло Царства поглинули темряву. Так само, як Бог сказав у Книзі Буття 1:31, дивлячись на Своє завершене творіння: «...*вельми добре воно!*» — я теж зачудовано оглядаюся на своє життя і кажу: «Це добре, навіть дуже добре».

Ми з Дрендою дуже схвилювані тим, що розповідали про Царство й переказували нашу історію кожному охочому слухати. Багато людей у нашій церкві ловили буквально кожне слово й досягали таких само результатів, як і ми. Однією з них була наша 12-річна дочка Кірстен. Вона бачила, як багато всього робить Бог, та знову і знову ставала свідком того, як непорушні закони Царства впливають на наше життя. Я знав, що донька спостерігала за цими законами й вивчала їх, але одна історія показала мені, як багато вона насправді навчилася.

Одного вечора я піднявся до її спальні, щоби побажати доброї ночі, і помітив: щось у кімнаті змінилося. Авжеж, на стіні доччиної кімнати з'явилася фотографія померанського шпіца. Для будь-якого батька, який хоч трохи розбирається у вихованні дітей, така фотографія — це точна ознака того, що дитина ось-ось попросить завести собаку. Я вирішив одразу ж із цим розібратися, оскільки не хотів ще одного пса в домі. У Поллі, сестри Кірстен, уже була такса, а оскільки дівчатка ділили свою спальню, то собака Поллі завжди була як із Поллі, так і з Кірстен.

Я лагідно сказав Кірстен, що просто в захваті від цієї фотографії, проте зовсім не хочу ще одного кімнатного цуцика. Якщо вона дуже бажає погратися із собачкою, то може це робити із сестриною таксою. Того вечора Кірстен нічого не відповіла, просто дала зрозуміти, що почула сказане мною. Я думав, що на цьому справа й закінчиться, однак і далі згадки про померансько-

го шпіца декілька разів лунали в коментарях на кшталт: «Скажи, як чудово було б мати померанського шпіца?» або ж «Вони такі пухнастенькі та м'якенькі». Після чого, само собою, Кірстен швиденько показувала мені фото якогось із цих цуциків у Інтернеті. Та я просто говорив у відповідь: «Ні». Адже я — голова родини, а ще одного собаку ми заводити в домі не збиралися.

Знову я думав, що справу закрито, аж поки одного дня, приблизно через місяць, коли ми повернулися додому з церкви, Кірстен упевнено підійшла до мене та з усмішкою на обличчі сказала: «Тату, сьогодні я у вірі отримала цуцення померанського шпіца — саме так, як ти навчаєш». Я ще раз нагадав доньці про свої попередні твердження щодо ще одного пса. З тією самою усмішкою Кірстен відповіла: «Але, тату, мама каже, що Бог може змінити серце царя». Це її зауваження, як на мене, не прозвучало по-бунтарському. Вона просто погоджувалася зі своєю матір'ю і молилася, щоби Бог змінив моє серце. Отак я попався. Тепер я знав, що вони з матір'ю переговори́ли на цю тему, і Дренда підтримала доньку в тому, що Бог справді може змінити моє ставлення.

Спираючись на таке підбадьорення, Кірстен того ранку в церкві вивільнила свою віру, зробивши посів і сповідавши отримання того песика вірою. Я ж, запевнивши її у своїй любові, укотре заявив про свою позицію щодо цього: «Ми не збираємося заводити ще одного собаку в домі». І додав, що мені дуже шкода, проте цього просто не буде. Та скидалося на те, що доньці було байдуже на мої слова — вона повернулася і з усмішкою пішла собі. Знову ж таки, я думав, що питання нарешті вичерпано.

Однак приблизно через місяць мене запросили із вченням до маленької церкви у Міссісіпі. Це була справді дуже маленька сільська церква, оточена кілометрами відкритої землі. Наприкінці першого вечора пастор підійшов до мене й розповів, про що

Господь говорив із ним під час служби. «Я не знаю, відомо вам це чи ні, — сказав пастор, — але я, крім пасторства, розводжу померанських шпіців, і Господь сказав мені подарувати вам одне цуценя, якому нині шість тижнів, воно вже готове знайти новий дім». Я так і остовпів із відкритим ротом. А оскільки все ще був налаштований не брати собаку, тож промовив: «Я дам вам знати». У мене й гадки не було про те, що пастор, окрім усього, ще й заводчик собак якихось там порід. І поготів нічого не розповідав йому, що Кірстен раніше хотіла саме такого песика.

Зрештою я дав задню й повідомив про все Дренді, додавши, що мені все-таки не хочеться брати пса додому. Вона подивилася на мене й запитала: «Ти збираєшся відмовитися від віри нашої дочки?» Моя дружина насправді теж не хотіла, щоб у будинку був ще один собака, проте вона любила Кірстен більше за будь-які незручності, що завдав би нам іще один пес. Та ще й тепер, коли Бог привів це цуценя завдяки вірі Кірстен. Як ми могли їй відмовити? Тому я відповів пастору, що візьму в нього цуцика.

Ми не сказали про це Кірстен, але попросили її сестру, коли вона їхатиме по нас в аеропорт, щоби обов'язково взяла із собою Кірстен. Отже, донька теж приїхала в аеропорт, ми підійшли та вручили їй маленьку дорожню сумку, яку купили для собаки. Коли Кірстен побачила крихітного померанського шпіца, то просто розридалася. Здавалося, усе навколо нас зупинилося. Люди припиняли рухатися, спостерігаючи за цією сценою. Невдовзі навколо нас зібрався натовп, бо ж Кірстен не переставала ридати, тримаючи в руках того маленького цуцика. А Дренда розповідала всім, як Кірстен повірила Богові стосовно цієї собачки і як нам її подарували.

Саме тоді я зрозумів: можна влаштувати, так би мовити, служіння пробудження прямо в аеропорту, навіть просто тримаючи

цуцень в руках. Усі хотіли побачити того песика, і натовп плакав разом із Кірстен, навіть офіцери управління безпеки транспорту. А от я як батько почувався в той момент жакливо. Коли побачив, скільки радощів цуцень принесло моїй доньці та як саме Бог подарував цю собаку завдяки її вірі, то задумався, чому ж тоді був проти такої дорожочності для неї. Шекспір, як вона назвала цуцика, виявився просто чарівним створінням. Він став справжнім членом родини. Навіть будучи незалежним маленьким хлопцем, він слідував за Кірстен усюди, хоч би куди вона йшла.

Попри всю зворушливість цієї історії, я все-таки маю поставити запитання, на яке потрібно знайти відповідь і яке насправді є метою цієї книжки. **Як саме цей песик з'явився?** Мені ніколи раніше не пропонували собаку. І як ним виявився саме той конкретний пес, за якого моя дочка вивільнила свою віру? Чи випадково це було? Ні, однозначно ні. Це був прямий результат того, що Царство та закони, які ним керують, проявилися в моєму сімейному житті. Вони проявилися так само, як і щоразу для кожного, хто має віру та вивільняє владу Царства тут, на землі. Ми можемо визнати, що цього цуцика дало нам Царство Боже. Але як це вдалося? Які закони задіялися і зробили так, що все це стало реальністю?

Сподіваюся, що рухаючись далі цією книжкою, ви отримаєте чіткі відповіді, які допоможуть вам точно знати, як сповна користуватися всіма перевагами Царства Божого. Зрештою, ви є громадянином цього Царства із законними правами та привілеями! Однак спочатку дозвольте мені навести вам іще один приклад із нашого сімейного життя, що показує дію Царства.

РОЗДІЛ 4

ВЕЛЕТЕНСЬКА РИБА

Коли ми з Дрендою дізнавалися про Царство Боже та владу, яку мали на землі, то дедалі більше усвідомлювали той факт, що насправді ми самі визначаємо, як нам жити. Царство Боже вплинуло на кожну сферу нашого життя, проте саме ми мали вивільнити у своє життя все, чого потребували чи бажали. Це ставалося не само собою. Як і з тією маленькою собачкою нашої доньки — не було нічого надто дрібного або неважливого, щоби його піднести під повновладдя Царства. Коли ми це зрозуміли, для нас більше не було нічого неможливого чи такого, чого б годі було досягти. Більшу частину свого життя я не розумів, що Бог дав нам Царство, ЦІЛКОМ УСЕ Царство, яким ми можемо насолоджуватися. Тож тепер було дуже цікаво спостерігати, як воно впливає на кожну сферу нашого життя, навіть несуттєву. Прикладом цього послугує випадок, що я називаю історією про велику рибу.

Це сталося, коли наша родина була у відпустці на Алясці. Уже одне те, що ми просто опинилися там, було для мене мрією. Ми прилетіли в Анкоридж, на три тижні орендували мінівен та об'їхали більшу частину західного узбережжя Аляски. Це була просто невимовна краса! Одного разу, їдучи Кенайським півос-

тровом, ми помітили величезну рибу, яка висіла на стояку біля чартерного човна. Більшість чартерних човнів також недавно причалили. Хай куди кинь оком — по всій гавані висіли подібні чималенькі рибини. Як на мене, вони були схожі на гігантську камбалу. На той час мені ніколи раніше не доводилося бачити палтуса, тож я не знав, що воно таке, однак рибини були гігантські. Ми були неабияк вражені, проходячи повз одну за одною чартерні компанії, бо всі вони рекламували денну риболовлю на палтуса. Аж от моя дружина повернулася до мене й промовила: «Я теж хотіла би зловити отакого палтуса і зробити це разом ось із цим капітаном». І вказала на вивіску з рекламою чартерного вилову палтуса, де був зображений християнський знак риби.

Моєю першою реакцією був справжній шок! «Хочеш зловити палтуса?» Ніколи раніше Дренда не цікавилася риболовлею. Однак вона почала наполягати, тож ми зайшли в цей офіс. Персонал якраз був зайнятий іншим клієнтом, тож ми мали трохи часу просто роззирнутись і прочитати всі ті записки, які люди причепили на дошку оголошень. В око впала вивіска, яка розповідала про «Палтусове дербі», яке було саме в розпалі, проте скоро мало завершитися. Оскільки ми й самі не знали, про що мова, то, цілком можливо, і вам воно невтямки, тож дозвольте пояснити. «Палтусове дербі» — це було, та й досі є змаганням серед усіх капітанів чартерних суден, хто протягом місяця зловить найбільшого палтуса. На переможця очікувало фото в місцевій газеті, а разом і чималенький грошовий приз. Отож і ми з Дрендою переговорили між собою, щоби й самим долучитися до дербі, адже однаково були тут у відпустці та хотіли розважитися. Вступний внесок коштував лише декілька доларів. І саме тоді сталася ця історія.

Дренда, моя люба дружина й дуже жіночна леді, повернулася до мене та заявила, що вирішила виграти дербі, щоби бізнес

цього капітана отримав визнання серед усіх капітанів чартерних суден — адже він християнин, і цим Бог отримає славу. Отже, коли підійшла наша черга зареєструватися за прийомним столом, Дренда так і сказала, що збирається виграти «Палтусове дербі», щоби Бог отримав славу, а їхня фірма — визнання, якщо вже вони — християнський бізнес. Само собою, можете уявити, що подумав капітан чартерного судна. Авжеж, хто б не хотів виграти «Палтусове дербі»? Тож не сумніваюся, що він уже чув щось подібне від багатьох, якщо не від більшості туристів, яких катав морем. Утім, я зовсім не впевнений, що він мав аж так багато клієнтів, які дійсно заявляли, що збираються отримати такий цінний трофей у славу Божу.

Принаймні він не став ніяк коментувати заяву Дренди щодо їхнього дербі. Коли ми вийшли в море й почали рибалити, то одразу ж налаштувалися вловити палтуса, а Дренда заходилася розпитувати капітана, який також був і власником судна, наскільки великою має бути риба, щоби з нею виграти дербі. Той просто сказав, що палтус має бути більшим за той, який вона щойно зловила, що спонукало мою дружину запитувати знову й знову, щоразу витягуючи нову рибину. Ось Дренда зловила 20-кілограмову, а капітан повідомив, що недостатньо велика. Упіймала 30-кілограмового палтуса — ні, знову замалий. Ясна річ, що всім відомо, якою смачною є та риба, тож ми планували відправляти додому все щойно виловлене. Ліміт був дві рибини на особу, тому залишили 30-кілограмову.

День між тим тривав, аж от завечоріло, почали насуватися сутінки. Мій син Том, донька Поллі, та і сам я вже вибрали свій ліміт на два палтуси. Двоє інших моїх дітей, Емі й Тім, змушені були вилетіти додому раніше, щоби взяти участь у конференції, і їх не було з нами. Дренда, звісно, теж мала свого 30-кілограмо-

вого палтуса, однак із жодною рибиною, яких мали на борту, ми дербі не виграли б. Проте моя дружина була переконана, що ще впіймає найбільшу. Оскільки сутінки швидко наближалися, капітан сказав усім нам змотувати вудки, бо настав час прямувати до доку. Дренда ніби не розчула цього наказу, поки капітан допомагав нам розставити вудила та скласти спорядження. Вона випросила в нього ще декілька хвилин, знову ж заявивши про те, що зловить оту рибу-переможця «Палтусового дербі». Капітан трохи почекав та нарешті підійшов до неї зі словами: «Вибачте, але нам дійсно потрібно повертатися».

Він уже майже готовий був прийняти від Дренди її вудку, аж раптом та вигнулася. Очевидно було, що клює, та ще й велика риба, бо вудлище зігнулося ледь не навпіл, а котушка на спінінгу аж завищала. Капітан підхопив вудку, підняв її, щоби відчуту вагу риби, і погодився, що так, велика, але, найімовірніше, не палтус, а акула. За його словами, це було зрозуміло з того, як тягнула риба. Одним словом, Дренда далеко не одразу змогла витягнути свій улов. Їй знадобилася вся сила, щоби підтягнути ту рибину з дна, до якого було майже 100 метрів. Коли ж риба спливла на поверхню, то всі побачили просто велетенського палтуса, більшого за саму Дренду.

Поки рибу підтягували до човна, капітан сказав, що вона аж надто велика, щоби просто наблизити й укинути у човен живою, адже та стане битися на палубі. Зважаючи на величезний розмір, палтус міг ще й поранити когось або пошкодити човен. На такий випадок капітан мав спеціальний щуп, призначений для великої риби. На стрижні було невелике вибухове вістря, яке під час удару в рибу ячу голову спрацюувало та вбивало рибу. Коли капітан притиснув щуп до голови того велетенського палтуса і вибуховий наконечник спрацював, риба смикнулася, через що заряд не влучив.

Почувши звук, палтус щосили знову рвонув прямо на дно. Усю відстань униз, усі ті 100 метрів, волосінь рипіла так, що ледь не зривалася з катушки. Ми боялися, що вона не втримає рибу або ж висмикнеться гачок, поки палтус шалено тягнув на дно. Отож Дренді знову довелося підтягувати на поверхню цього велета. Вона майже вибилася із сил, оскільки раз уже витягувала його з води. Тож я обійняв дружину, поклавши свою руку на катушку разом із її рукою, і ми разом знову повільно підняли рибину на поверхню. Цього разу капітану таки вдалося підняти палтуса до човна, і всім нам залишалося хіба що дивуватися розмірові цієї рибини.

Ми відвезли палтуса на міську площу, де стояли достатньо великі ваги, щоб його зважити. Риба затигнула на 55 кілограмів і завдовжки була більшою за зріст Дренди. Чоловік, який зважив палтуса, сказав, що на той момент це найбільша рибина, яку виставляли в змаганнях. Проте до кінця дербі залишалося два тижні, тож ми не знали напевно, чи матимемо найкращий результат. Але, дійсно, одного дня таки надійшов чек на ім'я Дренди та копія газетної статті з її фотографією. Ми були в захваті.

Царство знову проявило себе в дії! І ще раз я мав запитати: «Як моя дружина зловила ту рибу?» Як мені було відомо, за весь час нашого подружнього життя вона ловила рибу лише двічі, і риболовля — це однозначно не її. Я все ще ніяк не міг відійти від потрясіння, перебуваючи під враженням того, що Дренда від самого початку намірялася зловити палтуса. Однак в моєї дружини були свої причини: вона збиралася зловити саме переможця дербі! І вона це зробила. Коли ми оформлювали доставляння риби додому, з тим самим капітаном на Алясці, то мали змогу поділитися з ним вісткою про Царство Боже й про те, як і чому спіймали цю рибину. Хоча наш палтус усе ще не був офіційним переможцем, оскільки ми залишили капітана того самого дня, проте рибина

була достатньо великою, щоби привернути його увагу. І, звісно, наш улов виявився переможним.

Ви можете подумати, що наша, або правильніше сказати Дрендина, історія про велику рибу на цьому місці закінчилася. Розумію, що саме люди подумують: гаразд, один раз їй просто пощастило, але як щодо двох разів? Приблизно через п'ять років ми з дружиною запросили нашого друга-пастора на Аляску, порибалити лосося. Ми не поверталися в ті краї відтоді, як відвідували Аляску під час подорожі з родиною на мінівені. З того самого часу намагалися знайти привід, щоби побувати там іще раз. Знову орендували мінівен і запланували цього разу ловити лосося, оскільки сезон ловлі нерки вже був у самому розпалі. Тож поки ми ловили рибу, заговорили про палтуса — та й згадали про рибину Дренди. Наш друг ніколи раніше не ловив палтуса, тож ми запропонували: «Раз так — тоді поїхали». Вирішили, що хочемо повернутися до того самого місця і до того самого капітана, якщо він і досі був у цьому бізнесі.

Під'їхавши до місця розташування його офісу, ми побачили, що капітана там більше немає, і подумали, що, можливо, нам потрібно шукати іншого. Та перш ніж звернутися до когось іще, спало на думку, що можна просто перевірити в Інтернеті й пересвідчитися, чи зможемо ми знайти за іменем знайомого капітана, бо насправді не пам'ятали назви ні його човна, ні самої фірми. Після певних пошуків віднайшли копію газетної статті про рибу Дренди з фотографією п'ятирічної давнини. У публікації згадувалися і човен, і назва чартерної компанії, тож вистачило одного короткого телефонного дзвінка, щоби ми змогли зв'язатися із тим капітаном та домовитися про вихід у море. Насправді компанія досі працювала, просто перемістила свою локацію приблизно на вісім кілометрів далі.

Коли ми увійшли до офісу, то побачили за столом жінку. Виявилось, що то була дружина капітана, а разом і власника. Вона підвела очі на нас і вигукнула: «О, то це ж ви зловили палтуса-переможця!» Ми із задоволенням поговорили декілька хвилин про ту велетенську рибу, а також про те, що відбулося в цих краях протягом останніх п'яти років. А тоді якраз був час економічної рецесії — не найсприятливіший період для розвитку бізнесу. Капітанова дружина повідомила, що люди просто не подорожують і не витрачають гроші на риболовлю, як це було раніше, і її чоловік через це навіть занепав духом. Ми нагадали їй про Царство, а жінка відповіла, що її чоловік не дуже зацікавлений служити Богові.

Коли ж ми дісталися човна, то капітан також згадав і Дренду, і ту велику рибу. Моя дружина почала розпитувати його, як справи з рибальством, а чоловік відповідав, що тепер ловиться куди менша риба, якщо порівнювати з тією, яку вона тоді спіймала для дербі. Проте додав, що велика насправді й не водиться в цій місцевості, оскільки тут занадто мілко. Далі пояснив, що переніс сюди свій бізнес через те, що там, де колись рибалив і Дренда зловила переможця дербі, було набагато глибше, однак аж кишіло акулами. Хижі риби перехоплювали наживку, перш ніж та досягала дна, і це вартувало для капітана чималих грошей, не кажучи вже про марно витрачений час.

Тож ми запитали, рибу якого розміру вони тепер ловлять у цьому новому районі, і чоловік відповів, що за місяць ще не бачив жодної, яка перевищувала б 10—15 кілограмів. Тоді Дренда поглянула на капітана й промовила: «Ну, сьогодні я спіймаю справді велику, якої ви вже давно не бачили, щоби ви впевнилися — Бог вірний». Але капітан просто покепкував із неї. Цілий день ми ловили 10-кілограмових риб, як і прогнозував капітан, до того ж увесь день він піджартовував над Дрендою через її слова про

«велику рибу», яку вона збиралася зловити. Словом, попередній наш із ним вихід у море достоту повторювався.

Наприкінці дня капітан сказав змотувати вудлища, і Дренда знову не звернула уваги, ствердним тоном відповівши, що потребує лишень хвилину чи дві, щоби впіймати велику рибу. Капітан, вичекавши хвилину, наполегливо заявив, що час повертатися. Саме тоді Дрендине вудлище вигнулося — і, якщо опустити всі подробиці, вона зловила 30-кілограмову рибину. Капітан укотре був неабияк вражений.

Після риболовлі ми вирушили в ресторан і мали нагоду поспілкуватися з іншим капітаном чартерного човна, який також там обідав. Почувши, що Дренда зловила 30-кілограмового лосося, він спочатку не йняв у це віри. Де саме рибалили? Як далеко виходили? Цей капітан хотів знати, де саме ми спіймали ту велику рибу. Вийшовши з ресторану, ми мали ще раз завітати в офіс до «нашого» капітана, щоби залишити розпорядження стосовно доставлення виловленої риби до нас додому.

Перш ніж розпрощатися з капітаном, ми просто не могли не скористатися нагодою поділитися з ним вісткою про Царство Боже. Я подивився на чоловіка та промовив: «Вам дійсно слід дізнатися, як саме і чому Дренда зловила ті дві рибини. Закони Царства також працюють і щодо грошей». Цього разу він уже слухав нас уважніше — принаймні проявив певну зацікавленість. На прощання ми залишили капітанові мою книжку *Fixing the Money Thing* («Навести лад із грішми»).

Отже, були ті дві рибини наслідком якоїсь випадковості чи стали результатом закону Царства? Вирішувати вам. А ми з Дрендою вже давно ухвалили рішення. Наш досвід із Царством Божим — від оцих рибальських виїздів, звільнення від боргів або зцілення — неодмінно залишався захопливим і таким, що змінює

життя. І ми не єдині, чий досвід Царства подібний до нашого. Ось лист від жінки, яка почула історію Дренди.

Вітаю, дорогі Гері та Дрендо!

Прочитавши вашу книжку про те, як Дренда зловила палтуса-чемпіона, мені спало на думку, що я теж маю поділитися з вами своєю Історією Великої Риби. Нещодавно ми провели сімейну відпустку на Коко-Біч, мис Канаверал, у Флориді. Мій чоловік Роберт хотів виїхати на риболовлю на глибоководному рибальському човні і, якщо пощастить, теж наловити рибки, щоби було з чим повертатися додому в Колорадо. Ми планували цю подорож не один місяць, тож коли чоловік сказав мені, що хоче порибалити, я була в захваті й погодила: «Авжеж, рушаймо! І повіримо Богу на великий улов!» Потім стала розпитувати Боба, яка саме риба водиться в тому місці Флориди, де ми рибалитимемо. Серед усіх видів, які він проказав просто на одному диханні, я вирішила молитися та повірити за велетенського червоного луціана.

Настав день — і от ми вже чекаємо на інструктаж від капітана човна та команди. Я сповідала, що збираюся зловити велетенського червоного луціана, тому мої хвилювання та захват тільки зростали від капітанових слів. А коли він сказав, що наразі єдиною рибою, яку ми не зможемо вловити, є морський окунь, камбала та червоний луціан, то можете уявити моє розчарування, коли я почула ці слова! Оце так, подумала я. Що ж тоді залишається ловити у вірі?

Однак я не збиралася упустити цю нагоду ділом проявити свою віру та промовила: «Господи, я вірую на гігантського червоного луціана, і так воно й буде! Я збираюся його спіймати й точно повернуся додому з гарним уловом!»

Тож уже на борту човна я звернулася до своєї восьмирічної доньки Рейчел: «Пам'ятаєш, що ти можеш помолитися й повірити Богу, що сьогодні спіймаєш рибу. Ти віриш?» Вона усміхнулася у відповідь і покивала на знак згоди. Я сказала ті самі слова підбадьорення своїй 21-річній доньці Джордан. Та спершу кинула на мене здивований погляд, однак потім погодилася. Відтак я подивилася на Боба й запропонувала йому: «Повірмо у великий улов!»

Минуло декілька годин, і поки що не клювало нічого такого, що варто було залишити собі. Раптом волосінь на вудці Рейчел смикнулася, і донька аж скрикнула від захвату. Покликала батька на допомогу. Через мить вони разом витягли атлантичну акулу! Ого, віра Рейчел почала давати результати! Ми похвалили її: авжеж, справжня рибалка! Пам'ятаю, що мені в голову стали лізти думки на кшталт того, що, можливо, нічого не вловлю, проте відразу я відкинула їх і повірила, що вже маю свою рибу. Тоді сіла, розслабилася та почула, як Бог мовив: «Якщо ти просто розслабишся і дозволиш Мені принести тобі рибу, то отримаєш її». Принаймні я знала, що дуже далека від рибальства, тому все рівно не могла покладатися на якісь свої вміння. Тож сіла, глибоко вдихнула Боже запевнення і стала чекати. Приблизно через 20—30 хвилин я відчула, як клює на моїй вудці. Першою думкою було те, що це якийсь корч, а виявилося, що, безсумнівно, риба.

Мій чоловік почав підказувати, що саме робити далі, а потім до нього долучився і капітан. Він сказав мені, поки я підтягувала на вудку оту велику рибу, що, ймовірно, на кінці моєї волосіні був здоровенний луціан. Мене неабияк вразило, що капітан уже знав, що саме там може бути, ще

до того, як риба з'явилася на виду! Так і сталося — поки я намотувала і тягнула волосінь, мій 10-кілограмовий гігантський червоний луціан сплив на поверхню! Я дякувала Богові з великою радістю і хвилюванням. Знала, що стався прорив у моїй системі переконань. Просто пам'ятала впевненість Дренди й думала, що і я здатна на таку саму віру та впевненість. Я вистояла у вірі, і вона принесла свої плоди.

Дякую за ваше служіння та за те, що пишете ваші чудові книжки, зокрема й *Faith Hunt* («Полювання у вірі»). Вдячна Богові та вашому служінню, яке допомогло мені досягти більших благословень. Я дивлюсь у майбутнє з іще більшою вірою та захватом. Знаю, наскільки оцей рибальський досвід також прислужився і нашій родині!

Щиро ваша С. Т.

РОЗДІЛ 5

ЧИЙ ЦЕ ВИБІР?

З попередніх історій ми вже побачили, як Царство Боже тут, у земному царстві, зберегло життя трьом дітям, дало нам собаку, рибу, гроші, щоби погасити стягнення та заплатити за машини й будинки, яких ми потребували в житті, і не тільки це. Усі ці події відбулися завдяки Царству Божому, а якщо дозволите висловитися більш особисто — завдяки Царству НАШОГО Бога! Ми не маємо дивуватися, оскільки Його Царство безмежне.

У Другому посланні апостола Петра 1:3 сказано:

Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою.

Проте я хочу поставити дуже важливе запитання щодо всіх цих історій, які ми розглянули: «Чий це вибір?» Я маю на увазі ось що: може, це Бог вирішив ні з того ні з сього принести собачку для Кірстен або рибу для моєї дружини Дренди? Чи були це події, які Бог у Своїй суверенній волі вирішив зробити для нас? Або це сталося через іншу причину? Гадаю, відповідь стане потрясінням для більшості людей. Знаю це, бо спираюся на власний досвід.

Щоб дати відповідь на це запитання, розгляньмо історію з Біблії, яку читаємо у 8-му розділі Євангелії від Луки:

...коли Він ішов, народ тиснув Його. А жінка одна, що дванадцять років хворює на кровотечу була, що ніхто вздоровити не міг її, підійшовши ззаду, доторкнулась до краю одежі Його, і хвилі тієї спинилася її кровотеча!

А Ісус запитав: Хто доторкнувся до Мене? Коли ж відмовлялися всі, то Петро відказав: Учителю, народ коло Тебе он товпиться й тисне. Ісус же промовив: Доторкнувся хтось до Мене, бо Я відчув силу, що вийшла з Мене...

А жінка, побачивши, що вона не втаїлась, трясучись, підійшла та й упала перед Ним, і призналася перед усіма людьми, чому доторкнулась до Нього, і як хвилі тієї одужала.

*Він же промовив до неї: Дочко, твоя віра спасла тебе;
іди з миром собі!
Луки 8:42-48*

У Біблії ясно сказано, що на Ісуса тиснули з усіх боків, і навіть Петро був здивований Його спостереженням: «Доторкнувся хтось до Мене...» Мені ж як духовному вченому хочеться дізнатися, навіть потрібно, чому зіціленою була саме ця жінка, а не хтось інший. Чому помазання пролилося лише на неї, а не на всіх інших, хто торкався Його в цю мить? Відповідь уже є тут, але, перш ніж її дати, подумаймо ось про що. Чи Ісус навмисно послужив цій жінці? Або ж Він поклав на неї руки? Ні. Насправді Ісус навіть не знав, що ця жінка була там. Йому довелося поцікавитися,

хто витягнув помазання, адже Він тієї жінки не бачив. Отже, хто зробив вибір, щоби вона була зцілена того дня?

Дозвольте переінакшити це. Бог вирішив зцілити жінку в той момент чи це було її рішення — отримати зцілення від Бога? Це важливе запитання, оскільки багато людей і далі чекають, поки Бог щось зробить у їхньому житті. Переконаний: Ісус навіть не знав, що там була ця жінка, і це доводить, що саме вона вирішила отримати від Нього, а не Ісус захотів зцілити її.

Отже, цим відкривається надзвичайно важливе одкровення, і воно означає, що Бог не вибирає випадково зцілити певну людину чи когось іншого. Він уже дав усім нам доступ до зцілення завдяки нашому законному статусу в Його Царстві. Тому насправді вибираємо ми. Однак я все-таки хочу знати, як саме та жінка отримала цю силу. Як вона вирішила отримати її? І Сам Ісус каже нам, як вона задіяла владу й силу Царства: «Дочко, твоя віра спасла тебе; іди з миром собі!» Це речення повідомляє нам усе, що потрібно знати, і дає відповідь на наше запитання, чому саме жінка прийняла зцілення, проте ніхто інший цього не зробив на тому місці того дня. Ми з вами, будучи духовними вченими, погляньмо уважніше на цю історію, та для початку подивімося, чи зможемо знайти підказки щодо того, чому саме вона отримала зцілення.

Ісус називає жінку дочкою, маючи на увазі, що вона належала до народу Ізраїлю та була його частиною. Це означає, що жінка мала завіт із Богом. Можна сказати й інакше: вона мала законний статус перед небом отримувати від Бога як громадянка народу Ізраїлю. Однак цей факт не може бути єдиною причиною, чому вона отримала зцілення, оскільки всі присутні того дня, хто тиснув на Ісуса, мали такий самий законний статус. Було щось інше, що привело до виливу сили. Ісус говорить нам про ще одну причину, чому жінка отримала силу на зцілення. По суті, Він каже, що саме

ця причина безпосередньо вплинула на те, чому саме жінка отримала зцілення. Ісус зазначив, що її віра зцілила.

Тож тепер ми знаємо, чому ця жінка змогла отримати Божу силу. По-перше, це було її законне право на отримання, оскільки вона була дочкою Авраама. По-друге, її віра була тим самим «вмикачем», який дав змогу цій силі влитися в її тіло саме в той момент. Сам факт, що жінка була дочкою Авраама, тобто стояла перед небом під завітом, який Бог уклав з Авраамом, можна порівняти з енергокомпанією, яка має електроенергію, і електропроводкою, що її прокладено у вашому домі. Однак це ще не означає, що світло горітиме. Щоби воно загорілося, потрібно клацнути тумблером. Отже, тепер усе, що нам потрібно з'ясувати, — де саме розташований умикач або чим він є. Ісус назвав його «її вірою», але що таке віра, як саме її увімкнути? Це критично важливе запитання, на яке конче потрібно дати відповідь.

Що таке віра?

Віра — це термін, який християни використовують доволі вільно. І я переконаний, що багатьом, якщо не більшості, зовсім не відомо, що таке віра, навіщо вона потрібна, як зрозуміти, чи перебувають вони самі у вірі, і як знайти віру. Якщо віра є тим умикачем, який зцілив жінку з євангельської оповідки, тоді нам потрібно дуже уважно придивитися до неї! Наше визначення віри ми знаходимо в Посланні до римлян 4:18-21. Авжеж, я знаю, що ви зараз подумали: «Та ні, Гері! Наше визначення віри — це Послання до євреїв 11:1».

А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого.

До євреїв 11:1

Так, це традиційна відповідь, але якщо ви уважно вчитаетесь в слова Писання, то цей фрагмент у Посланні до євреїв 11:1 мовить нам про переваги віри, а не про те, чим вона є. Переконаний, що у Святому Письмі саме Послання до римлян дасть нам дуже чітке уявлення, що таке віра насправді.

Він проти надії увірував у надії, що стане батьком багатьох народів, за сказаним: Таке численне буде насіння твоє! І не знеміг він у вірі, і не вважав свого тіла за вже омертвіле, будиши майже сторічним, ні утроби Сариної за змертвілу, і не мав сумніву в обітницю Божу через недовірство, але зміцнився в вірі, і віддав славу Богові, і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв.

До римлян 4:18-21, виділення автора

Нумо з'ясуємо для себе обставини та місце дії цієї історії. Авраам і Сарра не могли мати дітей. Тобто я не говорю про те, що вони мали проблеми із зачаттям дитини й тому мусили далі робити спроби. Я маю на увазі те, що їм було майже по 100 років, і шанс завести дітей уже залишився в минулому. Їхні тіла не могли зачати — це було просто неможливо! Однак Бог пообіцяв Авраамові дитину, хоча природним чином це аж ніяк не вдалося б. Далі в Біблії написано, що Авраам був повністю переконаний у тому, що Бог спроможний зробити те, що Він сказав, попри природні фактори, з яких виходила зовсім інша історія. Отже, маємо наше визначення віри: «Бути повністю впевненим, що Бог має силу виконати те, що Він обіцяв». Я формулюю це так: **перебуваючи у згоді**

**А ВІРА ТО ПІДСТАВА
СПОДІВАНОГО, ДОКАЗ
НЕБАЧЕНОГО.**

ДО ЄВРЕЇВ 11:1

з небесами не лише розумом, а і з повним переконанням, наші серця стверджені й абсолютно впевнені у словах Бога, незважаючи на те, що природа вказує на щось інше.

Наше визначення віри

Віра означає бути повністю переконаним у тому, що говорить Бог! Наше серце й розум перебувають у згоді з небесами, наші серця — у повному переконанні, упевненості та спокою.

Чому потрібна віра?

Чому Бог не може просто взяти та зцілити всіх у лікарнях, коли Він хоче? Чому Він не може зупинити війни? Чому Він не може послати ангелів проповідувати нам Євангелію? Певен, що ви й раніше чули всі ці запитання. Відповідь така — Він не може. Справа не в тому, що Бог не спроможний зробити це, але Він не має юрисдикції чи влади для цього. «Гері, ти хочеш сказати, що Бог не може робити все, що хоче?» Знаю, що зараз це звучить для вас дуже дивно, проте звернімося до Біблії, щоби знайти відповідь на це запитання.

Але хтось десь засвідчив був, кажучи:

Що є чоловік, що Ти пам'ятаєш про нього, і син людський, якого відвідуєш? Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе піддав Ти під ноги йому!

А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого йому непідданого.

А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все.

До євреїв 2:6-8

З цих віршів ми бачимо, що Бог дав людині повну законну юрисдикцію над усією земною сферою, коли визначив їй землю як місце для життя. Не було нічого, що не перебувало б під юрисдикцією людини. Вона володарювала цим царством з абсолютним законним правом. Її здатність владно правити була підкріплена урядом, який поставив її тут. По суті, людина правила з делегованою владою Царства Божого, якою була наділена. Носила вінець того уряду, який представляв славу Бога, помазання та почесне становище.

Щоби більш повно все це уявити, подумайте про справжнього земного царя. Хоча він є живою людиною і не наділений реальною владою лишень за своєю природою, та все-таки носить корону, яка означає, що цар представляє не лише себе, а й усе царство та уряд. Його слова мають владу, адже підкріплені всією силою і природними ресурсами уряду та царства, які він представляє.

Або уявімо шерифа, який керує дорожнім рухом. Ось він зупиняє величезну вантажівку з причепом і наказує: «Зупинися в ім'я закону». Авжеж, вантажівка куди більша за людину, і людина не зрівняється з нею, та все ж машина зупиняється. І робить це не через людину, а через те, що шериф носить жетон, що представляє уряд, від імені якого виступає цей чоловік. У цьому випадку уряд — це дещо значно більше, ніж людина, яка носить жетон. Що ж до водія вантажівки, то він остерігається не самої людини, яка його зупинила, а уряду, який ця людина представляє. І саме це змушує вантажівку зупинятися. Те саме можна сказати і щодо

Царства. Адам панував над усім, що було створено на землі. Божа сила та панування, представлені короною слави й честі, дали людині впевненість, що її слова правлять від імені Царства Божого.

Дуже важливо зазначити от що: коли Адам утратив свою здатність правити землею, зрадивши Божий уряд, він утратив також і свій вінець. Земне царство стало запламоване гріхом і зазнало непоправних змін. Смерть увійшла на землю, і тепер сатана мав законні права на владу та вплив у справах людей. Украй важливо, щоби ви також зрозуміли, що людина все ще є законним правителем над земним царством, яким Бог її поставив, однак тепер вона не має повноважень керувати духовно, як колись. Утім, навіть попри своє занепаде становище, людина все ще відповідальна за землю. Так, вона більше не має свого вінця Божого уряду, який би її підтримував. Людина не має влади правити з Божою силою та славою; вона втратила своє почесне становище. Однак досі є єдиними законними дверима в земне царство. Ось чому Бог має використовувати сповнених Духом людей, щоби здійснювати Свою волю в житті людства. Так само сатана використо-

**ОСЬ ЧОМУ БОГ МАЄ
ВИКОРИСТОВУВАТИ
СПОВНЕНИХ ДУХОМ
ЛЮДЕЙ, ЩОБИ
ЗДІЙСНЮВАТИ
СВОЮ ВОЛЮ
В ЖИТТІ ЛЮДСТВА.**

вує людей, які перебувають під демонічним впливом, щоби в земному царстві впроваджувати сатанинський план стосовно людства. Цей принцип людської юрисдикції над землею є критично важливим для вашого розуміння закону Царства. І коли ви його досягнете, то отримаєте відповіді на запитання,

які в майбутньому можуть виникнути щодо того, чому певні речі мають місце або чому ці речі відбуваються чи не відбуваються духовно.

Ви можете сказати: «Але я вважав, що це Бог є Володарем над землею та всім, що на ній». Авжеж, Бог — суверенний Володар. Сподіваюся, що ось цей приклад допоможе вам зрозуміти, що саме я маю на увазі. Наприклад, я здаю вам будинок, що є у моїй власності. І хоча я і далі за законом володію ним, та не маю права, коли заманеться, заходити в орендований вами дім. У більшості договорів оренди є пункт, який визначає, коли саме орендодавці можуть законно входити в орендоване приміщення, — наприклад, для усунення надзвичайної ситуації чи проведення ремонту, — і процедуру необхідного інформування в такому випадку. Спробуй я увійти в будинок поза цією угодою, це вважалось б незаконним проникненням, навіть якщо я — власник майна. І якби я порушив прописаний у договорі оренди пункт, мене могли б на законних підставах змусити звільнити приміщення, хоч воно й належить мені. Це гарно показує, чому сатана мав отримати доступ до Адама, щоби проникнути в земне царство. Тільки в Адама був ключ до нього! Сатана мав пройти через двері, і цими дверми був Адам. Якби сатана спробував обійти Адама, його негайно спроводили б звідти, як і належить за законом.

І він вивів Його на гору високу, і за хвилину часу показав Йому всі царства на світі. І диавол сказав Йому: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її. Тож коли Ти поклонишся передо мною, то все буде Твоє!

Луки 4:5-7

У цих віршах сатана стверджує, що влада та слава (багатство) царств людей були дані йому. А хто дав йому цю владу? Той, у кого вона була перед тим, — Адам! Тож Бог не може просто так

увірватися в справи людей, не пройшовши через законний вхід. Якби Він це зробив, сатана заявив би про нечесну гру. Ні, Бог мав пройти через ті самі двері, якими скористався й сатана, щоби принести Божий уряд та владу на землю, і цими дверми була людина. Проте чи була там така людина?

І промовив Господь до Авраама: Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу ймення твоє, і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну.

І благословляться в тобі всі племена землі!

Буття 12:1-4, виділення автора

Авраама називають батьком нашої віри, бо він є людиною, яка відкрила двері земного царства для Бога, через що всі народи на землі будуть благословенні. Звичайно, коли

ТОЖ ВІРА ВІД СЛУХАННЯ, А СЛУХАННЯ ЧЕРЕЗ СЛОВО ХРИСТОВЕ.

ДО РИМЛЯН 10:17

його віра відчинила законні двері в небеса, які Бог назавжди залишив відкритими, уклавши юридичну угоду (завіт) з Авраамом та його наслідниками, або спадкоємцями.

Дозвольте мені перефразувати сказане: небесний уряд може отримати доступ до земного царства лише через чоловіка чи жінку на землі, оскільки ті мають там законну юрисдикцію. Цієї закон-

ності можна досягнути, лише якщо чоловік або жінка повністю переконані у своєму серці в тому, що говорить Бог (віра).

Інакше кажучи, це єдиний законний спосіб, яким небеса можуть впливати в земному царстві на чоловіка чи жінку, що бажають увійти під суверенітет і владу Бога та зробили свій вибір у цьому. Це той самий принцип, який використовував сатана, щоб отримати доступ на землю, задіявши задля цього Адама. Сатана переконав Адама, що Богові не можна довіряти, і вивів Адамове серце зі згоди з Господом. Як наслідок, Адам вибрав повірити сатані та сам зрікся Божої влади.

Цей самий принцип тепер використає Бог, щоби через Авраама повернути Свій уряд і владу в земне царство. Авраам вірив у Бога, і його згоду Господь зарахував за праведність. Тобто була необхідна юридична згода. Ця угода обох сторін, Бога й Авраама, дала змогу Господові укласти юридичний договір (завіт), який забезпечував доступ небес до земного царства. АЛЕ важливо зазначити, що ця угода вплинула лише на Авраама та його спадкоємців. Знак цього завіту було дано всім спадкоємцям Авраама, і це обрізання. Обрізання — це відсікання крайньої плоти від чоловічого статевого органу. Коли чоловік посадив своє насіння в жінку, його насіння мало пройти через обрізаний статевий орган, і так заявлялося сатані, батькові та матері, що ця дитина стоїть перед небом як спадкоємець законної угоди, яку Бог і Авраам уклали.

Однаке, як ми читали раніше, кожен чоловік чи жінка, навіть з юридичною угодою, все одно мали виконати законну вимогу свого серця, будучи повністю переконаними в тому, що сказав Бог, щоби насправді користуватися особистими перевагами цієї угоди, яку уклали Бог та Авраам. По суті, завіт провів електричні дроти до їхнього дому, проте вони однаково мали клацнути вмикачем, повіривши та діючи згідно зі Словом Божим.

Гаразд, тепер ми знаємо, що таке віра й чому вона, відповідно до закону, є обов'язковою. Тож варто дізнатися, як отримати віру й чи перебуваємо ми у ній.

Як ми отримуємо віру?

Ось підказка: ви не можете молитися про віру. Здивовані? Я так і думав.

Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове.
До римлян 10:17

Як приходить віра через слухання Слова Божого? Це все, що для цього потрібно? І що саме являє собою процес? Чи все, що може знадобитися для розвитку віри в людському духові, — це лише почути Слово? Щоби зрозуміти, як приходить віра та про що йдеться в Посланні до римлян 10:17, ми можемо поглянути на 4-й розділ Євангелії від Марка. Якщо ви підкинете свою Біблію в повітря, вона має приземлитися, розгорнувшись на 4-му розділі Євангелії від Марка; ось наскільки це важливо! Ісус каже, як ми читаємо в Марка 4:13, що не зрозумівши, чого Він навчає в цьому розділі, ви не зможете досягнути жодної іншої притчі в Біблії. Як на мене, то це вкрай важливо!

Чому цей розділ такий важливий? Бо розповідає нам, як небо з'єднується із земним царством, як воно отримує законні права, а також де це все відбувається. Немає нічого важливішого для вашого життя, ніж знання того, про що йдеться в цьому розділі. «Як діє Царство Боже?» — можете запитати ви. Прочитайте 4-й розділ Євангелії від Марка! У ньому Ісус розказує нам три

притчі про те, як у людському духові народжується віра. А вона, як ви тепер знаєте, є необхідною умовою для того, щоби небо законно ввійшло на землю.

У цьому розділі є три притчі: про сіяча, про людину, яка висіває насіння, і про гірчичне зерно.

Почнімо з другої історії, що її розказав Ісус у 4-му розділі Євангелії від Марка. Це притча про людину, яка висіває насіння.

І сказав Він: Так і Боже Царство, як той чоловік, що кидає в землю насіння, і чи спить, чи встає він удень та вночі, а насіння пускає паростки та росте, хоч не знає він, як. Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді повне збіжжя на колосі. А коли плід доспіє, зараз він посилає серпа, бо настали жнива.

Марка 4:26-29

Перш ніж перейти до цих віршів, визначимо наші терміни. Що таке насіння, про яке говорить Ісус, і що таке земля? Ісус фактично дає визначення цим словам у попередній притчі про сіяча з цього самого розділу. Насіння — це Слово Боже, а земля — серце людини, або її дух. Тож у цій притчі, використовуючи власне визначення цих двох термінів, ми сказали б, що Ісус говорить про людину, яка розсіює Слово Боже у своє серце. Тоді ґрунт, або серце людини, починає виробляти віру (згоду з небом) у земному царстві.

Нагадаю також про те, що дуже важливо пам'ятати наше з вами визначення віри: серце чоловіка чи жінки, твердо переконаних у тому, що говорять небеса. Як сказано в цьому уривку, хоча людина й не знає, як діє процес, однак посіяне в її серці Слово починає рости й саме собою породжувати згоду. Це відбувається, коли людина спить або пильнує, байдуже, — процес однаково триває.

Коли людина зберігає Слово у своєму серці, поступово її серце погоджується з тим, що говорять небеса, і так народжується віра.

Посилання на Святе Письмо в 4-му розділі Євангелії від Марка говорить нам, що серце породжує згоду через певний процес. Історія розповідає, що коли серце приймає Слово, починає формуватися віра. Ісус порівнює цю фазу з паростком. Далі паросток росте й стає стеблом. Згодом на стеблі формується колос, проте навіть на цій пізнішій фазі немає плоду, немає згоди, немає змін у природній сфері. Відтак Ісус каже, що процес іще триває, оскільки колос дозріває і дає спіле зерно. Коли процес досягає того моменту, що колос уже повен визрілого насіння, то є і згода і віра, яка дає змогу чоловікові чи жінці пожати на землі те, що небо посіяло в серці людини.

Тепер будьте дуже уважні. Розгляньмо, що ж насправді відбулося. Небо висіває Слово Боже на землю, у серце чоловіка чи жінки — саме туди, де потребується згода. На той час серце людини все ще не перебуває у згоді з небесами, однак у ньому починає розгорятися процес, який приводить серце до згоди з тим, що було посіяно. Ісус чудово це показує нам на прикладі. Порівнюючи цей процес із тим, як землероб сіє насіння та як дозріває парость, Ісус дає нам картину того, який вигляд має віра. У природному царстві насіння, яке дозріло в колосі, матиме **ТАКИЙ САМО** вигляд, як і насіння, що посіяли в землю. Дозвольте мені повторити це ще раз.

Насіння, яке дозріє в колосі або плоді рослини, матиме такий само — ТАКИЙ САМО — вигляд, як і насіння, що посіяли в землю.

Посадіть у землю зернину кукурудзи, і спіле насіння в кукурудзяному качані буде точно таке ж, як і насіння, яке ви посадили. Вони однакові: мають однаковий вигляд і смакують однаково. Ви

не знайдете між ними різниці; вони ідентичні. Тож дозвольте мені перефразувати те, що говорить Ісус. Коли ми чуємо Слово (див.: До римлян 10:17), то насправді засіваємо Боже Слово в нашу духовність, у наші серця. Якщо ми зберігатимемо це Слово у своїх серцях, воно дозріє. І коли це станеться, то образи в наших серцях (на землі) збігатимуться з тим, що говорять небеса. Якщо висловитися інакше, то коли ви сієте обітницю з небес у своє серце, воно повільно впевнюється в сказаному Богом. Згодом ваше серце повністю переконається в тому, що говорять небеса, і відбудеться згода. Наприклад, якщо ви захворіли, стан вашого тіла сигналізує вам, що ви нездорові. Коли ви сієте Слово Боже, яке говорить, що Господь заплатив ціну за ваше зцілення тим, що зробив Ісус, ваше серце само собою повільно починає переконуватися в тому, що говорить Бог.

Коли це слово дозріває у вашому серці, тоді впевненість у зціленні стає тим, у що **ви** вірите й говорите. Ви більше не просто переказуєте сказане небесами. Ваше серце тепер твердо переконане. Кажучи «я зцілений», ви не формулу якусь цитуєте. Скоріше це те, у що ви вірите і знаєте — так, це факт. Те, що мовлять небеса, тепер стало вашим сприйняттям реальності.

Ось чому в Посланні до євреїв 11:1 сказано:

А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого.

Є якась надприродна впевненість у тому, що говорять небеса, коли є віра. Утім, є ще один крок у цьому процесі.

Тепер людина мусить докласти свого серпа до врожаю, щоби принести саме те, у чому вона впевнена у своєму серці, до свого земного царства, де вона тепер перебуває.

А коли плід доспіє, зараз він посилає серпа, бо настали жнива.

Марка 4:29, виділення автора

Зауважте також, що попри те, що серце погоджується з небом і небесна реальність стала реальністю чоловіка чи жінки, у фізичному царстві поки ще не відбулося справжніх змін. Оскільки саме людині природно належить повновладдя тут, на землі, то саме вона й має вивільнити небесну владу в земному царстві. Бог не може зробити цього без чоловіка чи жінки. Як доказ можу навести вам один дуже знайомий рядок із Писання, який ми обговорювали раніше.

...бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння.

До римлян 10:10, виділення автора

Людина серцем вірить Слову, породжуючи віру, і отримує виправдання. Виправдання — це юридичний термін, що означає застосування права. Отже, коли серце людини погоджується і переконане в тому, що говорять небеса, ця людина виправдана. Тепер небесам дозволено вливатися в її життя, у земне царство. Проте лише виправдання не звільняє силу Бога. Подібно до будинку, що отримує електроенергію від електростанції, однак щоб загорілося світло, потрібно зробити ще один крок — клацнути вмикачем, щоби вивільнити силу електрики. Чому? Тому що, як зазначено в Посланні до римлян 10:10, за виправданням слідує ще один крок.

Чоловік або жінка, які стоять перед небом і землею як виправдані, мають сповідати або діяти згідно з цією угодою, щоби фактично вивільнити силу й помазання Бога в земне царство. Будь ласка, прочитайте цей уривок іще раз, а потім знову, доки пов-

ністю не зрозумієте, що я кажу. Бо саме так це працює! Ось як небо набуває законності в земному царстві: серце є інтерфейсом небес на землі, а далі наші слова та дії відіграють роль умикачів, які фактично вивільняють силу небес. Будь ласка, іще раз зверніть особливу увагу на другу частину цього вірша: ми з вами і є тими, хто має вивільнити небесну владу тут.

**ОСЬ ЯК НЕБО
НАБУВАЄ ЗАКОННОСТІ
В ЗЕМНОМУ ЦАРСТВІ:
СЕРЦЕ Є ІНТЕРФЕЙСОМ
НЕБЕС НА ЗЕМЛІ,
А ДАЛІ НАШІ СЛОВА
ТА ДІЇ ВІДІГРАЮТЬ
РОЛЬ УМИКАЧІВ,
ЯКІ ФАКТИЧНО
ВИВІЛЬНЯЮТЬ СИЛУ
НЕБЕС.**

Концепція небес, які чекають на чоловіка чи жінку, щоби забезпечити, по-перше, законність, а по-друге, юрисдикцію на землі, наскрізною ниткою проходить через усе, чого навчав Ісус у 16-му та 18-му розділах Євангелії від Матвія.

Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі.

Матвія 18:18

Ісус стверджує, що Він збирався дати Церкві ключі (владу) Царства Небесного в царстві землі. За Його словами, небо підтримує все те, що ви зв'яжете або розв'яжете на землі. Згадаймо знову про офіцера поліції. Він має повноваження, проте влада належить урядові. Офіцер поліції володіє ключем, або повноваженнями від уряду, оскільки присягнув бути його представником. Те, що він говорить, уряд підтримує. Пам'ятайте, лише чоловік чи

жінка мають правову юрисдикцію на землі, отже, лише чоловік чи жінка можуть надати тут правову юрисдикцію небесам.

Є ще один дуже важливий момент щодо віри, який вам потрібно знати. Дозвольте швиденько нагадати наш вірш із 4-го розділу Євангелії від Марка.

*Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді
повне збіжжя на колосі.*

Марка 4:28, виділення автора

Пам'ятайте, що Ісус визначив ґрунт, згаданий у цій притчі, як символ серця або духу людини, про що я вже говорив раніше. Також зверніть увагу, де народжується віра. Здивовані? Віра — не продукт небес, як уважає більшість людей, однак створюється тут, на землі, і є породженням вашого серця. Ви не можете молитися чи просити про віру Бога. Віра не потрібна на небесах. Ми не потребуватимемо згоди в Небесному Царстві. Ні, усе це потрібно лише тут, у земному царстві, і це може статися тільки в серцях чоловіків та жінок на землі. Як навчає притча в 4-му розділі Євангелії від Марка, є лише один спосіб отримати це — уклавши Слово Боже у своє серце та давши дозвіл, щоби відбувся процес згоди. Отже, якщо я потребую віри, то що маю робити? Посіяти Слово Боже у своє серце та дозволити йому рости, доки не з'явилася віра. І це єдиний шлях для такого процесу.

Перш ніж ми завершимо досліджувати 4-й розділ Євангелії від Марка, хочу ще трохи поговорити про серп, який згадується в цьому вірші:

А коли плід доспіє, зараз він посилає серпа, бо настали жнива.

Марка 4:29, виділення автора

Вважаю, що більшість церковного світу не навчили користуватися серпом, тобто людей не навчили пожинати те, чого вони потребують. Церкву загалом навчали давати, проте не вирощувати і збирати врожай із посіяного зерна. Ісус дуже конкретний у цьому вірші, кажучи, що коли підійшли жнива нашої віри, саме МИ маємо взятися за серпа. Хай навіть саме ми зробили велику справу, вивільнивши наше зерно у вірі, проте якщо ми не знаємо, як докласти до стиглого колоса серпа, ніяких жнив не буде. Відверто кажучи, я про це також нічого не знав, аж поки Господь почав навчати мене, як діє Царство. Дозвольте навести вам декілька прикладів того, який це має вигляд.

Якось мене запросили виступити в одній церкві в Атланті. Це була вечірня служба в середу, та й церква була не такою великою, проте мене все влаштовувало. Мені просто подобалося навчати людей про Царство. Коли я прибув до тієї церкви, то неабияк здивувався, що двері виявилися зачинені й усередині нікого не було. А до початку служби залишалося всього десять хвилин. І тут я почув, як дуже гучно під'їхала якась вантажівка, якраз позаду мене. Звук був такий, ніби в тієї машини взагалі не було глушника. Озирнувшись, я вгледів старий деренчливий пікап, явно бувалий у бувальцях. І от ця машина підкотила на провулок позаду церкви. Ну, мені що з того, зрештою, я був у центрі Атланти. Почекав, коли з-за будівлі вийшов чоловік і назвався пастором. А потім сказав мені: мовляв, вибачайте за запізнення, проте моя стара вантажівка ніяк не хотіла заводитися. А далі розповів, що йому довелося завести вантажівку, спустившись накатом, а потім, як та вже набрала швидкості, включити зчеплення, оскільки стартер був несправний. Раз за разом пастор повторював, що часто бувало таке, що машина взагалі не заводилася, і тоді він мав іти пішки два кілометри до церкви.

Потому чоловік перейшов до розповіді про свою церкву, повідомивши мені, що хоча він і пастор, та головною місією церкви було годувати нужденних цього міста. Вони готували понад 10 тисяч обідів на місяць для бідних Атланти. Поки пастор розповідав, мені ставало дедалі більше прикро за нього. Ось цей Божий чоловік годує 10 тисяч людей на місяць, а сам не має навіть більш-менш путящої машини? Він — єдиний образ Божий, що його чимало з тих, кого він годує, узагалі коли-небудь побачать. Якщо вони спостерігатимуть, що пастор сам ледь-ледь зводить кінці з кінцями і часто йде до церкви кілька кілометрів у літній день майже по 40-градусній спеці, звідки ж у нужденних візьметься впевненість у тому, що Бог здатний їм допомогти? Я мав подбати про це. Удома в мене була досить нова машина з пробігом понад 32 тисячі кілометрів, яку я міг віддати цьому пасторові. Тож розповів йому про свій план і про те, що відправляю до Атланти одного зі своїх співробітників на цій машині. Звісна річ, пастор був у захваті, почувши це. Я ж провів той вечір, навчаючи його та маленьку церкву про Царство Боже та як воно діє щодо грошей.

Після повернення додому я домовився, щоби машину відігнали до Атланти. Коли мій співробітник прийшов забрати авто, я знав, що укладаю духовну угоду на небесах. Був упевнений, що коли вивільняю цю машину в Царство Боже, то можу вірити Богові щодо транспортного засобу, який мені також знадобиться. Сам я байдужий до автомобілів, не можу назвати себе якимось особливим поціновувачем машин. Дехто не тямиться на тих авто, але я — ні. Машина для мене лише інструмент. Звісно, мені подобається мати гарне авто, але зазвичай їжджу на ньому, аж поки не настає час замінити на новіше.

Коли мій співробітник під'їхав до мене, я вийшов у гараж, поклав руки на ту машину, яку збирався віддати в Атланту, і про-

мовив: «Отче, я вивільняю це авто для роботи Твого служіння і, вивільняючи його, знову отримаю легкову машину...» Тут я зупинився в нерішучості, бо ж знав, наскільки конкретним є Царство Боже та що одне тільки слово «машина» тут не годиться. Я також відав, що маю бути конкретним і нам із Дрендою треба домовитися про деталі того, що саме ми отримуємо. Отож, перервавшись на половині речення, я так і стояв там, раптом зрозумівши, що навіть уявлення не мав про те, яку машину хочу. Тому почав заново: «Господи, сьогодні я вивільняю цю машину Твоєму служінню і вірю, що отримаю дійсно гарного легковика. Так, я роблю зараз цей посів, але мені доведеться повернутися до Тебе щодо моделі й типу машини, коли з'ясу, якою саме вона має бути». На цьому було все. Посіяна автівка перестала бути моєю. І я дійсно не міг подумати про жодну машину, про яку сказав би: «Так, я хочу саме ЦЮ».

Минуло декілька місяців. Звичайно, Дренда погодилася зі мною, віддаючи машину. Як і я, вона не знала, яке авто хоче. Протягом наступних двох місяців ми розмовляли про авто, і нарешті одного разу дружина повідомила: «Знаєш, гадаю, мені буде приємно мати кабриолет». Я погодився з нею та промовив, що кабриолет — це справді прикольно, та який саме? Знову ж таки, ми навіть не знали їх моделей. Якось одного дня ми виїхали пообідати, і раптом моя дружина вигукнула:

— Ось він!

— Що? — запитую в неї.

— Ось цей автомобіль, — повторює моя дружина, вказуючи в напрямку через стоянку ресторану, де ми зупинилися.

— Що ще за машина? — не одразу зрозумів я.

— Автівка! Яку я хочу!

Тоді я помітив на стоянці крутий кабриолет.

— Ну, ходімо глянемо, що воно за одна, — запропонував я.

Тож ми під'їхали до тієї машини, зупинившись позаду неї. Що ж, не дивно, що авто сподобалося нам обом. Це був *BMW 645Ci*, безумовно, гарний кабріолет, до того ж і недешевий. Чесно кажучи, коли я побачив, що це за автомобіль, то подумав: «Гаразд, Господи, тепер покажи нам, що робити далі». Я знав, що не збираюся платити 115 тисяч доларів за новий *BMW*, однак усвідомлював також, що Бог здатен творити дивовижні речі. Ми з Дрендою нікому не говорили про машину і не згадували, що шукаємо нове авто.

Аж от приблизно через два тижні нам зателефонував брат Дренди й сказав:

— Я знайшов машину Дренди!

— Що ти маєш на увазі: знайшов машину Дренди? — перепитав я.

Той відповів:

— Побачив, що авто виставлено на продаж, і раптом просто відчув, що це має бути саме машина для Дренди, і мені слід сказати вам про це.

— І що ж це за авто? — поцікавився я.

— *BMW 645Ci*, в ідеальному стані. Тобто коли кажу в ідеальному, то це справді так. Автівці всього пару років, пробіг малий, жодної подряпини. Ідеальний варіант. До того ж продає її один ваш знайомий.

— Справді? — здивувався я.

— Авжеж, — відповів брат Дренди. — Зателефонуй йому сам і запитай про автівку.

Словом, коли він розповів мені про модель і тип автомобіля — а я вже знав, що це саме та машина, що нам із Дрендою подобається і на яку ми погодилися декілька тижнів тому, — стало зрозуміло: Бог щось задумав.

Тож я зателефонував чоловікові, якому належала машина. Так, я знав його, і ми трохи поговорили про авто, і весь час чоловік розказував мені, у якому воно чудовому стані. Через якийсь час власник машини зателефонував мені сам і сказав: «Знаєш, відтоді як ми побалакали по телефону про машину, у мене постійно таке відчуття, що це насправді має бути машина Дренді». А я навіть не згадував у тій розмові з ним, що шукаю машину для дружини. Знайомий між тим повів далі: «Так-от, скажу тобі, що я збираюся зробити: я вирішив продати вам цю машину за двадцять вісім тисяч доларів». Почувши це, я спочатку не повірив своїм вухам. Автомобіль коштував незрівнянно більше, ніж та сума, яку назвав власник. Коли я переповів усе це Дренді, то сказати, що вона була в захваті, — це нічого не сказати. Ми заплатили за машину готівкою та досі їздимо на ній. Вона все ще бігає і має чудовий вигляд. На авто немає жодної подряпини, і ми чимало накатали на ньому: з опущеним верхом, стереосистемою, увімкненою на всю гучність, а над нами — сонце, що вдихає життя у втомлений день.

Подорож через гори Колорадо на цьому чудовому кабріолеті з причепом, куди ми закинули все необхідне для кемпінгу, стала нашою улюбленою. Донька Кірстен була з нами в тій поїздки, і я пам'ятаю, як уночі їхав у Канзас трасою I-70 з опущеним верхом. Кірстен задрімала на задньому сидінні, поки я вів машину. Дорога була зовсім вільна, за винятком хіба що однієї-двох випадкових вантажівок, і зірки так яскраво сяяли над нашими головами — це був один із тих ідеальних вечорів, коли спокій розлитий у повітрі й усе на світі просто чудове. Ми провели наступні два тижні, проїжджаючи через Скелясті гори, і я переконався, яка легка й зручна в керуванні ця машина. Усе це можна описати одним словом — дивовижно!

Проте є запитання на мільйон доларів: як ця машина тут опинилася? Чому сталося так, що саме цей автомобіль був тим, про який Дренда говорила: «Ось він!»? Я впевнений, що Царство Боже принесло цю машину в наше життя. Знав, що коли посіяв, передавши свою машину тому пастору, то спирався на дію духовного закону. Пам'ятаю, як сказав, що отримаю назад саме легковий автомобіль, не позашляховик, не джип, а легковик. Я так тоді й проговорив — «гарного легковика». Але ми з Дрендою ще мали докласти серпа до цього всього. Автомобіль не матеріалізувався б, доки ми не сказали: «Ось він!» Хоча я перебував у вірі, коли вивільняв пасторову машину, ми не докладали серпа, аж поки Дренда не вигукнула: «Ось він!»

Зі мною стався ще один випадок, який іще більше висвітлив цей принцип. Як ви, можливо, уже знаєте, я люблю полювати. Живу в чудових мисливських краях і благословенний тим, що мені належать власні мисливські угіддя. На своїх понад 24 гектарах я маю близько 8 гектарів лісу листяних порід і орієнтовно 4 гектари боліт. Щороку та ще й дуже успішно полюю на оленів і білок. Над цими угіддями також літають качки та гуси, проте чомусь я ніколи раніше не думав про полювання на них. Хоча раз або двічі за ці роки ми з моїми хлопцями сходили на болото й прихопили звідти кількох гусей на вечерю. Однак нам ніколи не спадало на думку полювали на качок.

Декілька років тому, спостерігаючи за незліченною кількістю качок, які залітали в ці болота, я подумав, що треба спробувати їх уполювати. Авжеж, це було б справді захопливо! Я був заінтригований. Під час того осіннього сезону полювання зрозумів, що потрібно серйозно попрактикуватися стріляти в качок. Декількох мені таки вдалося покласти у свою мисливську торбу, та й на смак, як виявилось, вони добрі. Помітив також, що багато разів

качки були за межами або на межі досяжності пострілів моєї рушниці, і саме це, як вважаю, спричинило мої промахи. Рушницю я брав звичну, стандартну, моделі *Remington 11-87*, якою користувався, полюючи на всю дичину, від кроликів до оленів. Зрозумійте мене правильно, я люблю саме цю вогнепальну зброю, вона справді чудова. Проте десь таки чув, що є новіші моделі рушниць, які виготовляють лише для полювання на качок. Вони камуфльовані, до всього ще й розраховані на набої «магнум» із максимальним зарядом дробу. Як я вже знав, вони неабияк допомагають у таких далеких пострілах. Тож запланував уважніше придивитися до однієї такої рушниці перед початком наступного сезону полювання на качок.

Що ж, тим часом поточний сезон закінчився, надворі був січень, і я, проходяжучись рядами мисливського магазину *Cabela's*, раптом подумав: чи не зайти мені у відділ дробовиків, щоби роздивитися рушниці. Потрапивши до цього відділу, я побачив, що там є цілий розділ для рушниць, призначених для полювання на качок. Переглянув деякі з них і подумав, що можна було б купити ту, яка мені найбільше сподобалася, проте коштувала зброя дві тисячі доларів, а власне до сезону залишався ще не один місяць. «Що ж, почекаю», — подумав я собі. І вже майже на виході зробив одну досить незвичайну річ — притому дійсно не усвідомлюючи, що насправді творю в цей момент. Я просто взяв і зробив, не задумуючись. Указав на вподобаний дробовик і вголос промовив: «Я візьму цю рушницю в ім'я Ісуса». Знову ж таки, я взагалі особливо не роздумував про це, просто заявив, що матиму цю зброю. Моє серце вже мало чітку картинку рушниці на качок, яку я хотів.

За декілька тижнів мене запросили виступити на бізнес-конференції, і там сталося те, що привернуло мою увагу. Після мого виступу один бізнесмен підійшов і повідомив, що вони хочуть

зробити мені подарунок на знак вдячності за те, що я взяв участь у їхньому заході. Цей чоловік промовив: «Нам відомо, що ви любите полювати, тож ми придбали вам цього дробовика». Я був вражений, коли вони принесли новеньку напівавтоматичну рушницю *Benelli*, призначену саме для полювання на качок, точно та-

**...БОГ НЕ ПРОСТО ХОТІВ
ПРОДЕМОНСТРУВАТИ
СВОЮ ЛЮБОВ ДО
МЕНЕ. ВІН ПОКАЗАВ,
ЩО ЛЮБИТЬ МЕНЕ,
КОЛИ ПОСЛАВ ІСУСА
ЗАРАДИ МЕНЕ ТА ДАВ
ЦАРСТВО!**

ку само, як я бачив у магазині і на яку тоді вказав! Можете це уявити? Як саме з'явилася конкретно ця рушниця? За ці роки я віддавав десятки рушниць, проте ніколи не докладав серпа до них. Іншими словами, я сіяв ці рушниці з вірою та щедрістю, однак ніколи не докладав серпа. Жодного разу не казав: «Господи, ось вона! Це

саме та рушниця, яку я хочу». Але варто мені було це зробити, як настав час жнив!

Якось я переповів цю історію про рушницю своєму другові-служителю. Той на це відповів: «Авжеж, припускаю, що Бог іноді так робить. Він просто благословив тебе особливим подарунком і так показав, що Він любить тебе». Роздумуючи над цими його словами, я зрозумів: «Ні, це неправильно. Так, Бог любить мене, однак Він не просто хотів улаштувати мені сюрприз, здивувавши маленьким подарунком». Померанський шпіц, палтус-чемпіон, упольовані олені, які приходили у визначеному порядку, авто — усе прийшло не тому, що Бог просто хотів продемонструвати Свою любов до мене. Він показав, що любить мене, коли послав Ісуса заради мене та дав Царство!

Хочу розповісти вам іще одну історію про жнива. Як уже зазначав, я спокійно ставлюся до автомобілів. Ми їздимо на них,

поки не знадобиться заміна. За приклад візьму нашу восьмирічну *Honda Pilot*. Нам подобається цей автомобіль, він функціональний, добре бігає, не втрачає вигляду щойно купленого, тому ми не розстаємося з ним. Але ж таки частенько подумуємо про купування більшого позашляховика, щоби вміщав чимало пасажирів або наших гостей. Нещодавно орендували *Cadillac Escalade* для одного із заходів, який проводили в *Now Center*, і ми з Дрендою певний час провели за кермом цієї машини. І знаєте — сподобалося. Нам припав до душі перлинно-білий колір цього авто, здалася дуже вдалою його коротша модель, на якій ми їздили, на відміну від довшої версії, у якій також випускають *Escalade*. Тож ми сказали: «Це те, що ми хочемо, — *Cadillac Escalade*, перлинно-білий, коротша модель. Нам треба купити саме таку машину». Життя було напружене, і ми справді не мали часу роздивлятися, вибрати й планувати можливість придбання ще одного автомобіля.

І от минає приблизно місяць. Я щойно вийшов із дому, щоби забрати ранкову газету з поштової скриньки на пішохідній доріжці. Раптом задзвонив мобільний. Почув голос чоловіка:

— Привіт, пасторе! Хочу купити вам *Cadillac Escalade*. Який колір вам подобається?

— Отакої! Це просто чудово! Нам із Дрендою подобаються перлинно-білі, — випалив я, заскочений зненацька.

— Гаразд, — відповів той чоловік, — тоді трохи пошукаю, подивлюся, що зможу знайти.

Через хвилювання я навіть забув повідомити йому, що нам сподобалася коротша модель. Той чоловік надумав знайти авто, якому було б один-два роки, в ідеальному стані та з дуже малим пробігом.

Приблизно місяць ми не отримували жодних повідомлень від цього чоловіка, аж от нарешті він зателефонував і сказав: «Забий

райте свою *Escalade*. Зустріньмося в такий-то час і в тому-то місці, і ви зможете забрати її до себе». Відтак ми зустрілися, і чоловік показав перлинно-білу *Escalade* коротшої моделі. Не машина, а справжня красунечка! «Вибачте, що так довго з вами не зв'язувався, — промовив чоловік. — Реально намагався знайти довшу модель, але такі просто нарозхват, ніде не зміг знайти. Усе, що було, — оця коротша модель. Сподіваюся, вона теж нічогенька». Нічогенька? Та вона саме така, яку ми хотіли та про яку говорили!

І знову я ставлю запитання: як з'явилася саме та *Escalade*, яку ми хотіли? Ну, перш за все, я віддав вісім машин, не рахуючи тієї, що подарував пасторові, про якого згадував раніше. Однак до того я ніколи не казав «ось він!» про автомобіль, поки Дренда не зробила так із *BMW*. Цього разу ми з дружиною домовилися та промовили вголос: «Ось він!» Я багато років повторюю, що церква виконала справді дивовижну роботу, навчаючи про пожертвування, проте водночас і жахливу щодо навчання людей того, як збирати врожай засіяного ними. То ж чи розумієте ви тепер, на прикладі попередніх історій, що таке серп? Сподіваюся, так — бо це очевидно! Я посіяв на чимало машин із вірою у повернення, проте ми з Дрендою ніколи не досягали згоди щодо нового авто. Певний час ми просто їздили на наших колишніх машинах. Але тієї хвилини, як вигукнули: «Ось він!» — новий автомобіль уже проявився. Серп — це наші слова!

Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає.

Приповіді 18:21

Був період, коли церква нібито чимало уваги приділяла вченню про наше сповідання. Мені доводилося перебувати поміж людей,

як і вам, напевно, які, сказавши щось, раптом прикривали собі рота зі словами: «Мені слід зважати на те, що я сповідую». Це звучить як благородне завдання, і я погоджуюся з тим, що допоможе зберігати Слово у вашому серці. Одначе зважати на те, що ви проголошуєте своїми словами, — це насправді не має нічого спільного із серпом. Що? Але ж мені здавалося, ви щойно сказали, що серп — це наші слова. Авжеж, я саме так і говорив, однак лише майстерне володіння формулою говорити правильні речі не є ключовим.

Поправді кажу вам: Як хто скаже горі цій: Порушся та й кинься до моря, і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, то буде йому!

Марка 11:23, виділення автора

Знову ж таки, серп у 4-му розділі Євангелії від Марка — це ваші слова! На момент, коли в цьому розділі говориться про серп, уже йдеться також і про процес віри та як її отримати. Сказано: коли зерно дозріло, ви пускаєте в хід серп, бо настав час жнив. Жнива настали, бо ви у вірі, згодні з небом у своєму серці. Наведений вище вірш з 11-го розділу Євангелії від Марка підтверджує той самий принцип. Ваше серце вірить Слову, потім ви говорите й вивільняєте владу небес. Проте зверніть увагу на цю фразу: «...матиме віру, що станеться так, як говорить...» Іспит віри в тому, чи справді ви вірите в те, що говорите. Одне тільки промовляння або сповідання Слова Божого — це ще не віра. Якщо ваше серце не погоджується з небом, то можете сповідувати й проголошувати до посиніння, однак нічого не відбудеться. То що ми маємо відстежувати — своє сповідання чи своє серце?

Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихого виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його!

Луки 6:45

Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя. Відкинь ти від себе лукавство уст, віддали ти від себе крутість губ.

Приповісті 4:23-24

Ми можемо чітко бачити, у що наше серце вірить і як із нього виходить усе сказане нами. Дотримуючись процесу, описаного в 4-му розділі Євангелії від Марка, ми розуміємо, як насправді змінити те, у що вірить наше серце, і погодити його з небесами та вірою. А тоді, повністю переконані, ми пускаємо серп у хід своїми словами та діями. Зрозуміло? Чудово, тоді йдемо далі.

У нашому обговоренні віри я хочу поставити запитання, на яке ви просто мусите дати відповідь.

Як мені пересвідчитися, чи справді я перебуваю у вірі?

Це гарне запитання, відповідь на яке ви мусите знати, оскільки неможливо промовляти молитву віри, якщо сам не перебуваєш у вірі. Є багато способів дізнатися, чи вірите ви, багато прикмет, які потрібно знати й відшукувати в собі. Можна ухвалити багато поганих рішень через страх, коли ви не перебуваєте у вірі. Рішення, засновані на страху, завжди триматимуть вас заручниками земного прокляття і змусять утрачати те, що Бог хоче для вас. Отже, що є очевидним доказом перебування у вірі? Перша ознака легка. Ви

можете перечитати наше визначення віри та зрозуміти, що бути повністю переконаним у своєму серці — це і є справжній ключ. Однак часто ми вважаємо, що переконані, та насправді погоджуємося зі Словом розумом, а не серцем. Ви маєте вміти чітко бачити цю різницю. Коли ви повністю переконані, то, звісно, розумом погоджуєтеся із тим, що говорить Слово, проте водночас чітко усвідомлюєте впевненість, яка приносить спокій і сподівання.

А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого.

До євреїв 11:1

Маючи очевидні докази того, що володієте чимось, чи потребуватимете ви ще й запевнень у тому, що це — таки ваше? Звісно, ні. Знову ж таки, коли ви перебуваєте у вірі, то знаєте, спокійні та впевнені, що маєте те, про що говорить Слово Боже, навіть якщо цього ще не бачите. Чимало хто говорить про це так: «Я знаю, що я знаю, що я знаю, що я знаю, що маю це». Це внутрішні знання, а не ті, про які нам вказують обставини. Вони — у вашій духовності, або ж у вашому серці. Страх щезнув, ваш розум більше не бомбардують нав'язливі думки неспокою та невпевненості, ви знаєте — це звершилося.

Інший аспект перебування у вірі — це радість і очікування. Ваша відповідь — тут. Це — уже ваше! Віра куди більша за відчуття спокою чи впевненості, хоча їх ви також матимете. А ще ви мусяте вміти обстоювати свою позицію духовно. Коли я говорю це, уявіть залу суду, а себе адвокатом, який допитує свідка. Чому ви вірите в те, що впевнені щодо своєї ситуації? Як ви захистите свою позицію? Є лише одна відповідь — Слово Боже.

Наприклад, якби хтось прийшов до вас додому і сказав: «Агов, забирайся геть з мого дому», — чи погодилися б ви: «О, вибачте, дайте нам день, і ми з'їдемо»? Безперечно, ні. Ви, напевно, розсміялися б цьому чоловікові в обличчя. А якби той чоловік сказав: «Ні, це мій дім. Іди геть, або я подам на тебе до суду», — вашою

А ВІРА ТО ПІДСТАВА СПОДІВАНОГО, ДОКАЗ НЕБАЧЕНОГО.

ДО ЄВРЕЇВ 11:1

відповіддю було б: «Без проблем! Зустрінемося в суді!» На засіданні ви спокійно показали би документ на право власності судді. Йому вистачило б одного погляду на папір, щоби заарештувати того хлопця за переслідування та ще й присудити йому сплатити всі судові витрати. Ваша впевненість спиралася б не на те, що ви відчували, не на ваші емоції, а скоріш на закон і сам факт, що ви законно володієте будинком.

Мені не раз доводилося спостерігати, як чимало людей насправді не розуміють, що таке віра, і легко заплутуються, основувши впевненість на своїх діях замість єдиного джерела віри — Божого Слова. Легко сплутати дію або формулу дії відповідно до Слова Божого із реальною силою Царства, яке походить від серця, що впевнене у своєму переконанні. Наприклад, коли ви посієте гроші в Царство Боже і я запитав у вас, чому ви вірите, що отримаєте від цієї пожертви, то вашою відповіддю не мають бути слова: «Тому що тоді й тоді я виклав таку суму грошей». Таке сповідання спрямоване лише на ваші дії, на формулу, що не базуються на впевненості. Ваша впевненість може походити лише від Слова Божого.

Незліченна кількість людей, з якими я молився, у відповідь на запитання, чому вони вірять, що отримають лише за умови, що я помолився з ними, просто дивилися на мене, не знаючи, що сказати. Просячи за них, я очікую їхню віру, їхню згоду з небом. Хо-

чу почути, як вони промовляють: «Я знаю, що отримаю, тому що Бог в такій-то Книзі Святого Письма, у такому-то вірші, пообіцяв мені, що це — моє». Найімовірніше, якщо вони не можуть навести мені біблійний уривок, то вони не закорені й насправді гадки не мають, у який бік пливе їхній човен.

Пам'ятаймо, що віра може існувати лише тоді, коли ви знаєте волю Бога. Чому? Бо віра живе, коли ваше серце перебуває у згоді із волею Бога. На моє переконання, багато людей вважають, що вони — у вірі, притому що це не так. Знову ж таки, їхній розум може погоджуватися, що в Слові Божому — істина і благо, проте віра є лише тоді, коли їхні серця повністю переконані. Розумово багато людей погоджуються зі Словом Божим, однак їхні серця зовсім не утвердилися в цьому.

Наведу вам гарний приклад цього, який, на мою думку, підкреслює, що багато людей не вірують, хоч і вважають себе віруючими. Уявімо, я сказав вам, що недавно зробив відкриття — небо не блакитне, як говорять люди: цей блакитний колір, як прийнято його називати, насправді жовтий. Іншими словами, я вам кажу, що все життя нас неправильно вчили кольорів, і насправді блакитний колір — не блакитний, а жовтий. Що ви зробили б? Чи зойкнули б від потрясіння, швидко схопили мобільний, зателефонували своїй першій вчительці та нагримали на неї, звинувативши в тому, що вона занапастила все ваше життя, бо неправильно навчила геть усіх кольорів? Гадаю, навряд чи. Жодної емоційної реакції страху не було б, жодної трагедії. Ви просто дізналися б, що я ідіот, пропустили б повз вуха мою заяву як повну маячню та далі займалися б своїми справами. Чому? Тому що ви повністю переконані: блакитний — це блакитний!

А тепер зіставимо мій приклад із нашою дискусією про віру. А що, як ви повністю переконані в тому, що Бог сказав про зці-

лення, а лікар запевняє, що ви помрете від раку? Ви дивитеся на цього лікаря і думаєте, що той — ідіот, тому що знаєте — цього не може статися. Чому? Бо ви повністю переконані в зціленні, за яке заплатив Ісус. Розумієте, у чому річ? Звичайно, багато людей моляться, проте, досліджуючи це, я виявив, що їхні молитви — не молитви віри, а молитви надії, і люди не впевнені щодо результату. Мій друже, ось чому так важливо, щоби ми зміцнювали себе Словом Божим. Ми маємо знати, якою є Божа воля, щоби бути впевненими в тому, що Господь мовить, а разом і відкидати не Його волю. Дозвольте мені навести вам приклад із власного досвіду, який показує, як важливо житися тим, що Бог говорить про життя.

Певний період я був неабияк утомлений, оскільки для мене як для власника бізнесу то були кілька важких тижнів (це все відбулося ще до того, як я став пастором церкви). Мій графік був ущерть заповнений дзвінками до продавців і, само собою, фінансовими проблемами, коли живеш на комісійні відсотки. Якось я пішов до свого стоматолога на звичайну процедуру — поставити пломбу. Усе було добре, аж от стоматолог став колоти мені знеболювальне. Він уставив голку — і мене неначе вразило блискавкою, щелепа враз заніміла, зовсім не так повільно, як це має бути під час подібних процедур. Я насторожився і сказав стоматологу, що сталося. Той відповів:

— Ну, мабуть, я зачепив нерв.

— Це нормально? — швидко перепитав я.

— Ну, зазвичай це минає, — відповів той.

Що-що? Я його правильно почув?

— Лікарю, що ви маєте на увазі: зазвичай минає?

— Приблизно у вісімдесяти — вісімдесяти п'яти відсотках випадків повністю минає без постійного негативного ефекту, — пояснив мені стоматолог.

Що? Раптом мене охопив страх. Що ж тепер буде? Минеться... чи ні? Усілякі страхітливі думки почали заволодівати моїм розумом. Обличчя після сеансу залишилося онімілим, зовсім не так, як після звичайного прийому в стоматолога, коли оніміння повільно зникає. Я саме їхав на заплановану зустріч із клієнтом, яка була назначена приблизно через годину після відвідування стоматолога, тож мав удосталь часу обдумати все, що сталося. Утім, дорогою до назначеного місця мене мучив не так біль, як утрата душевного спокою і тривожні думки, що роїлися в голові.

Пізніше, того самого дня, уже повертаючись після зустрічі, я завітав додому до одного свого друга. Оніміння обличчя досі не минуло, і мені хотілося, щоби хтось запевнив мене, що все це справді пройде. Зверніть увагу на мою помилку: для впевненості я звернувся не до Слова Божого, а до друга, який не відзначався сильною вірою. Я розповів йому, що зі мною трапилось, і вже приготувався почути: «Та то пусте, Гері, минеться, навіть оком не встигнеш моргнути!» А натомість друг сказав таке: «О ні, тільки не це! Маю приятеля, з яким сталося те саме, то йому лице досі не відпустило. Відтоді так і ходить із паралічем обличчя». Я не міг повірити в почуте! Тепер страх у моїй голові включився на турборежим. Утім, я нічим цього не видав і повадився так, ніби знав, що все буде добре, подякував приятелеві, що знайшов час зустрітись. Уже в розпачі завітав до іншого товариша з цим запитанням і був просто шокований, почувши ту саму відповідь. «То кепська річ, Гері, — сказав друг, — знавав я одного, з ким приключилося саме таке, і хай як його лікували, нічого не допомогло. І дотепер у нього паралізоване обличчя».

Оті другі гостини мене просто доконали. Я знав (у своєму розумі), що Бог зцілює, проте абсолютно ніяк не міг позбутися страхів. Моє серце аж ніяк не було переконане. Ніч я провів просто в суцільній агонії! Мій розум був наляканий, а обличчя — так само

У ТОЙ МОМЕНТ Я ЗНАВ, ЩО МОЯ ЄДИНА НАДІЯ — СЛОВО БОЖЕ.

оніміле, як і в кабінеті стоматолога. Борсаючись у ліжку в марних спробах заснути, я раптом відчув легкий біль під правим вухом. Може, це вже воно? Мій

батько витримав справжню битву із паралічем Белла рік чи два тому, і якось сказав мені, що почалося все з подібного болю, якраз під вухом. Параліч Белла виникає, коли нерв, що контролює лицьові м'язи та проходить крізь маленький отвір у кістці під вухом, ущемлюється внаслідок інфекції або запалення.

І от я лежу, намагаючись заснути, а в моїх думках не вгавають слова: «Ти матимеш параліч Белла, як і твій тато». Прокинувшись уранці, я мав повномасштабний параліч Белла! Тепер заніміла не тільки щелепа, а й увесь правий бік обличчя, я не міг закрити ні очей, ні рота. Це був просто кінець.

Поїхав до місцевого лікаря, щоби підтвердити свої підозри. Після огляду він повідомив, що в мене справді повномасштабний параліч Белла. Тоді я запитав:

— А що ж далі?

— Ну, орієнтовно у вісімдесяти — вісімдесяти п'яти відсотках випадків цей стан минає сам, не переходячи в постійний параліч, — відповів лікар.

І я подумав: «Він сказав те, що я думав, що він скаже?»

На той момент я вже усвідомив, що в біді. Знаючи, що диявол на цьому не зупиниться, я не мав жодного бажання бачити, до чого все це призведе. Знав достатньо про духовну війну, щоби зро-

зуміти: я рухаюся в неправильному напрямку. Пам'ятайте, що це сталося за багато років до того, як я вже чимало знав про подібні речі. Але й тепер розумів достатньо, щоб усвідомити, що маю підійти до цієї справи духовно, якщо збираюся досягти успіху й перемогти недугу. Я також збагнув, що це була демонічна пастка, щоби захопити мене зненацька, коли я був утомлений і не очікував жодних проблем.

Тоді я знав, що моя єдина надія — Слово Боже. Сам собою я не мав жодної можливості зупинити страх, що терзав мій розум. Тож понаписував на картках цитати про зцілення і розвісив їх по всьому дому. Я покаявся перед Господом і запустив процес розвитку віри у своєму серці. Розуміючи, що для цього маю посіяти Слово у серці, я і далі розмірковував над Словом Божим протягом дня.

Попервах нічого не змінювалося. Обличчя залишалося онімілим, і я безперестанно боровся з духом страху. Приблизно через тиждень, зважаючи на те, що на моєму обличчі ще не було видно жодних змін, це сталося! Подібно до процесу, якого навчає вже розглянутий нами вірш 26 із 4-го розділу Євангелії від Марка, коли я сів Слово у своє серце, почала формуватися віра: спочатку ледь помітний паросток, потім стебло, колос, а там і спіле зерно в колосі.

Протягом усього цього процесу згоди не було, а отже, і віри — поки що. Одначе, попри те що я не бачив якихось зрушень і не знав, як діє цей процес, згідно з 4-м розділом Євангелії від Марка, зміни насправді відбувалися. Тих перетворень, про які я говорю, поки немає у проявленому природному царстві, проте вони вже відбуваються в наших серцях. Якщо ми тримаємося Слова, то воно повільно змінює систему переконань нашого серця від невіри до згоди з небом. Тож у цьому випадку я тримався Слова, знаючи, що воно — моя єдина відповідь.

Аж раптом одного дня, коли я ходив будинком, де скрізь були прикріплені картки з цитатами про зцілення, я зупинився поглядом на одній, яку бачив сто разів. Проте цього разу подивився на неї, і — БАМ! Неочікувано на мене зійшло помазання, страх миттєво зник — і тепер Я ЗНАВ, що зцілювся. Так, моє обличчя досі зааніміле. Зрушень не було, однак я знав, що зцілений. За декілька годин обличчя стало цілком нормальним, а оніміння як рукою зняло. Хвала Богові! Слово працює!

Незважаючи на те що я дозволив моєму духовному життю ослабнути через свої недбалство і зайнятість, я зрештою усвідомив свою помилку та покався у своїй нерозумності. Це було ще тоді, коли я тільки починав дізнаватися, як справді діє віра, і ще не мав достатньо досвіду в цій сфері. Вважаю дурницею те, що коли втрапив у халепу, то почав розпитувати людей, чого мені надалі очікувати, замість того, щоби відразу звернутися до Слова Божого. Коли ж зрозумів, що відбувається, то з упевненістю звернувся до Слова Божого. На жаль, більшість людей не при звичаєні до цього процесу, бо ж їх ніколи не навчали того, що таке віра і як вона приходить. А оскільки вони не уявляють, як відбувається цей процес, то, опинившись у стресовій ситуації, просто ігнорують Слово, думаючи, що воно не діє.

Розуміти контратаки сатани

Крістін прийшла до нашої церкви, мало що знаючи про Бога. Вона народилася згори під час однієї з наших недільних ранкових служб, і її життя радикально змінилося. У нашій церкві ми проводимо уроки, присвячені Царству, і одна з тем, про яку ми говоримо і навчаємо, — це законне право отримувати зцілення.

Крістін роками мала проблеми зі слухом. Насправді вона носила слуховий апарат протягом сорока років і вже втратила понад 50 відсотків слуху. Її мати була глухою, а брат також страждав від цієї ж проблеми зі втратою слуху. Коли Крістін почула, що вона, як і кожна віруюча людина, має законне право на зцілення, то неабияк зраділа цьому!

Під час одного із занять моя дружина поклала на жінку руки та помолилася, щоби слух відкрився, і одразу ж — хлоп! — Крістін почала ідеально чути. Зі сльозами вдячності вона стала голосно прославляти Бога. Коли моя дружина Дренда та Крістін прийшли до мене з цією доброю новиною, я одразу ж відчув бажання попередити жінку про контратаки сатани. Попросив Дренду, щоби вона наставила Крістін: якщо симптоми почнуть повертатися, та має сміливо проговорювати свою проблему й проголошувати себе зціленою, а сатані наказувати відступити. Випробування підоспіло наступного ж ранку. Стан жінки повернувся до попередньої нездатності добре чути. Тож Крістін зробила саме так, як ми їй порадили: «НІ! Сатано, я цього не приймаю. Я зцілена, і я була зцілена в ім'я Ісуса!» Хлоп! Її вуха відкрилися, і відтоді такими й залишаються.

Пам'ятайте, що сатана контратакуватиме та спробує відвоювати територію. Не дайте йому цього зробити. Стійте на Слові Божому!

У цьому розділі я приділив трохи часу, щоби ви загалом зрозуміли, що таке віра, як саме вона діє, як дізнатися, чи перебуваєте ви у вірі та де її взяти. Щоби Царство Боже діяло у вашому житті, ви маєте це знати. Пам'ятайте слова, сказані Ісусом тій жінці: «...твоя віра спасла тебе...» І так буде з вами: ваша віра, ваше серце повністю переконане в тому, що говорять небеса, і докладання серпа будуть вашою відповіддю на будь-яку проблему чи потребу, з якою ви можете зіткнутися в житті.

РОЗДІЛ 6

БЛАГОСЛОВЕННЯ ГОСПОДА

Ми з дружиною сиділи в ресторані з однією гостею нашої церкви, яку запросили виступити на служінні. Було близько десятої вечора, і це потужне вечірнє служіння нещодавно завершилося. Підійшов офіціант, щоби прийняти наші замовлення, і ми з ним розговорилися. Моя гостя розповіла офіціантові, яке чудове в нас щойно було служіння та про нашу церкву. А далі запитала: «А ви любите полювати?» Офіціант відповів, що так, залюбки ходить на полювання. Наша гостя завжди була в захваті від моїх мисливських історій, і поготів, що того вечора я подарував їй одну зі своїх книжок — *Faith Hunt* («Полювання у вірі»), щоби вона взяла із собою додому як подарунок для друга. Саме ця книжка, яку збирався віддати, тепер лежала в сумці біля мене.

Офіціант між тим без упину розповідав, як ходив і ходив на полювання, однак жодного разу так і не поцілів у оленя. Ми з моєю гостею почали пояснювати, як діє Царство Боже й що хлопець може отримати свого оленя щоразу, як виходить на полювання. З виразу обличчя офіціанта було видно, що він тільки з ввічливо-

сті не каже, що насправді про це думає. І тут я згадав про книжку, яку приніс із собою, та запропонував віддати її офіціантові. Сказав своїй гості, що дам їй інший екземпляр, і та погодилася. Офіціант подякував і пообіцяв переглянути книжку. Я ж подумав, що це, мабуть, остання наша зустріч. Виявилось, що ні.

Через рік та сама промовиця завітала до нашої церкви й принагідно згадала, що їй дуже сподобався ресторан, у який ми ходили роком раніше, і запитала, чи можемо піти туди ще раз. Так і вчинили. Як сіли, то, на превелике здивування, нас обслуговував той самий офіціант, що й минулого року.

— Привіт, та це ж ви були тут рік тому! Ми ще з вами балакали про полювання на оленів, — вигукнув хлопець, коли побачив нас і підійшов.

— Авжеж, пам'ятаємо, — відповіли ми.

— Я прочитав ту книжку, яку ви мені дали, і зробив точнісінько так, як у ній написано. Минулого року у полював двох оленів і цього року теж запланував привезти з полювання двох, — поділився офіціант.

Ми були раді почути його історію, хоч і не здивувалися. Царство діє безперебійно!

Якось я проводив зустріч приблизно для 25 пасторів, пояснюючи про Царство Боже та як воно діє. Це була чудова зустріч. А коли вже збирався вийти із зали, а персонал уже почав прибирання, один із пасторів повернувся. Він зі своєю дружиною підійшов до Дренди й запитав, чи можемо ми поговорити всі разом. Пастор почав розповідати нам, що його будинок буде вилучено за борги до кінця тижня, якщо він не виплатить близько 6900 доларів. Він пояснив, що не має грошей, окрім 100 доларів готівкою, які зараз тримав у руці. «Оце все, що я маю, — сказав пастор, — але хочу зробити на них посів, як ви й навчали сьогодні ввечері, якщо ви

та ваша дружина згодиться з нами щодо грошей, яких потребуємо цього тижня». Ми всі взяли за руки, помолилися та подякували Богові за гроші.

Приблизно через місяць я побачив цього самого пастора на іншому заході. Він підбіг до мене весь схвилюваний. «Маю розповісти вам, що ж було далі, — почав він. — Я не говорив вам цього, коли ми тоді розмовляли, проте ми з дружиною на неповний робочий день займаємося шовкотрафаретним друком і виготовляємо футболки з принтом просто у своєму гаражі. Багато ми не робимо, однак час від часу замовлення таки надходять. Наступного дня після нашої з вами молитви ми отримали декілька замовлень на загальну суму вісім тисяч дев'ятсот доларів. Так, того тижня довелося працювати не покладаючи рук, але до п'ятниці, коли ми мали зробити виплату, у нас уже були шість тисяч дев'ятсот доларів, яких потребували, щоби зберегти за собою наш дім. Дякую вам!»

Якось я був на пасторській конференції у Північній Кароліні разом із майже 500 іншими пасторами. Я не виступав, просто був присутній. Аж ось до мене підійшов якийсь чоловік і сказав: «Мені потрібно з вами поговорити». Як виявилося, то був пастор із Німеччини, і, за його словами, він мав розповісти мені цікаву історію.

Його син-підліток якимось чином дістав компакт-диски із записами моїх проповідей. Прослухавши їх, він вирішив, що вірою отримає *PlayStation 3*, бо ж грошей на неї в нього не було. Сподіваюся, що всі знають, що таке *PlayStation 3*, але про всяк випадок — це комп'ютерна ігрова система. Пастор далі розповів, як одного разу син зайшов до нього в кабінет і спитав, чи ввійде він із ним у згоду щодо *PlayStation 3*. Пояснивши батькові, чого він навчився з моїх компакт-дисків, син сказав, що хоче посіяти зерно та по-

молитися з батьком про це. Чоловік зазначив, що сам він особливо цим не переймався, однак, будучи пастором церкви, прийняв посів від свого сина як грошове підношення, зроблене для церкви. Вони із сином помолилися разом та згодилися на тому, що тепер у хлопця є *PlayStation 3* і вони вважають це питання закритим.

Наступного дня пастору зателефонував чоловік із їхньої церкви й запитав, чи не проти його син підзаробити, оскільки має короткостроковий проект, у якому потребує допомоги. Хлопець був у захваті та заробив достатньо на цьому дводенному проєкті, щоби купити *PlayStation 3*.

Пастор також повідомив, що ця ситуація неабияк захопила синову увагу й через пару тижнів хлопець повернувся до нього в кабінет і запитав, чи можуть вони згодитися на щось інше. Чоловік сказав мені, що він, звісно ж, погодився, хоча дещо здивувався, коли почув від сина прохання згодитися з ним у тому, що Бог допоможе йому трохи підкачати м'язи. За словами пастора, він навіть не знав напевно, яку відповідь дати на це запитання. Однак зрештою сказав хлопцеві, що тому доведеться виконати свою частину угоди, просячи про м'язи, і що він згодиться з ним, якщо хлопець це зрозуміло. Син на те погодився. Тож хлопець зробив посів на більші м'язи і разом із батьком помолився про це.

Наступного дня на під'їзній доріжці до пасторового дому зупинилася машина. Це була родина з їхньої церкви. Пастор вийшов, щоби поговорити з ними, а ті йому й повідомили, що наводять лад у гаражі та знайшли набір штанг. Тож вони подумали, що, можливо, синові пастора знадобиться. Якщо ні, то, може, пастор принаймні знає ще когось у церкві, кому все це виявилось б доречне. Пастор сказав мені, що ніхто й нічого не знав про прагнення його сина накачати м'язи, і вони лише помолилися про це напередодні ввечері. За словами чоловіка, він був просто шокова-

ний! Повернувшись у дім, першим ділом він запитав у свого сина: «Де ті компакт-диски?»

Історії на кшталт цієї не поодинокі. Я чую їх постійно й хочу, щоб вони також частіше траплялися і у вашому житті. Поки що ми заклали підвалини нашого розуміння та обговорили декілька ключових аспектів того, як діють закони Царства Божого, а також чому потрібна згода або віра, щоб небеса отримали законність чи юрисдикцію у земному царстві. Тепер трохи глибше розглянемо, як саме ці закони Царства можуть допомогти задовольнити наші потреби у фінансах.

*Благословення Господнє воно збагачає, і смутку воно
не приносить з собою.
Приповісті 10:22*

Коли я вперше побачив цей вірш зі Святого Письма, то подумав: «Само собою, усе, що тут написано, не можна сприймати в прямому розумінні, чи не так?» Однак виявив, що вірш означає саме те, про що говорить! Щоби зрозуміти, про що йдеться в цьому уривку, потрібно звернути наш погляд на початок часів, коли людину тільки-тільки було створено.

*Але хтось десь засвідчив був, кажучи:
Що є чоловік, що Ти пам'ятаєш про нього, і син людський, якого
відвідуєш? Ти його вчинив мало меншим від Ангелів, і честю й величністю
Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе
піддав Ти під ноги йому! А коли Він піддав йому все, то не залишив
нічого йому непідданого. А тепер ще не бачимо,
щоб піддане було йому все.
До євреїв 2:6-8*

Ми читали ці вірші раніше, проте вони вкрай важливі для нашої теперішньої бесіди. Отже, коли чоловіка було створено, усе на землі було віддано під його владу. Не було жодної речі, яка була б йому не підвладна. Він правив земним царством із позиції делегованої влади й носив царський вінець уряду, який представляв. Він був помазаний і вшанований місцем влади, належним до його становища. Сатану, який повстав проти Бога, ще до появи

БЛАГОСЛОВЕННЯ ГОСПОДНЄ ВОНО ЗБАГАЧАЄ, І СМУТКУ ВОНО НЕ ПРИНОСИТЬ З СОБОЮ.

ПРИПОВІСТІ 10:22

Адама скинули на землю. Сатана зневажав чоловіка, бо виявилось, що він теж підвладний тому, хто носив вінець Божої влади. Сатана тепер мав підкоритися цій істоті, яка у своєму природному, сотвореному фізичному стані була набагато слабшою за нього. Однак духовно кожне

слово, сказане Адамом, мало таку саму силу, ніби то Бог промовив його Сам. Адам, син Бога, правив над землею з дивовижної позиції влади та величі.

Отже, сатана ненавидів цього чоловіка і жадав влади, яку Адам мав над землею. Єдину відповідь диявол бачив у тому, щоби якось забрати в чоловіка вінець і становище, яке той займав. Була лише одна невелика проблема: сатана не мав сили забрати вінець у Адама. Його єдина надія — обманом домогтися від Адама, щоби той добровільно зрікся вінця. Диявол переконав Єву, що Богові не можна довіряти і що життя може запропонувати набагато більше за дозволене Господом. Відтак Адам і Єва вирішили повірити сатані, а не Богові, і збунтувалися проти Нього. Зрештою Адам і Єва втратили своє владне становище в Божому Царстві, яке належало їм за законом, а сатана став богом цього світу, як його називає апостол Павло у Другому посланні до коринтян:

*...для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не
засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий.*

2 до коринтян 4:4, виділення автора

До того як Адам повстав проти Бога, він насолоджувався усіма перевагами синівства. Усе, що мав Господь, було дано йому для радості, і жодного дня свого життя Адам не знав ніякої нужди, не відав жодної думки страху. Усе, чого міг тільки потребувати для життя на планеті Земля, уже було поміщено сюди ще до його створення.

Якщо ми згадаємо оповідь про шість днів творіння в Книзі Буття, то побачимо, що людину створено наприкінці шостого дня творіння. Тобто це був останній етап творчого плану Бога, який мав бути втілений у життя. Адамові призначено було жити сьомого дня, який Бог оголосив днем відпочинку. І це не тому, що Господь утомився, а через те, що Він завершив Своє творіння, і все в ньому було досконале. Подумайте на мить про завершеність Божого задуму та про славетний план, який Він мав для людини. На жаль, Адам віддав усе це й, відповідно, утратив свій законний статус у Царстві.

Коли Бог звернувся до Адама після того, як той вирішив проявити непослух, то сказав:

*...проклята земля через тебе. В тяжкій праці житимешся з неї
по всі дні життя твого. Терня й будяки буде вона тобі родити, і
їстимеш польові рослини. В поті лица твого їстимеш хліб твій,
доки не вернешся в землю, що з неї тебе взято;
бо ти є порох і вернешся в порох.*

Буття 3:17-19, переклад І. Хоменка, виділення автора

Передусім я хочу, щоби ви усвідомили: не Бог прокляв землю — це зробив Адам. Він мав повновладдя на землі. Він був її доглядачем. Адам, маючи повне й абсолютне панування над землею, учинив зраду проти уряду Бога та фактично спровадив Господа із землі. Це рішення мало колосальні наслідки не лише для Адама, а й для всього земного царства та кожного чоловіка чи жінки, які будь-коли житимуть у ньому. Хоча Адам усе ще зберігав свою юрисдикцію над землею, яку дав йому Бог, однак тепер він виявився безсилим правити з тим вінцем та урядом, які колись представляв і які підтримували його правління. Смерть, що була чимось чужорідним для Адама, тепер взяла гору, бо ж він був відокремлений від самого життя.

Бог поставив Адама перед тим, що він накоїв, і сказав йому, що, по-перше, тепер чоловік через свій гріх утратив свій законний статус в уряді Бога. І оскільки Адам був представником цього уряду на планеті Земля, небеса втратили своє законне представництво, через яке вони отримували юрисдикцію на землі. По-друге, вчинок Адама вплинув на саму землю, вона більше не виробляла всього потрібного для райського життя, як це було раніше в Едемському саду. Тепер Адаму доведеться тяжко працювати, щоби земля дала потрібне для виживання. Тернини й будяки тепер захоплять поля, а життя стане важким, перетворившись на виживання.

Я називаю системою земного прокляття цей важкий спосіб життя і цей менталітет виживання, отруений присмаком страху та смерті, що тяжіє над кожною людиною, яка прийшла після Адама. Це саме те місце, де ми з вами зросли, і саме та система виживання, що надто добре всім нам відома. У 22-му Псалмі Давид називає це долиною смертної темряви.

*Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду
боятися злого, бо Ти при мені.*

Псалом 22:4

Це царство, де повітря пронизане страхом смерті. Є також іще один негативний наслідок. Людина втратила стосунки з Богом. Отже, вона більше не знає себе: втрачає перспективу поставленої мети й особистісної неповторності. Коли людину створили, їй дали мету, завдання. Адам мав правити землею від імені Бога. Іншими словами, у чоловіка було дане Богом призначення та мета його життя. Однак тепер усі думки людини спрямовані на виживання. Саме воно стає її метою і новим завданням.

Тепер кожне рішення, яке ухвалює людина, пройде крізь фільтр прокляття виживання, вишукуючи або ж накопичуючи істотні припаси. Жодного спокою. Кожен день сповнений болісної праці та поту. Єдиний можливий порятунок від такого життя, від «щурячих перегонів», як ми їх називаємо сьогодні, — це якимось чином накопичити достатньо

припасів, щоби нарешті припинити шалений біг. Це стало мрією кожного чоловіка та жінки з часів гріхопадіння людини. Це їхня мета номер один — зупинитися, перестати бігти. Кожен, кому по-

щастило мати додаткові припаси, тепер турботливо та дбайливо накопичує їх. Люди тримаються за ці припаси, боячись утратити, бо інакше виникне потреба чи навіть нужда знову бігти — а це піт і болісна праця.

Мрія людини, її мета виживання, як я вже говорив, — якимось знайти достатньо їжі, щоби припинити рабський біг задля вижи-

**У СИСТЕМІ
ЗЕМНОГО ПРОКЛЯТТЯ,
СПРЯМОВАНОГО НА
ВИЖИВАННЯ, УСІ ВЖЕ
ВТОМИЛИСЯ ВІД БІГУ.**

вання, і відпочити. Я хочу переконатися, що ви чітко розумієте цей факт: у системі земного прокляття, спрямованого на виживання, усі вже втомилися від бігу.

Пам'ятаю, одного ранку ми сиділи й розмовляли зі знайомим пастором. Він розповідав про те, як щодня прокидався і дуже любив служити, аж поки не згадував про стан своїх фінансів, борги та брак грошей. За його словами, фінансові проблеми схожі на мокре простирадло, яке намагається задушити саме життя і позбавити радості від зробленого. Не тільки пастори стикаються з подібним розладом у своєму житті. Це спосіб життя більшості сімей, що живуть у борг від зарплати до зарплати.

Кожен шукає виходу, і єдиний шлях — багатство, мати більше ніж достатньо. Відповідно до системи земного прокляття, самоідентичність тепер визначається статками й кількістю грошей, що їх ви можете заробити. Спочатку людина відчайдушно намагалася приховати свою наготу, утрату справжнього призначення та ідентичності й ухопилася за підробку. Тепер пробує підмінити багатством Боже помазання, що колись покривало її славою. А ще — замінити своє увінчане становище честі, з якого вона правила в Божому Царстві, гординею та пануванням над іншими людьми. Нині людина переймається лише одним — шуканням або накопиченням багатства. Тепер її особистість визначається тим, скільки вона має статків та яку владу може поширювати на інших людей. Статус і становище в суспільстві стали надзвичайно важливі для самооцінки пропашої людини.

Подумайте ось над чим. Яке перше запитання зазвичай один чоловік ставить іншому? «Як ви заробляєте на життя?» Але чому це так? Чи дійсно ми настільки переймаємося цим, аж так це нас цікавить? Насправді не так, щоб аж надто, — однак це запитання визначає рівень нашої поваги до співрозмовника. Іншими слова-

ми, ми запитуємо себе: «Хто ця людина? Яку посаду чи статус вона обіймає в земному царстві? Наскільки я маю шанувати її?» Зараз, дорогі жінки, я говорю лише з чоловічого погляду. Розумію, що ви, жінки, зважаєте на зовсім інший погляд на самоідентичність.

Система земного прокляття діє і сьогодні! Люди пропускають усі свої рішення через фільтр пошуку або накопичення грошей. Вони переїдуть з одного штату в другий, щоби отримати краще оплачувану роботу, проте не замисляться над тим, яка їхня справжня мета. Кожен хоче бути рок-зіркою. Чому? Усе через ідентичність (становище) та багатство.

Серед тисяч учнів середніх шкіл провели опитування, якому роду діяльності вони хочуть присвятити своє життя, коли виростуть. Шістдесят п'ять відсотків повідомили, що хочуть присвятити своє життя тому, щоби прославитися і стати знаменитими. Прославитися? Останній раз, коли я цікавився списком професій, то такої, як «прославитися», там не значилося.

Інше дослідження виявило, що 30 відсотків найманих працівників ненавидять свою роботу, а ще одне — що 40 відсотків людей просто не люблять те, чим заробляють на життя. Отже, у США ми маємо 70 відсотків осіб, яким не подобається те, що вони роблять! Тоді чому вони там? Лише тому, що вони — раби виживання, вони і далі біжать, працюючи з болем і потом, щоби лише вижити. Мета і пристрасть випали з рівняння для більшості цих працівників. Мотиваційний чинник — це сплатити рахунки. Поневолені потребою шукати гроші, ці люди мають небагато можливостей для вибору, адже щоразу виграє той, хто викладе більше грошей. Це й називається «щурячими перегонами»! Отут ми з вами й живемо. Уявіть собі картину, як хом'як щодуху мчить у своєму колесі, насправді біжучи в нікуди. Ми сміємося і думає-

мо: ой, як прикольно! Однак у реальному світі людей це анітрохи не прикольно. Вони витрачають усе своє життя на колесо, так і не дістаючись туди, куди сподівалися прибїгти.

*І не шукайте, що будете їсти, чи що будете пити, і не клопочіть-
ся. Бо всього цього й люди світу оцього шукають, Отець же ваш
знає, що того вам потрібно. Шукайте отож Його Царства,
а це вам додасться!*

Луки 12:29-31, виділення автора

Цей біг, болісна праця та піт — єдина система, яку ми знаємо. Якщо я повідомлю вам, що треба позбутися боргів, я маю на увазі саме ТРЕБА погасити борги за 12 місяців, інакше всю вашу родину відправлять на Північний полюс назавжди (вдаюся до крайнього прикладу для наочності), то що ви зробите? А я скажу вам що. Ви відразу почнете складати план, як пітніти сильніше й бігти швидше. Ви скажете: «Що ж, можна знайти ще пару підробітків. Дружина може вийти ще на неповний робочий день, і діти також можуть десь підзаробити». Розумієте, це єдина система забезпечення, якої ви навчені: болісна система праці й поту. Дозвольте навести вам іще один приклад цієї системи.

Припустімо, під час пробіжки вашою вулицею я знайшов на протилежному боці коричневий паперовий пакет, а в ньому — десять мільйонів доларів. Я в захваті, хоча й знаю, що мушу повідомити про знахідку. Оскільки ми з вами знайомі, я забігаю до вас додому та прошу скористатися вашим телефоном. Телефоную у відділ шерифа, а ви стоїте поруч і слухаєте. Я розповідаю поліцейським, що сталося і про свою знахідку. Після короткої паузи, перевібивши інформацію, на другому кінці лінії мені кажуть, що

в них немає повідомлень про зникнення такої суми грошей, тому я можу їх залишити собі. (Навряд, що вони таке скажуть, просто ця ситуація підходить для мого прикладу.) Почувши це, я аж підстрибую та кричу від захоплення. Далі, не тямлячи себе від радості, розказую вам, що мені повідомили.

Ви чемно усміхаєтеся, поки я собі радію і все вам пояснюю. Проте, на вашу думку, як ви вчините далі, скажімо, того самого вечора, коли розповідатимете про цю історію своїй дружині за вечерею? Розкажете про це з дружньою усмішкою? Не думаю. Найімовірніше, ви вигукнете: «ЦЕ НЕ ____!» Ви заповнили пропуск, чи не так? Як ви здогадалися, що слово «ЧЕСНО» буде правильною відповіддю? Я скажу вам як — бо вас так виховували. Це була система, з якою ви зросли. Болісна праця і піт — ось як нас навчали.

У цьому прикладі я знайшов гроші, не докладаючи праці, і це — обман системи. Це нечесно. Це несправедливо, тому що я не заробив ці гроші, а просто знайшов їх. Знаючи, що вам, мабуть, ніколи так не пощастить, ви охоплені ревностями та палаєте образою, бо знаєте, що ваші дні й далі будуть наповнені примусовим рабством заради виживання.

Для порівняння, якби одного дня я прийшов до церкви весь у брудному дранті, зійшов на поміст і сказав людям: «Ми це зробили! Ми з Дрендою працювали по двадцять дві години на добу протягом останніх десяти років і нарешті розплатилися за свій будинок», — то вся церква вибухнула б вітаннями й оплесками. Чому? Бо хтось таки це зробив, і інших це надихає. У когось це вийшло, вихід є! Можливо, і ми зможемо стиснути зуби, утягнути живіт, заплатити сповна й також бути вільними. Однак чому ніхто не кричав і не плескав, коли я знайшов гроші, що лежали обабіч дороги? І чому вам так легко було заповнити пропуск у ре-

ченні? Бо ви теж так думаєте й так само мрієте про це. Справедливо — це коли болісна система праці й поту, якої ми всі навчені. Гроші без праці — це несправедливо.

Однак утеча від болісної системи праці та поту є мрією кожного. Розбагатіти, стати мільйонером — спокуслива думка для більшості людей. Мільйон доларів тепер — це вже не те, що було колись, проте ця цифра однаково свідчить про певне багатство. А багатство пропонує можливість свободи, яка так різко контрастує із лямкою щоденної роботи, що її тягне більшість людей. Від того бігу втомилися всі, а наявність мільйона доларів означала б, що можна зупинитися й нарешті вільно видихнути. Подумайте про це: чому лотереї такі привабливі? СВОБОДА! Свобода вибору, ухвалення рішень, які не крутяться навколо сплати рахунків чи заробітку на життя.

Шоу «Хто хоче стати мільйонером?» надзвичайно популярне. Воно приваблює, тому що кожен мріє про таку свободу. Дивлячись це шоу, глядачі емоційно залучені до видовища, підбадьорюючи учасника у сподіванні, що в того вийде.

Ненадовго відступлю від теми. Крадіжка, у найпростішому її визначенні, — це теж забезпечення без праці. Хай у спотвореному сенсі, проте вона також пропонує свободу від системи земного прокляття. Погодьмося, що всі хочуть припинити біг! Але чи є вихід? Грошових схем можна нарахувати віз і маленький возик. Щодня на свою електронну пошту я отримую принаймні по десять листів від людей з усіх куточків земної кулі. Вони розповідають мені слізні історії про те, як успадкували 20 мільйонів доларів і потребують когось, хто допоміг би їм перемістити гроші в безпечне місце. За це пропонують половину суми, щоби тільки я зголосився взяти їхні гроші та приборегти для них. Звичайно, потім вони хочуть, щоби я додав їх до контактів своєї електронної

пошти й сплатив невелику комісію за обробку платежу, комісію за доставляння, страхування, чи як там вони називають виплати, що їх просять за розблокування спадщини в банку. Та ви що? Невже я схожий на ідіота?

Якось мені зателефонував клієнт, прохаючи поради щодо інвестицій. Я поставив свої звичні запитання та дізнався, що чоловік нібито має близько п'яти мільйонів доларів і хоче їх кудись інвестувати. Як він сказав, на поточний момент у нього немає грошей, проте вони надійдуть після отримання спадщини. Я запитав, як скоро, на його думку, цю спадщину йому передадуть, і той відповів, що десь за два тижні. Тож я зателефонував клієнтові приблизно через два тижні, однак почув, що цей процес займе трохи більше часу. У чоловіка були проблеми з розблокуванням права на спадщину через один європейський банк, який її заморозив. Це привернуло мою увагу, тому я почав розпитувати. Історія була така, що клієнт нібито мав дядька, який помер у Франції. Цей дядько залишив йому п'ять мільйонів доларів. Утім, була ще й податкова заборгованість у розмірі 50 тисяч доларів США, яку треба сплатити, перш ніж спадок буде передано клієнтові. Чоловік сказав мені, що все ще намагається отримати гроші та подав заявку на позику під нерухомість.

Я запитав, чи є в нього адвокат, на що отримав відповідь:

— Так, цим займається адвокат, який телефонував мені з Франції.

— Отже, у вас немає американського адвоката, який працює над цим?

— Ні, у мене є лише той, який телефонував мені з Франції, — повідомив чоловік.

Далі мій клієнт пояснив: оскільки йому було важко знайти 50 тисяч доларів, адвокат із Франції сказав, що готовий прийняти

половину цієї суми, а решту можна доплатити, коли гроші будуть зняті з резервування. І тоді я заперечив та повідомив чоловікові, що це шахрайство. Ніколи раніше клієнт не чув про того удаваного дядька, однак чомусь повірив, що це правда. Я перетелефонував йому через два тижні, і чоловік повідомив, що майже зібрав усі гроші для переказу в той французький банк. Я знову засумнівався: «Вони вже тримають у резерві ті п'ять мільйонів доларів. Якби й справді хотіли гроші з податку, то могли би просто надіслати вам електронною або кур'єрською поштою форму договору, яку ви маєте підписати й надіслати назад, дозволяючи їм узяти п'ятдесят тисяч доларів із тих грошей, які вони вже мають». Проте чоловік не хотів мені вірити й був упевнений, що ті люди кажуть йому правду.

Минулої неділі в моїй церкві також був подібний випадок. Молодий чоловік запитав у мене інвестиційну пораду щодо грошей, які мав отримати від спадку за кордоном. Я не дав йому закінчити речення:

— Знаю, знаю, вони хочуть, щоби ви надіслали їм якусь плату, тоді вони відпустять гроші, чи не так?

— Авжеж, а звідки вам це відомо?

Я сказав йому те саме — це шахрайство. Цей молодий чоловік не знав тієї людини, яка нібито померла, і не мав адвоката тут, у США, проте однаково сперечався зі мною щодо реальності грошей. То чому ж усі ці хлопці попалися на гачок? Тому що вони хотіли бути вільними! Вони не могли викинути з голови усе це очевидне шахрайство через одну причину: якщо це, на їхню думку, має одну десятю однієї мільярдної шансу бути реальним, їм це треба.

Дозвольте навести вам іще один приклад. Бізнес фінансових послуг, яким ми з Дрендою володіємо, охоплює цілі Сполучені Штати. Це чудовий бізнес! Можливості, які надає моя компанія,

реальні. У мене є люди, які заробляють сотні тисяч доларів на рік. Однак у моєму бізнесі буває також і чимало повчальних моментів. Ви розпоряджаєтеся грошима людей. Є закони, які ви мусите знати, і стратегії планування нерухомості, які маєте вивчити.

Я розмістив радіорекламу в місті Колумбус, штат Огайо, на місцевій християнській радіостанції з проханням надсилати мені свої резюме, оскільки шукав кількох хороших можливих кандидатів на вакантні посади. Ми отримали приблизно 50 заявок. Замість того щоби відразу призначити співбесіду, я вирішив провести ознайомчу сесію в сусідньому готелі, щоби поспілкуватися з кандидатами. На зустрічі ми обговорили величезний потенціал нашої компанії на ринку фінансових послуг. Ми не лише поділилися досвідом щодо того, як працюють фінанси, а й подали ці поради з погляду християнського світогляду. Розповіли також про те, як компанія працювала з процедурами, компенсаціями, навчанням і вимогами до ліцензування. З власного досвіду я знав, що чимало кандидатів відклинуть свої заявки, коли побачать, скільки потрібно працювати на зарплатню 200 тисяч доларів на рік.

Після зустрічі, вийшовши в готельний коридор, я побачив, що просторий головний бальний зал готелю був переповнений — там зібралося понад тисячу людей. І всі прийшли через одну причину: популярна компанія мережевого маркетингу проводила презентацію, присвячену приєднанню до своєї компанії. Але чому аж так багато людей, якщо порівняти з 50 у моїй кімнаті? Відповідь проста — гроші! На жаль, нехай це зовсім не те, що говорила мережева компанія, проте сприймалося це так: «Якщо мене приймуть і я зможу запропонувати трьох людей, тоді — бац! — я мільйонер». Бачте, я достатньо багато часу провів у фінансовій сфері, щоби знати: кожен, хто заробляє великі гроші в мережевому бізнесі, викладається на повну! Так, можливості тут є, однак

сприймається наче легкі гроші та щось на кштал такого: «Якщо я не скористаюся цією можливістю — а ви тільки подивіться на всіх

**НЕ РОЗВ'ЯЗАВШИ
ПРОБЛЕМИ З ГРОШИМА,
ВИ БУДЕТЕ ПРИРЕЧЕНІ
ДО КІНЦЯ СВОЇХ ДНІВ
БІГТИ З МЕНТАЛЬНІСТЮ
ВИЖИВАННЯ,
НАВ'ЯЗАНОЮ
СИСТЕМОЮ ЗЕМНОГО
ПРОКЛЯТТЯ.**

цих людей, що зараз мене оточують, — то втрачу можливість, яка випадає раз на все життя!»
Будь ласка, зрозумійте мене правильно. Я маю багатьох хороших друзів, які заробили мільйони в подібних компаніях, і є немало чудових *MLM*-фірм. Однак хочу просто вказати, на що налаштований пересічний *MLM*-новачок.

Продаж легких грошей — це великі гроші в системі земного прокляття нашого виживання.

Якщо ви на мить зупинитесь і запитаете себе, як часто думаєте про гроші, їх отримання чи захист того, що вже маєте, то будете здивовані. Повторю ще раз, щоби ви зрозуміли суть: усі хочуть зупинити біг і втомилися жити лише заради виживання! Приваба вікенду — перепочинок. Привабливість відпустки в тому, що ми можемо зупинитися. Привабливість пенсії полягає в тому, що ми можемо нарешті припинити бігти і робити те, що хочемо. Зрозумійте правильно. Більшість людей бачать сенс життя не в тому, що їм хочеться просто сидіти й нічого не робити. І я не стверджую, що на це є також воля Бога для вас. Ні, ми створені, щоби бути активними у виконанні нашого життєвого завдання, нашої унікальної мети. На жаль, більшість людей занадто зайняті бігом заради виживання, тож давно відмовилися від своїх мрій.

Упевнений, ви чули від когось або навіть самі казали: «Я мушу сьогодні йти на роботу». Отож, як ви, напевно, уже зрозуміли, люди емоційно погано почуваються, коли вони мусять іти на ро-

боту. Однак сповнені ентузіазму й зазвичай досягають успіху, коли роблять це з бажанням і стають до роботи з пристрасстю та завзяттям. Зазвичай у житті більшості людей це видається зовсім інакше. Проте вони все одно говорять: «Мені сьогодні треба йти на роботу». Просто щоби отримувати зарплату, провести ще один день в офісі, прожити цей день, ледь-ледь зводячи кінці з кінцями. Більшість починають добре в житті, сповнені радісних надій. Робота, на яку вони ходять тепер, — це тимчасово, лишень для того, щоби сплачувати поточні рахунки, поки вони не розберуться, до чого саме докласти сил та здібності. Утім, дедалі очевиднішим для них стає те, що життя більш туманне, і десь під сорок уже ясно, що виходу немає. Це називається кризою середнього віку, коли люди вперше зрозуміли, що потрапили в пастку.

Мій друже, це зовсім не те життя, яке замислив Бог. Ви вже знаєте це. Утеча від жалюгідної перспективи — саме це причина того, чому ми з Дрендою роками не втомлюємося повторювати: якщо ви не розв'яжете проблеми грошей, то ніколи не знайдете своєї неповторної життєвої мети. Не розв'язавши проблеми з грошима, ви будете приречені до кінця своїх днів бігти з ментальністю виживання, нав'язаною системою земного прокляття.

Якщо ви не розберетеся зі своїми грошима, то ніколи не досягнете призначеної мети!

Для порівняння поговорімо про те, яким могло би бути ваше життя. Розберемо, наприклад, ваше хобі. Скажімо, це гольф. Ви коли-небудь чули, щоби хтось говорив: «Хай йому грець, мушу піти сьогодні пограти в гольф»? Або щось на кшталт: «Грець би

його взяв, оцей вечір п'ятниці. Ненавиджу вечір п'ятниці. Хотів би я, щоби зараз був не вечір п'ятниці, а ранок понеділка, щоб можна було повернутися до роботи». Або, припустимо, ваше хобі — риболовля. Чи чув я хоч раз такі слова: «От біда — мушу сьогодні йти рибалити»? Сумніваюся, що подібне хтось би озвучив, адже це — ваше пристрасне захоплення. То що сталося б, якби ви прожили своє життя з такою самою пристрастю і завзяттям до всього, що робите в житті, і змогли зосередитися на своїй пристрасті та знайти «золоту жилу» в житті, а не кайдани? Що, якби у вас були гроші, необхідні для того, щоби піклуватися про свою сім'ю та жити без фінансового стресу? Чи справді є спосіб це зробити? Як з'ясували ми з Дрендою, такий спосіб є!

*Благословення Господнє воно збагачає, і смутку воно
не приносить з собою.
Приповісті 10:22*

Погляньте неквапом, без поспіху на цей вірш, що давньоєврейською буквально означає багатство без важкої праці. Розумієте, про що це? Царство Боже дає шлях порятунку від болісної праці й поту, які залишив нам Адам. Чи може цей вірш справді означати те, що в ньому сказано? Ви погодитесь з тим, що якщо це правда, то ви щойно прочитали найкращу добру новину, подібної до якої не чули вже давно. Однозначно! Ось чому 61-й розділ Книги Ісаї, у якому йдеться про Ісуса й про те, що Він робитиме у Своєму служінні, говорить:

*Дух Господа Бога на мені, бо Господь мене помазав. Він послав мене,
щоб принести благу вість убогим...*
Ісаї 61:1, переклад І. Хоменка, виділення автора

Що є доброю новиною для людини, яка опинилася в пастці способу виживання системи земного прокляття? Звичайно, фінансова свобода! Ісус буквально говорить, що Царство Боже забезпечує поза обмеженнями системи земного прокляття, що потребує бігу з болісною працею та потом. Дивімося правді у вічі: швидкість вашого бігу не безмежна, більшість людей, навіть викладаючись на повну, однаково виявляють, що біжать недостатньо швидко, щоби звільнитися. Протягом дев'яти років, коли ми з Дрендою були в боргах, я біг так швидко, як тільки міг. Сотні тисяч клієнтів, яких наша фірма бачила за останні 27 років, також усі як один бігли так швидко, як могли. Однак, попри всю свою завзятість, вони все ще перебували в пастці фінансового рабства. Усі вони телефонували нам, бо із жахом усвідомлювали, що їхні фінанси в безнадійному стані, їхні мрії про фінансову незалежність здавалися дедалі більш нездійсненними, а місце життєвої візії зайняло виживання. Розгляньмо разом слово «провізія».

Провізія — це про-візія.

Без провізії не може бути візії, адже якщо немає провізії, то її забезпечення стає вашою візією, тобто вашим баченням, сприйняттям і перспективою життя. Знову ж таки, більшість людей так і живе — життям без життєвої візії. Це рабство в його найбільш оманливій формі.

РОЗДІЛ 7

ДВЕРІ

Повторімо те, що ми дізналися про Царство Боже. Найперше, ми дізналися, що людина була поміщена на землю, щоби керувати нею. У Посланні до євреїв 2:7-8 сказано, що на землі не було нічого непідвладного людині. Через це, як ми дізналися, людина була ключем, або дверима, до земного царства. Сатана знав це, тому зробив своєю ціллю саме Адама і Єву, щоби перебрати на себе владу над землею. Коли Адам і Єва піддалися його обману, вони згрішили й цим обірвали правління Божої законної влади над своїм життям. Дух Божий, Який покривав їх у творінні, тепер мав відступити. Чоловік і жінка стали нагими не тільки фізично, а й духовно. Можу лиш уявити, яке потрясіння вони відчували, коли Божий Дух відійшов від них. У Біблії сказано, що Адам і Єва відразу почали робити плетиво з фігового листя, щоби прикритися, бо почувалися зовсім голими.

Людина все ще зберігала за собою колишнє становище правителя землі, адже воно було дано їй під час створення, однак тепер вона втратила свої владу і силу духовно керувати земним царством. Вирішивши повстати проти Бога, повірити й рівняти себе до сатани, а не до Бога, людина потрапила під владу диявола, а от-

же, підпала під той самий вирок, якого сатана (Люцифер) зазнав, коли його скинули з небес. Цим вироком стало місце, яке називається пеклом, місце мук і вічного видалення від Божої присутності. Тут необхідно зазначити, що пекло ніколи не створювалося для людини чи з думкою про людину. У Божому намірі аж ніяк не було, щоби хтось колись туди потрапив.

Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволів та його посланців приготував.

Матвія 25:41

Щоб урятувати людину від такої долі, Бог мав відновити владу Свого уряду на землі. Йому довелося знайти спосіб повернути владу, яку наразі мав сатана. Це могло статися лише одним способом. Хтось, хто не був винним у гріху, мав добровільно посісти Адамове місце, щоби прийняти смертну кару. Однак була одна невелика проблема, яка унеможливлювала саму перспективу цього плану. Кожна людина, яка коли-небудь жила на землі, як нащадок Адама була затаврована гріхом і тому не могла нести Дух Божий і Його владу. Однак Бог мав план розв'язання цієї проблеми. Відповідно до цього плану, у земному царстві мали бути встановлені й записані Божі праведні вимоги, Його закон, за яким людину, яка живе на землі, можна було б визнати невинною, якщо це можливо. Тоді й тільки тоді ця людина могла законно добровільно стати на місце Адама та взяти на себе його присуд і покарання.

Проте була суттєва розбіжність саме в цьому моменті, оскільки людина, здатна здійснити цей план самопожертви, не могла бути нащадком Адама, адже його рід був запламований і відсічений від присутності Бога. Отже, як узагалі реалізувати цей план порятун-

ку? Щоби це стало можливим, Бог насправді мав би помістити на землю людину, яка не походила з Адамового роду та була готова пожертвувати собою заради інших. Однак земне царство було дано Адаму та його нащадкам, тож за такого правового становища це було незаконно. Цього досягти можна було лише одним способом, одним-єдиним. Ця людина мала народитися тут, проте не походити з роду Адама.

На перший погляд ви можете погодитися, що це неможливо. Однак чисто технічно такий спосіб був. Бог міг би законно помістити чоловіче сім'я в жінку на землі, якби знайшов чоловіка, що повірив би в те, що Господь це зробить, і таким чином дав би Йому законну юрисдикцію для цього. Пам'ятайте, що людина все ще тримала ключ від земного царства. Сатана використовував той самий ключ, щоб отримати доступ до земного царства та вкрати Адамову духовну владу над землею. Щоби Божий план спрацював і щоби довести законність цього плану в земному царстві до сатани, який, безумовно, підняв би гвалт, Бог мав знайти чоловіка та жінку, які повірили б Йому стосовно дитини, якої вони абсолютно ніколи не могли мати. Їм довелося б повірити Богові, щоби здійснити неможливе.

З народженням цієї дитини долею було обіцяно, що через її рід усі народи будуть благословенні, бо через рід цього немовляти Бог матиме законність і юрисдикцію привести Ісуса у світ. Якби знайшлася подружня пара, яка повірила б, що Бог допоможе зачати дитину в мертвій утробі і через цю дитину кожен народ буде благословенний, а її народження дасть їм більше нащадків, ніж піску на березі моря, то Господь мав би законне право пізніше покласти Своє сім'я в Марію, матір Ісуса. Проте чи міг Бог знайти такого чоловіка? Авжеж, і звали його Авраам, батько нашої віри.

Він проти надії увірував у надії, що стане батьком багатьох народів, за сказаним: Таке численне буде насіння твоє! І не знеміг він у вірі, і не вважав свого тіла за вже омертвіле, будучи майже сторічним, ні утроби Сариної за змертвілу, і не мав сумніву в обітницю Божу через недовірство, але зміцнився в вірі, і віддав славу Богові, і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв.

До римлян 4:18-21

Авраам і Сарра повірили в Бога та народили Ісаака, коли вони були дуже старими й не могли мати дітей. Оскільки це Авраам був тим, хто повірив Богові, то обітниця могла прийти лише через ті двері, які він відчинив. Ісус мав прийти через рід Авраама. Хочу, щоби це було абсолютно ясно. Щоби Господь привів Ісуса у світ, Він мав прийти через рід Авраама. Він просто мусив

**ТЕПЕР ВОНИ
ПІДНЯЛИСЯ ВИЩЕ ВІД
ПРОКЛЯТТЯ БОЛІСНОЇ
ПРАЦІ Й ПОТУ ЗАРАДИ
ОДНОГО ТІЛЬКИ
ВИЖИВАННЯ.**

це зробити! Вхід через Авраама був єдиним законним способом. Ось чому, якщо ви подивитеся на 1-й розділ Євангелії від Матвія, то знайдете нудний список, де той і той породив того й того. Цей розділ є першим не просто так. Він підтверджує факт, що тут, у земно-

му царстві, Ісус був нащадком Авраама. Це мало бути зафіксовано тут, на землі, де сатана заявляє своє законне панування та владу. Якби цей список був неточний або Ісус насправді не прийшов через рід Авраама, то диявол міг би заявляти, що народження і життя Ісуса — це обман, і Він не мав права заплатити ціну за наш гріх.

Якщо пам'ятаєте, Ізраїль мав чимало законів, що забороняли шлюб за межами країни. Одруження не з представниками свого

народу каралося смертю. Тепер ви знаєте, чому цей рід мав залишатися чистим і чому за цим так пильно стежили. Так, у Святому Письмі ви знайдете винятки, коли жінки, які не належали до народу Ізраїлю, виходили заміж за ізраїльтянинів, наприклад Рахав, яка жила в місті Єрихоні та ховала шпигунів, що були послані розвідати місцевість. Так, вона також вказана в 1-му розділі Євангелії від Матвія, адже була дружиною ізраїльтянина. Однак ви маєте розуміти, що у єврейській культурі саме чоловік був носієм роду.

Дозвольте мені, як-то кажуть, додати вам ще інформації для роздумів. Точиться чимало дискусій щодо того, як довго людина існує на землі. Справді, чи є спосіб дізнатися відповідь? Так! Я можу запевнити вас конкретно в цьому факті. Список у 1-му розділі Євангелії від Матвія має бути точним. Пропусків у ньому просто не може бути, інакше ми з вами не зможемо радіти спасінню, як робимо це тепер. Сатана наполягав би, що це все обман. Тож список має бути ідеальним! Зважаючи на це, ви можете приблизно оцінити загальний час перебування людини на землі (просто подумав, що вам цікаво буде над цим поміркувати).

*І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу
ймення твоє, і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто
тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну.*

І благословляться в тобі всі племена землі!

Буття 12:2-3, виділення автора

Як ви можете бачити з цих віршів Писання, двері в земне царство, що їх установив Авраам, є законним шляхом, яким пізніше пройде Ісус Христос і благословить усіх людей на землі. І хоча Авраам із нащадками дали Богові законність і юрисдикцію, не-

обхідні для відновлення сили та впливу Його уряду на землі, людина все ще була придушена тягарем гріха і духовної смерті, аж поки Бог не приведе Ісуса у світ, де Він заплатить ціну гріха Адама. Однак у тому, що стосується безпосередньо забезпечення, ми тепер бачимо, що Авраам і його спадкоємці, тобто носії відзнаки обрізання, процвітали. Тепер вони піднялися вище від прокляття болісної праці й поту заради одного тільки виживання.

А Аврам був вельми багатий на худобу, на срібло й на золото.

Буття 13:2

У Книзі Буття 12:2 ми спостерігаємо суттєву зміну, яку вніс завіт щодо забезпечення. Чи помічаєте ви дещо інше в тому, що Бог говорить Аврааму, якщо порівнювати з тим, що Він сказав Адаму в Книзі Буття 3:17? Пам'ятаєте, що після того, як Адам згрішив, Бог сказав йому, що тепер він виживатиме лише завдяки своїй болісній праці та поту? Однак стосовно Авраама ми бачимо різницю. Бог мовить: «...тебе Я вчиню...» Тут не сказано, що Авраама залишили сам на сам бігати в поті чола, страждаючи через болісну працю. Тут ідеться про те, що тепер Бог долучився до справи. Він промовив: «...тебе Я вчиню...» Отож, чи бачимо ми, що після цього Авраам перебивається з хліба на воду? Навряд чи!

Авраам був багатієм! Його діти були багатіями. Авраам жив поза системою земного прокляття. Він мав більше, ніж потребував! І вже дуже скоро люди помітили різницю. Ця різниця тривала для всього його роду. Насправді через декілька поколінь після Авраама його онук Яків працював у Лавана, свого тестя. Лаван побачив благословення на Якові та спробував видурити в нього це процвітань. Але Бог звернув плани викрасти благословення на шкоду

Лаванові і все рівно благословив Якова великим багатством. Цим я хочу сказати, що навіть якщо люди намагалися зупинити благословення, їм це не вдавалося. Поки спадкоємці залишалися вірними завіту та поклонялися Богові, Він давав їм процвітання.

Подумайте про наслідки того, що я говорю! Я отримую чимало всіляких листів, зокрема й на електронну пошту, від людей, які пишуть мені, що я занадто багато говорю про гроші. Вони доводять мені, що процвітання не є Божою волею. Наполягають, що ми всі маємо страждати в житті, і це є велика ціна служіння Богові. З цією

частиною їхнього твердження я можу погодитися. У Євангелії від Марка 10:30 читаємо, як Ісус сказав, що наше процвітання призведе до переслідувань. На жаль, багато християн вірять, що Бог — це неблаганний наглядач, і ми мусимо жити страдницьким життям, давати обітницю бідності й страждати через хвороби та недуги. Ні, це — земне прокляття, а зовсім не благословення! Бог хоче утвердити ваші фінанси.

**ГОСПОДЬ
НАКАЖЕ СВОЄМУ
БЛАГОСЛОВЕННЮ БУТИ
З ТОБОЮ В КОМОРАХ
ТВОЇХ, ТА В УСЬОМУ,
ЧОГО ДОТОРКНЕТЬСЯ
РУКА ТВОЯ,
І БЛАГОСЛОВЛЯТИМЕ
ТЕБЕ В КРАЮ,
ЩО ГОСПОДЬ,
БОГ Твій, ДАЄ ТОБІ.**

ПОВТОРЕННЯ ЗАКОНУ 28:8

Бог хоче утвердити вас!

Не будучи утвердженими та забезпеченими фінансово, ви будете змушені бігти в режимі виживання все своє життя і не зможете виконати своє духовне призначення, фактично живучи в рабстві.

Подивіться, що Бог сказав нащадкам Авраама в Повторенні Закону 28:8-13:

Господь накаже Своему благословенню бути з тобою в коморах твоїх, та в усьому, чого доторкнеться рука твоя, і благословлятиме тебе в Краю, що Господь, Бог твій, дає тобі. Господь поставить (в англійській Біблії — «утвердить». — Прим. перекладача) тебе Собі за святий народ, як присягнув був тобі, коли ти будеш додержуватися заповідей Господа, Бога твого, і підеш дорогами Його. І побачать усі народи землі, що Господнє Ім'я кличеться на тобі, і будуть боятися тебе. І Господь дасть тобі добрий приріст у плоді утроби твоєї, і в плоді худоби твоєї, і в плоді поля твого на тій землі, що Господь заприсягнув був батькам твоїм, щоб дати тобі.

Господь відчинить для тебе Свою добру скарбницю, небеса, щоб дати дощ для Краю твого в часі його, і щоб поблагословити всякий чин твоєї руки. І ти позичатимеш багатьом народам, а сам не позичатимеш ні в кого. І вчинить тебе Господь головою, а не хвостом, і ти будеш тільки верхом, а не будеш долом...

Зверніть увагу, що в цій новій землі вони ще не були утверджені, хоча вже мали обітницю. Однак Мойсей каже, що Бог утвердить їх! Щоби зрозуміти, який це може мати вигляд і що Бог намагається їм сказати, уявіть собі дуб. Коли деревце зростає, то воно ще не утверджене. Будь-хто може пересадити його, коли завгодно та куди ВІН захоче. Проте коли дуб виросте та зміцниться, ніхто того дерева не зрушить. Воно вже утвердилося.

Господь накаже Своему благословенню бути з тобою в коморах твоїх, та в усьому, чого доторкнеться рука твоя, і благословлятиме тебе в Краю, що Господь, Бог твій, дає тобі. Господь поставить (в англійській Біблії — «утвердить». — Прим. перекладача) тебе...

Повторення Закону 28:8-9, виділення автора

То як це — бути фінансово утвердженим? Бог говорить про це у віршах 12 і 13:

...І ти позичатимеш багатьом народам, а сам не позичатимеш ні в кого. І чинить тебе Господь головою, а не хвостом, і ти будеш тільки верхом, а не будеш долом...

Бог мовить, що Він збирається їх так благословити, щоби вони були позичальниками й ніколи більше — боржниками. Вони будуть головою, а не хвостом. Хвіст не має права голосу в тому, куди його ведуть. Він прямує тільки туди, куди веде його голова.

Багатий панує над бідними, а боржник раб позичальника.

Приповіді 22:7

Позичальник не утверджений. Він перебуває в милості позикодавця, працюючи як підневільний раб. Але Бог каже: «НІ! Я збираюся утвердити вас! Ніхто не може наказати вам покинути свій дім, бо ж за нього буде заплачено. Ніхто не може утримати ваш автомобіль, бо ж за нього сплачено. Ваша кухня буде повна харчів, а ви ходитимете по своїй повністю виплаченій землі, виконуючи дане Богом завдання, у цілковитому фінансовому спокої. Ви будете утверджені!»

Бог хоче, щоби ви процвітали!

РОЗДІЛ 8

СИЛА ПІДДАНСТВА

Те, що ви прочитаєте далі, є настільки потужним принципом Царства, що, на мою думку, заслуговує бути підзаголовком цієї книжки. Ми знаходимо його в історії та житті Йосипа, правнука Авраама. Замість передмови до цієї історії скажу, що брати ненавиділи Йосипа та хотіли його позбутися. Власне, його хотіли вбити, проте один із братів усе-таки був проти того, щоби заходити аж так далеко, тому вони продали свого брата Йосипа мандрівним торговцям, які відвезли того до Єгипту, де віддали Потіфару, начальнику гвардії фараона.

А Йосип був відведений до Єгипту. І купив його Потіфар, царедворець фараонів, начальник царської сторожі, муж єгиптянин, з руки ізмаїльтян, що звели його туди. І був Господь з Йосипом, а він став чоловіком, що мав щастя. І пробував він у домі свого пана єгиптянина. І побачив його пан, що Господь з ним, і що в усьому, що він робить, Господь щастить у руці його. І Йосип знайшов милість в очах його, і служив йому. А той призначив його над домом своїм, і все, що мав, віддав в його руку.

І сталося, відколи він призначив його в домі своїм, і над усім, що він мав, то поблагословив Господь дім єгиптянина через Йосипа. І було благословення Господнє в усьому, що він мав, у домі й на полі. І він позоставив усе, що мав, у руці Йосиповій. І не знав він при ньому нічого, окрім хліба, що їв...

Буття 39:1-7

Зверніть увагу на вірш 2: «І був Господь з Йосипом, а він став чоловіком, що мав щастя». Що це означає? Хіба Бог не з усіма? У контексті того, що ми обговорювали в попередніх розділах стосовно роду, відповідь — ні. Згадайте, що віра Авраама та завіт, який слідував за ним, дали Богові законний доступ до Авраама та його спадкоємців — однак тільки до них. Отже, говорячи, що Бог є з усіма, нам не слід плутати з тим, що Бог любить усіх. Звісно, це так. Однак стосовно тих, хто не має законного становища перед Богом, Його руки зв'язані.

Отож, пам'ятайте, що ви, колись тілом погани, що вас так звані рукотворно обрізані на тілі зуть необрізаними, що ви того часу були без Христа, відлучені від громади ізраїльської, і чужі заповітам обітниць, не мавши надії й без Бога на світі. А тепер у Христі Ісусі ви, що колись далекі були, стали близькі Христовою кров'ю.

До ефесян 2:11-13, виділення автора

Зауважте, що в цьому вірші говориться про відсутність завіту, тобто Бог і Його сила законно відокремлені від людини. Чому? Тому що Бог не має законності чи юрисдикції в земному царстві без юридичної угоди, завіту з чоловіком чи жінкою, які перебува-

ють там. Цей вірш чітко все наголошує, коли каже, що без завіту люди залишаються без надії та без Бога у світі. Пам'ятайте, оскільки Ісус уклав для нас новий завіт, ми тепер є членами Божого дому та громадянами Його великого Царства (див: До ефесян 2:19). Тож тепер, повертаючись до нашої історії з 39-го розділу Книги Буття, ми розуміємо, що фраза «*І був Господь з Йосипом...*» означала те, що юридично Бог мав законний вплив на життя Йосипа через завіт, який уклав його дід Авраам. Ця юридична угода, яка

**БОГ НЕ МАЄ
ЗАКОННОСТІ ЧИ
ЮРИСДИКЦІЇ
В ЗЕМНОМУ ЦАРСТВІ
БЕЗ ЮРИДИЧНОЇ
УГОДИ, ЗАВІТУ
З ЧОЛОВІКОМ
ЧИ ЖІНКОЮ,
ЯКІ ПЕРЕБУВАЮТЬ
ТАМ.**

дозволяла Боже благословення та вплив, пододала болісну працю і піт земного царства. Бог мав право благословити Йосипа.

Пам'ятаєте, що раніше Бог сказав Аврааму: «*...тебе Я вчиню...*»? Оскільки Бог був із Йосипом, допомагаючи тому в житті, Йосип мав такий успіх у всьому, що робив, аж його язичницький пан Потіфар угледів величезну різницю у Йосипових здібностях, коли порівняв із багатьма іншими людьми, яких знав. Тут я маю зазначити, що коли ми процвітаємо з Божою допомогою, то люди, які перебувають у системі виживання під земним прокляттям, неодмінно помічають цю різницю! Потіфар був настільки вражений, що поставив Йосипа керувати всім своїм маєтком.

У наступному вірші зі Святого Письма розкрито багато принципів Царства, проте ключ із ключів розкривається саме тут. Я називаю цей принцип силою підданства, хоча ви можете вважати його принципом Потіфара. Ми знаходимо його в Книзі Буття 39:5 (виділення автора):

...відколи він призначив його в домі своїм, і над усім, що він мав, то поблагословив Господь дім єгиптянина через Йосипа. І було благословення Господнє в усьому, що він мав, у домі й на полі.

Я хочу, щоб ви чітко уявили, що саме тут відбувається. Ще вчора Йосип не управляв, а сьогодні — уже так. Біблія зазначає момент часу, коли сталася ця зміна. Благословення Господнє зійшло на все майно Потіфара, на весь його маєток! Проте він не знав Бога Йосипа і не був частиною ізраїльського народу. Отже, як це могло статися і що це означає? Ось відповідь: коли Потіфар віддав свій маєток під керівництво Йосипа, то навіть без панового відома все його майно потрапило під завіт, який Йосип уклав із Богом.

Потіфарове майно, його маєток і власність перемістилися в інше царство!

Як бачите, власність Потіфара все ще була законно прив'язана до системи земного прокляття, аж поки не потрапила під опіку Йосипа. Коли Потіфар віддав свій маєток під юрисдикцію Йо-

**СУБОТОЮ СТАЛИ
НАЗИВАТИ ОБРАЗ
ТОГО ДНЯ, КОЛИ
ЛЮДИНІ
НЕ ДОВЕДЕТЬСЯ
ДОКЛАДАТИ
БОЛІСНИХ ЗУСИЛЬ
І ПОТУ, ЩОБИ ПРОСТО
ВИЖИТИ.**

сипового керування, він не усвідомлював, що заодно віддає своє майно під вплив благословення Бога. Далі в Біблії говориться, що під керівництвом Йосипа Потіфару не потрібно було дбати про себе або турбуватися про щось, окрім їжі, яку він їв. Він зажив безтурботним життям! Не маючи жодних турбот, Потіфарові як

очільникові єгипетської гвардії залишалося хіба що зосередитися на своїй службі та завданнях. Тут багато що привертає увагу, однак безпосередньо те, що відчув Потіфар, сам того не знаючи, у 4-му розділі Послання до євреїв називається суботнім відпочинком — і, авжеж, він доступний для віруючих Нового Завіту.

Якщо ви дослідите, що таке субота, то побачите, що цього дня Бог не дозволяв ізраїльтянам працювати, не було ні поту, ані болю. Субота, звісно ж, була сьомим днем тижня і відповідала сьомому дню творіння. Певно, ви пам'ятаєте, що сьомий день створення Господь оголосив днем відпочинку. І це не тому, що Бог утомився, а скоріш через те, що Він завершив Свою роботу. Усього було сповна. Саме сьомого дня людині було уготовано жити від самого початку, це був день без турбот, коли все необхідне людині було вже до того, як у ньому виникала потреба. Однак, звичайно, ми знаємо, що Адам утратив цей спокій, коли повстав проти Господа. Зробивши це, Адам позбавив Бога можливості забезпечувати його. Отже, Адам утратив те місце забезпечення, яким Бог спочатку наділив його. Тепер Адам був змушений забезпечувати себе сам, витрачаючи весь свій час на болісну працю та піт, щоби просто вижити.

Проте Господь не залишив людину без надії. Він дав їй образ відпочинку, який колись поновить. Його стали називати суботою, образом того дня, коли людині не доведеться докладати болісних зусиль і поту, щоби просто вижити. Коли Потіфар дістав змогу черпати від благословення Господа, яке Йосип ніс через цей завіт, то скористався здатністю Бога забезпечувати його через Йосипа та знайшов спокій. Про все було подбано, Потіфар не мав жодних турбот.

*І він позоставив усе, що мав, у руці Йосиповій. І не знав він при
ньому нічого, окрім хліба, що їв...*

Буття 39:6

Щоби зрозуміти значення суботнього дня і те, що Бог показав людині, вам потрібно поставити просте запитання. Як узагалі субота стала можливою? Я маю на увазі, що згідно із системою земного прокляття, людина бігає щодня, щоби просто вижити. Якщо це правда, то чому ж тоді людина не мала бігати і в суботу? Як вона цього дня себе забезпечувала, якщо не могла працювати? Це хороше запитання, на яке треба дати відповідь. І в ній ми знаходимо повноту одкровення про «благословення Господа», у яке ввійшов Йосип.

Гадаю, що чудову ілюстрацію цього принципу можна знайти в 25-му розділі Книги Левит, коли Бог пояснює Ювілейний рік ізраїльському народу. Щоби ви розуміли, про що йдеться, Ювілейний рік наставляв кожні п'ятдесят років, і цьому рокові надавали неабиякого значення, про яке я не розповідатиму тут. Однак усе-таки хочеться, щоби ви усвідомили: того року ізраїльтяни не могли висівати свої посіви. Фактично вони також не могли сіяти і сорок дев'ятого року, тобто роком раніше, бо це був рік суботній. Ось чому важливо, щоби ви чітко уявляли, що саме мало місце: Ізраїлю сказали, що сорок дев'ятого й п'ятдесятого року сіяти зерно не можна. У такому разі їм довелося б чекати до кінця п'ятдесят першого року, коли посіяне ними дозріє для збору врожаю. Тож, по суті, Бог казав, що вони матимуть трирічний період без врожаю. Скажи я вам, що ви не зможете отримувати зарплату протягом трьох років, певно, ви захвилювалися б. Авжеж, Ізраїль теж занепокоївся. У природі таке було неможливо. Проте Бог їм децю показав.

А коли ви скажете: Що будемо їсти сьомого року, тож не будемо сіяти, не будемо збирати врожаї свої? І зошлю Я благословення Своє на вас шостого року, і зродить врожай на три роки. І будете сіяти восьмий той рік, і будете їсти з старих урожаїв аж до року дев'ятого, аж до виросту врожаю його будете їсти старе.

Левит 25:20-22

Субота стала можливою лише тому, що Бог благословив шостий день подвійною порцією, більш ніж достатньою. Нехай ця фраза трохи покрутиться у вашій пам'яті. Хіба це не те, чого прагне кожен чоловік і жінка, — більш ніж достатньо? Коли Бог шостого дня дав людині подвійну порцію, то цим нагадав, що саме Він — їхній Постачальник, і Він завжди давав більше, ніж достатньо. Будьмо чесними, більш ніж достатньо забезпечує свободу від «щурячих перегонів». Це переводить нас від рабства до можливості вибору варіантів. Найважливіше те, що це звільняє нас для того, щоби знайти свою мету й пристрасть і процвітати. Це те, що з таким задоволенням користав Потіфар. Жодних турбот. Про кожну його потребу, хоч би якою та була, подбали. Єдине, на чому залишалося зосередитися, — на своїй меті. Знову ж таки, як не раз говорили ми з Дрендою: «Поки не розв'яжете проблеми з грошима, ви ніколи не зможете знайти свою мету». Однак є чудова новина! Суботній відпочинок доступний і сьогодні, він пропонує таке місце, де задовольняються наші потреби, і ми можемо процвітати, залишивши в минулому виживання.

Отож, людові Божому залишається суботство, спочинок. Хто бо ввійшов був у Його відпочинок, то й той відпочив від учинків своїх (болісної праці та поту, виживання), як і Бог від Своїх.

До євреїв, 4:9-10, у дужках слова автора

Царство Боже замінило Потіфарові закон земного царства про болісну працю й піт, і воно зробить те саме для вас. Якщо ми дізнаємося, як долучитися до Царства Божого, то зможемо процвітати і знайти свою мету. Життя справді може бути веселим, сповненим пристрасті й радощів!

*Благословення Господнє воно збагачає, і смутку воно
не приносить з собою.*

Приповіді 10:22

Благословення Господнє приносить багатство, і Бог не додає до нього тяжкої праці!!! Ми можемо жити, ставши вище від системи болісної праці та поту, як сказано в Книзі Буття 3:17. Я багато років існував за цією старою системою виживання, поки не дізнався, як діє Царство Боже. Ви також можете цього навчитися. Бог із вами! Він може допомогти вам! Ви можете процвітати. Ні, дозвольте висловитися інакше: вам потрібно процвітати. Потіфари цього

**ПЕРЕСТАНЬТЕ РІВНЯТИ
СЕБЕ ДО ВСІХ СУМНІВІВ
І ЗНЕВІРИ, ЩО ОТОЧУЮТЬ
ВАС. ЗМІНІТЬ СВОЄ
ПІДДАНСТВО
Й НАСОЛОДЖУЙТЕСЯ
ЦАРСТВОМ БОЖИМ!**

світу — усі ті, хто не знає Бога та згорблений під прокляттям безнадійної, тяжкої праці, намагаючись вижити, — вони спостерігають за вами. На них не справить жодного враження ваша релігія, ваші церковні будівлі або ваші священні тексти, бо вони бачитимуть, що ви не маєте

відповідей. Марно очікувати, що люди слухатимуть вас, коли ви говорите їм про те, який великий Бог, а самі живете в такій само жажливій фінансовій скруті, серед нестачі й потреби виживати, як

і вони самі. Ні, ви маєте наочно показати їм, яким є Царство, на прикладі Йосипа. Не хочу, щоби мої слова прозвучали різко, але люди — не ідіоти. Вони шукають реальних відповідей.

Багато років я не мав голосу впливу. Ніхто не запрошував мене виступити на телебаченні, я не був лідером багатотисячної церкви. Чому? Тому що мені було нічого сказати, я не мав ні рішень, ні відповідей, ні доказів того, що Бог живий і є зі мною. Я позичав гроші у своєї родини, щоби просто вижити. Моя машина розпалася, мій будинок розвалювався, і моє життя так само розривалося на частини. Чого ради комусь захочеться почути про те, який великий мій Бог? Так, я був на шляху до небес, а небеса — це найвеличніше, що тільки може бути, однак люди не стануть слухати про те, які величні небеса, поки ви їх не продемонструєте просто тут, у земному царстві. Послухайте, що я хочу сказати: якщо Бог є Богом і Його Слово правдиве, тоді воно має працювати. Наше життя має здаватися іншим і бути іншим! Ми маємо донести до цього покоління істину про Царство. Потіфари спостерігають.

То чому я обрав для цієї книжки підзаголовок «Сила підданства»? Саме тому, що Потіфар справді долучився до Царства Божого та насолоджувався суботнім відпочинком, де піт і болісна праця не є способом життя, де немає страху і панує мир. Це місце, де виживання замінюється метою та пристрастю, а бідність поглинається забезпеченням. Як він це зробив? Свої проблеми й турботи Потіфар віддав під юрисдикцію Царства Божого. По суті, навіть не усвідомлюючи того, що робить, Потіфар став рівняти себе до Бога. Він дійшов згоди з Царством Божим і підпав під його юрисдикцію. Потіфар був достатньо розумним, щоби віддати свої справи під опіку Йосипа, оскільки бачив відповіді. Ви також можете це зробити, як вчинили і ми з Дрендою. Так з'явилися олені, гроші, машини, потрібний нам дім. Дозвольте запропону-

вати вам дещо. Якщо ви хочете насолоджуватися всім, що Бог має для вас, змініть своє підданство. Перестаньте рівняти себе до всіх сумнівів і зневіри, що оточують вас. Змініть своє підданство й насолоджуйтеся Царством Божим!

РОЗДІЛ 9

ВИ НАГОДУЙТЕ ЇХ!

Уперше я зустрів Дона, коли він прийшов до мене в офіс із купою боргів і дуже розчарований. На той час здавалося, що все в його житті рухалося в неправильному напрямку. Коли ми з ним сіли й поговорили, то я дізнався, що чоловік затримував на три-чотири місяці сплату оренди та майже всіх інших рахунків. Були проблеми й зі шлюбом: його дружині набридла ця фінансова ситуація, і вона почала втрачати повагу до Дона, оскільки той не міг забезпечити її та їхніх п'ятьох дітей. Та й сам Дон фактично утратив до себе повагу. І він мав повно запитань.

Робота чоловіка була пов'язана з медичним страхуванням у всьому штаті Огайо, проте брак успіху швидко завів його на шлях фінансової катастрофи.

Незважаючи на весь той негатив, що відбувався в житті Дона, я побачив у ньому неабиякий потенціал. Чоловік хотів учитися і працювати. Ця потужна комбінація достатньо заінтригувала мене, щоби найняти Дона та проінвестувати в добробут його майбутнього. Зрештою, це була інвестиція, яка принесла нам обом величезні дивіденди.

Моя молода компанія щойно виграла поїздку на Гаваї від одного з наших замовників, і я відчув, що це буде чудова можливість поділитися з Доном доброю вісткою про Царство Боже. Хоча Дон був християнином, він не мав такого розуміння, яке було в мене. Декілька разів я намагався поділитися з ним Божими принципами в цій сфері, та чоловік просто не вірив тому, що я говорив.

Я і далі шукав спосіб привернути увагу Дона, щоби він зрозумів, що також може досягти успіху, дізнавшись про те, як діє Боже Царство. Однак чоловік був такий розчарований колишніми невдачами, що йому було важко відновити віру в себе й повірити, що зміни справді можуть відбутися. Я знав, що ця подорож на Гаваї — мій шанс.

За декілька тижнів до нашого з Доном від'їзду ми чимало говорили про те, що побачимо на Гаваях і чим займатимемося. Із того, що нас очікувало в цій поїздки, дещо особливо зацікавило Дона. Він хотів зловити блакитного марліна в прекрасних водах Тихого океану. «Гаваї — світова столиця блакитного марліна, — із хвилюванням у голосі говорив мені чоловік. — Мені завжди хотілося впіймати блакитного марліна, це моя справжня мрія». Уперше за декілька тижнів я побачив блиск в очах Дона. Виявляється, у нього таки є справжнє захоплення, і я знав, що це його чудове передчуття відчинить двері для потужного уроку.

Отже, я звернувся до чоловіка з такими словами: «Доне, чи відомо тобі, що можна знати — не сподіватися, а знати напевно, — що ти впіймаєш блакитного марліна на Гаваях, долучившись до Царства Божого?» Збентежений, але заінтригований, Дон захотів дізнатися більше, і я повів далі свою розмову про Царство. Процитував Євангеліє від Марка 11:24: *«Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам»*. Для Дона це звучало надто добре, щоби пові-

рити. Тож мені знадобився деякий час, щоби допомогти чоловікові зрозуміти Царство й вивільнити його віру. Отже, перед тим як ми вирушили в подорож, Дон і його дружина зробили посів так само, як колись я для свого оленя, помолилися та увірували, що вони вже отримали блакитного марліна.

Тим часом Дон зробив усе для того, щоб отримати свою частину врожаю. Він уважно вивчив інформацію про доступні рибальські човни та ціни на рибальські подорожі й нарешті забронював човен із тим капітаном, який йому сподобався. Усе було готово, і ми всі дуже раділи, що скоро вирушимо до блакитних вод Гаваїв.

Настав день відплиття. Сідаючи в човен, ми із захопленням повідомили капітанові, що сьогодні збираємося зловити блакитного марліна. Хоча той і не сумнівався, що ми чудово проведемо день за успішним спортивним рибальством на іншу рибу, та все ж запевнив нас, що цього дня шанси

зловити блакитного марліна були не на нашу користь. Його команда мала два човни, які щодня виходили в море з чартерними турами, однак за останні чотири місяці вони зловили лише одного блакитного марліна. Здебільшого це було

пов'язано з тим, що сезон марлінів ще не настав, оскільки це риба, яка мігрує. Не даючи розчаруванню оволодіти нашим настроєм, ми з повагою відповіли капітанові, що такі збираємося вловити саме марліна, і взялися далі готувати наше спорядження.

Після шести годин риболовлі в нас ні разу не клювало, і я вже почав хвилюватися, що відсутність прогресу може послабити віру Дона. У своїй стурбованості я навіть вигукнув до нього з верхнього містка: «Доне, дозволь мені поставити тобі запитання. Коли

**ЧЕРЕЗ ЦЕ ГОВОРЮ
ВАМ: УСЕ, ЧОГО ВИ
В МОЛИТВІ ПОПРОСИТЕ,
ВІРТЕ, ЩО ОДЕРЖИТЕ,
І СПОВНІТЬСЯ ВАМ.**

МАРКА 11:24

ти отримав цього блакитного марліна: коли той з'явиться чи коли ми молилися?» Абсолютно впевненим тоном чоловік відповів: «Гері, відповідь дуже проста. Я отримав його, коли молився». Почувши Донову відповідь, я неабияк зрадів і впевнився, що нас чекає успіх. Саме тоді я зрозумів, що Дон серйозно прислухався до моїх настанов і був сповнений рішучості вловити марліна.

І вже за кілька хвилин катушка Дона гучно зарипіла, зігнувшись у бік моря, а члени команди закричали: «Риба на гачку!»

«Не сильно радійте, — попередив капітан. — Авжеж, це велика риба, однак не блакитний марлін. Марліни спливають просто на поверхню та роблять величезні стрибки в повітрі, а ця риба залишається на глибині». Минали хвилини, а Дон досі боровся з рибою, яка ще мала підійти достатньо близько до поверхні, щоб

її було видно. І хоча чоловік неабияк утомився в цьому двобої, та риба зовсім вибилася із сил і незабаром припинила боротьбу. Ми з Доном анітрохи не здивувалися, коли він виловив великого красивого блакитного марліна, а от усі інші на човні були просто приголомшені.

Фотографія Дона та його риби й до сьогодні займає видне місце

в моєму офісі як свідчення іншим і постійне нагадування мені про реальність Царства. На передньому плані була просто риба. Проте для Дона цей марлін означав набагато більше. Якщо Царство результативно подіяло в риболовлі на марліна, то воно точно принесе такий само результат і в усьому іншому, чого Дон потре-

**ПОДІБНО ДО ТОГО,
ЯК ВІТЕР НЕ МОЖНА
ПОБАЧИТИ, ПРОТЕ ВІН
МАЄ ВИДИМИЙ ВПЛИВ
НА ПРИРОДУ, ТАК І
ЦАРСТВО БОЖЕ
Є РЕАЛЬНИМ І ВПЛИВАЄ
НА ПРИРОДНЕ
ЦАРСТВО.**

бував у житті. Для чоловіка це стало лише початком усвідомлення того, який вплив Царство Боже може мати на його життя.

Поверніться на декілька тисяч років назад, і ви дізнаєтеся про чоловіка на ім'я Никодим, який розпитував Ісуса про Царство Боже. У Євангелії від Івана 3:8 записана відповідь Господа: *«Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений»*. Той чудовий день із Доном на борту човна є яскравим прикладом цього.

Ані Дон, ані я насправді не могли побачити Царство Боже, однак точно побачили й відчули його вплив, коли того дня з'явився великий марлін. Подібно до того, як вітер не можна побачити, проте він має видимий вплив на природу, так і Царство Боже є реальним і впливає на природне царство. Вивчаючи закони, які керують Царством Божим, ми змінюємо своє життя так само, як це зробив того дня Дон.

Гаразд, однак постає запитання. Як усе-таки з'явився той марлін? На це запитання є відповідь. Ви не можете просто сказати, що це зробив Бог. Ні, важливо знати, як саме ми зрозуміли, що риба таки буде нашою. Ви справді маєте це знати, адже може настати такий день, коли вам знадобиться блакитний марлін, або синя машина, або навіть просто харчі. Річ у тому, що суть історії насправді не в риболовлі і не в моєму полюванні на оленів. Ця історія дає нам уявлення про Царство та його дію. Марлін з'явився, бо на це була причина! Ісус провів немало часу, навчаючи Своїх учнів того, як діє Царство, проте Він не тільки говорив про це, а й унаочнював прикладами.

Прошу, зверніть на це особливу увагу: Царство діє не так, як якась земна держава, у якій ви зросли. Насправді ви просто не зможете повністю досягнути це своїм розумом. Воно також функ-

ціонує на основі законів, однак вони інші й відмінні від тих, до яких ми звикли тут, на землі. Проте ми можемо вивчити ці закони. Ісус проводив багато часу, показуючи та навчаючи законів Царства, хоч би де Він ішов. Однією з моїх улюблених євангельських історій є та, де Ісус показав Царство. Її ми читаємо у 6-му розділі Євангелії від Марка. Це відома історія про те, як Ісус нагодував п'ять тисяч чоловіків п'ятьма хлібинами та двома рибинами. І хоча я зростав у церкві й чув цю історію мільйон разів, ніхто ніколи не розповідав мені, як саме це зробив Ісус.

І, як минуло вже часу доволі, підійшли Його учні до Нього та й кажуть: Це місце безлюдне, а година вже пізня. Відпусти їх, нехай підуть в осади та села близькі, і куплять собі чого їсти. А Він відповів і сказав їм: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали Йому: Чи ми маємо піти та хліба купити на двісті динаріїв, і дати їм їсти?

А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Ідіть, побачте! І розізнавши, сказали: П'ять хлібів та дві риби. І звелів їм усіх на зеленій траві посадити один біля одного. І розсілись рядами вони, по сто та по п'ятдесят. І Він узяв п'ять хлібів та дві риби, споглянув на небо, поблагословив, і ламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві риби на всіх поділив. І всі їли й наїлися! А з кусків позосталих та з риб назбирали дванадцять повних кошів. А тих, хто хліб споживав, було тисяч із п'ять чоловіка!

Марка 6:35-44

«Ісусе, у нас проблема. Люди голодні, і якщо вони не розійдуться зараз, то не зможуть повернутися додому до пізнього вечора; і це нас неабияк непокоїть». Що відповідає Ісус на це? «Авжеж, ви маєте рацію! Я повністю втратив відчуття часу, негайно згор-

таймо наше зібрання». Але ні, Він просто говорить учням: «Ви нагодуйте їх». Що? У Біблії написано, що там було п'ять тисяч чоловіків, проте якщо врахувати жінок і дітей, то запросто могло виявитися двадцять тисяч людей. Нагодувати подібне зібрання, навіть якщо ви вже заготували ресурси, — колосальне, просто неможливе завдання. Не сумніваюся, що учні просто не йняли віри, що Ісус їм пропонує саме це. Їхня відповідь на вказане Ним рішення дає чітке уявлення про типовий спосіб мислення земного царства: «Але ж, Ісусе, на це потрібно грошей стільки, скільки можна заробити хіба що за вісім місяців! Невже ми підемо й витратимо аж стільки на хліб?» Найперше зауважте той момент, як вони негайно перетворили свою проблему з нестачею продовольства на проблему економіки, болісної праці та поту, прикмету системи земного прокляття, а якщо точніше, то на вісім місяців перебування в ній.

Якось я молився, і Бог сказав мені, що я маю плотське мислення. Я розгубився: що це означало? Проблеми з хіттю? Ні, Він мав на увазі моє мислення, а також те, наскільки я обмежений, бо система земного прокляття фільтрувала моє мислення, зважаючи на те, як швидко я міг керувати ним. Ми всі це робимо. Якщо нам потрібен новий будинок, ми дізнаємося, скільки він коштує, а потім відразу вираховуємо, чи можемо собі це дозволити. Як ми це робимо? Через розуміння, сформоване земним прокляттям, як швидко ми можемо бігти. Уявімо, що я заробляю 15 доларів на годину, у тижні 40 робочих годин, отже, це дорівнює... «Та ні, я ніяк не можу дозволити собі цей будинок». Тож ви відкидаєте цей варіант як неможливий. Якщо ми пропустимо кожен ідею через фільтр того, як швидко можемо бігти, то НІКОЛИ не долучимося до способу життя Царства, тому що Бог не прив'язаний до системи земного прокляття. Він сказав мені, що якщо я хочу

задіяти Царство у своєму житті, то доведеться почати мислити категоріями Царства: немає нічого неможливого!

Саме на цьому місці були учні, коли сказали: «...на це потрібно грошей стільки, скільки можна заробити хіба що за вісім місяців!» По суті, вони зазначали, що нагодувати таку кількість людей неможливо.

Дозвольте мені проілюструвати, як прозвучали для учнів Ісусові слова: «Ви нагодуйте їх». Уявіть, що я — ваш пастор, а ви нині переживаєте важкі часи і прострочили виплати іпотеки. Ви заборгували за три місяці й от-от утратите свій будинок. Отже, ви приходите до мене й запитуєте, чи може церква допомогти покрити цю недоїмку. Після чого я спокійненько вам відповідаю:

— У мене є краща ідея. Чому б вам просто не погасити цей борг, і тоді взагалі не доведеться нічого платити?

Тут ви звертаєте на мене погляд, у якому читається: «Він ніяк не розуміє, що я кажу». А потім терпляче повторюєте:

— Ні, пасторе, схоже на те, що ви неправильно мене зрозуміли. У нашої сім'ї немає грошей, тому ми прийшли до вас. Нам просто потрібна допомога церкви, щоби ми могли впоратися з виплатами.

Знову ж таки, я дуже спокійно дивлюся на вас і промовляю:

— Ні, я розумію, що ви говорите, і вже запропонував вам чудове рішення. Ви маєте просто заплатити за будинок, і тоді не залишиться жодних платежів.

Ви подумали б, що я збожеволів і шпурляю у вас ті самі відповіді, неначе автомат для гри в пінбол.

Що ж, мабуть, саме так почувалися учні. «Ісусе, Ти це серйозно? Отак узяти й нагодувати всіх цих двадцять тисяч людей? Це неможливо. У нас просто немає ресурсів для цього. І навіть якби ми створили план заробітку грошей, а потім організували фур-

гони й ініціативні групи, що розподіляли б хліб, до нашого повернення з цим хлібом усі як один будуть мертві. І навіть якби в нас уже були гроші на це, однаково забракло б часу, щоби все перевірити». Ось як ми природно реагуємо на неможливі речі, коли не бачимо способу втілити наше бажання в життя. Коли ми не маємо провізії, наша візія вмирає.

Проте Ісус не залишив учнів у цій ситуації без відповідей і не сказав би їм нагодувати людей, якби не мав способу зробити це. Він збирався показати їм іншу систему — як Царство діє. Побачивши збентеження та розгубленість учнів, Ісус узявся за справу Сам.

«Що у вас є? Підіть і подивіться», — наказав Ісус. Учні повернулися й відповіли: «Ми знайшли п'ять хлібин і дві рибини». Коли п'ять рибин і дві хлібини були зібрані, Ісус попросив учнів принести все це. Він благословив хліб і рибу та повернув учням. Начебто нічого не змінилося, проте в духовній сфері сталося щось вкрай важливе — саме те, що є ключем до нашого розуміння Царства. Ісус наказав учням роздати хліб і рибу, і ті з благоговінням спостерігали, як їжа множилася на їхніх очах і живила всіх цих двадцять тисяч людей, доки ті вже більше не могли з'їсти жодної крихти. Що ж відбулося? Як це сталося?

Щоби це з'ясувати, потрібно трохи дати задньої та уважно простежити за всіма деталями цієї події. Слово «благословити» буквально означає відокремити або ж освятити. Отже, можна сказати, коли Ісус промовив над їжею і благословив її, хліб і риба були виокремлені з одного царства та передані в інше. У земному царстві неможливо нагодувати двадцять тисяч людей п'ятьма хлібинами та двома рибинами. Однак із Царством Божим усе може бути. Власне, на цьому історія не закінчується. Перш ніж усе скінчилося, учні зібрали дванадцять кошиків недоїдків, які залиши-

лися після трапези. П'ять хлібин та дві рибини — від «аж ніяк не досить», щоби задовольнити двадцять тисяч людей, до «отримати більше», ніж у вас було спочатку? Так, це все Царство — більш

ніж достатньо!

БОГ НАВЧИВ МЕНЕ СПОЧАТКУ ЗРОБИТИ ПОСІВ У ЦАРСТВО БОЖЕ ЧАСТИНОЮ ТОГО, ЧОГО Я ПОТРЕБУВАВ.

Коли я уважно дослідив цю історію як духовний учений, то побачив ту саму формулу, яку Бог дав мені з оленем. Через полювання на оленів Бог навчив мене спочатку зробити посів у Царство

Боже частиною того, чого я потребував. Саме так учинив хлопець із цієї євангельської історії із хлібом і рибою, яких мав. Він помістив їх під владу Царства Божого, і ті помножилися, нагодувавши двадцять тисяч людей, та ще й дванадцять кошиків залишилося. Зверніть увагу, що хліб примножувався у хліб, а риба — у рибу. Ось як це працює. Я можу зробити посів на рибу в Царстві, і вона примножуватиметься рибою. Проте що робити, якщо мені потрібна риба, а її для посіву немає? Відповідь — гроші! Пам'ятайте, що гроші — це бартерна система. Ви і я кожного дня даємо назву грошам. Ми називаємо їх молоком, домом, одягом, хлібом та іншим, чого потребуємо щодня. Гроші стають тим, що нам потрібно. Так буває, коли ми сіємо, то можемо давати назву грошам. Замість купування риби в магазині, щоби зробити посів на неї, можна просто дати назву грошам. Однак таке відбудеться з вашою пожертвою, а не з вашою десятиною, оскільки Бог уже дав десятині назву. У 5-му розділі Євангелії від Луки ми можемо побачити, як працює цей закон примноження:

І сталося, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського. І Він побачив два човни,

що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них, полоскали невода. І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна. А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: Попливи на глибинь, і закиньте на полов свій невід. А Симон сказав Йому в відповідь: Наставнику, цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода. А зробивши оце, вони безліч риби набрали і їхній невід почав прориватись... І кивали вони до товаришів, що були в другім човні, щоб прийшли допомогти їм. Ті прийшли, та й наповнили обидва човни, аж стали вони потопати.

Луки 5:1-7

Розгляньмо уважно цю історію з погляду духовного вченого. Як з'явилися ті рибини? Чи ви зрозуміли це? Ісус ішов берегом і знайшов човен, з якого хотів проповідувати натовпові. Він запитав Петра, власника, чи можна скористатися його човном, і Петро відповів: «Будь ласка». Зрештою, сьогодні човен їм більше не потрібен. Вони ловили рибу всю ніч і нічого не зловили. Після того як Ісус скористався човном, Він сказав Петру знову повернутися до озера й половити рибу на глибокій воді. Я впевнений, що це прохання захопило Петра зненацька, бо ж він відповів: «Ісусе, ми ловили рибу цілу ніч і нічого не зловили». Петро був професійним рибалкою, йому не треба було пояснювати, як ловити рибу. Його рибальський досвід підказував, що риба там просто не водилася. Природно, що виходити назад в озеро не було сенсу. Вони вже склали своє спорядження та щойно закінчили чистити сіті.

Я не вірю, що Петро зрештою погодився б зробити це, якби щойно не почув від Ісуса годинну проповідь, яка так зворушила

його так, як ніколи раніше. Тож він погодився: «Раз це кажеш Ти, я закину свої сіті». Петро повернувся й цього разу наловив стільки риби, що сіті аж порвалися, а перевантажений човен ледь не потонув. Петро відчайдушно покликав своїх товаришів, які досі залишалися на березі. Ті вийшли в озеро, і їхні сіті також ледь не порвалися від риби, а човен майже затонув. Біблія передає нам реакцію Петра — він був вражений до глибини душі!

Як це сталося? Є якісь підказки? Чи можемо ми дізнатися про це? Якщо коротко, то це сила принципу підданства, про який ми говорили раніше. Коли Петро дозволив Ісусу скористатися рибальським човном, його човен і його промисел змінили царство. Промисел вийшов з-під юрисдикції системи земного прокляття і перейшов під юрисдикцію Царства Божого. Перебуваючи під юрисдикцією Царства Божого, Бог мав право завантажити слово знання і дав Ісусові точну локацію риби: «Попливи на глибину».

Пропоную розібрати цю подію. Ісус позичив рибальський човен у Петра, який щойно закінчив довгу ніч безуспішної риболовлі. У цьому обміні човен перейшов під юрисдикцію Царства Божого. Тепер Ісус від Святого Духа знав точну локацію риби. Відтак Він спрямував Петрів човен у потрібне місце. Далі човен Петра майже до країв був завантажений рибою. А човен його партнерів також ледь не потонув через улов. Тож як уся ця риба була спіймана? Завдяки прямому слову з небес. Погляньмо правді в очі: кожен може зловити рибу, якщо точно знатиме, де вона ховається. Подумайте про щойно сказане. Бог знає все. Він може допомогти вам і підкаже, що робити.

Коли ми з Дрендою ще були в боргах і тільки починали дізнаватися про Царство, Бог дав мені вночі сон, щоби почати бізнес, та ще й такий, що я не знав, як за нього взятися. Минуло двадцять вісім років, а цей бізнес досі працює та приносить сотні тисяч до-

ларів на рік чистого прибутку. За ці двадцять вісім років він дав мені змогу посіяти мільйони в служіння і допомогу людям. Як це сталося? Я почув із небес, і ви теж можете! Дозвольте навести вам приклад.

Кілька років тому я впродовж п'яти вечорів проводив конференцію, присвячену Божому Царству. Після другого вечора до мене звернувся чоловік на ім'я Кріс і попросив помолитися за нього. Я запитав його, за що конкретно він потребує молитви. І той розповів мені свою історію. Кріс мав спільний бізнес із одним хлопцем, який привласнив спільні гроші, що спричинило крах цього бізнесу. І це була не єдина проблема Кріса. Цей чоловік, якому було лише 40 років, уже мав четвертий шлюб, що склався не дуже добре. Кріс сказав мені, що був такий пригнічений, аж узяв якось із собою заряджений пістолет, поїздив навколо міста й зупинився на закритій заправці з наміром убити себе.

Було вже близько третьої ночі, а він усе сидів із зарядженим пістолетом. Раптом у нього задзвонив мобільний телефон. Чоловік одразу впізнав номер. Це був його колишній бізнес-партнер. Крісу зовсім не хотілося з ним розмовляти, тож він не відповів на дзвінок. Однак той хлопець телефонував знову, і знову, і знову. Насправді він зробив це одинадцять разів, аж поки Кріс нарешті вирішив відповісти. Перші слова з вуст колишнього партнера були такі: «Де ти і що робиш?» Коли Кріс розповів йому, той показав коротко: «Нічого не роби. Я зараз приїду!» Схоже було на те, що колишній партнер щойно ввірив своє життя Богові та хотів поділитися цим із Крісом. Дивно, але той хлопець відчув термінове бажання о третій ночі зв'язатися з Крісом, і хоч Кріс не відповів, він не переставав телефонувати до нього.

Коли партнер Кріса дістався тієї заправки, він привів чоловіка до Господа, і життя Кріса кардинально змінилося. Усе почало

налагоджуватися. Він знайшов хорошу церкву, у його шлюбі також сталися помітні зміни. Усе повертало на краще, окрім доходів. Кріс не мав роботи, і саме про це він просив мене молитися. Під час конференції я навчав саме того, про що розповідаю і в цій книжці: як Царство може робити дивовижні речі поза нашими власними здібностями.

Роздумуючи про те, як Святий Дух може вести нас і допомагати вказівками та ідеями, Кріс раптом отримав таку ідею. Щодо фінансів у нього дійсно було небагато варіантів. Проте що чоловік умів робити просто чудово, то це пекти чізкейки. Фірмовою стравою був дієтичний чізкейк, і Кріс знав напевно, що то був найкращий смаколик, який він коли-небудь куштував. Насправді всі друзі знали Кріса як хлопця, який готує найкращі чізкейки, що вони коли-небудь їли. Він багато разів відвідував місцевий магазин здорового харчування та пробував дещо з їхньої випічки, проте щоразу виявляв — не те. У Кріса було небагато варіантів, однак він відчував, що продавати чізкейки — це дійсно реальний шанс. Чоловік був упевнений: щойно він віднесе хоч один зі своїх чізкейків до того місцевого магазину здорового харчування, як ті, скуштувавши смаколик, неодмінно захочуть узяти їх на продаж. Кріс анітрохи не сумнівався, що його продукція продаватиметься краще, ніж магазинна. Отже, саме так він і вчинив: спік чізкейк і без попередження відніс до магазину. І треба ж було статися такому дивовижному збігу, що Кріс з'явився там саме тоді, коли керівник усієї мережі магазинів здорового харчування відвідував цю крамницю. Він погодився скуштувати чізкейк і потім повідомити свою думку.

Якраз того самого вечора конференції Кріс повернувся після зустрічі з цим директором, щоби поговорити зі мною. Чоловік розповів мені про цей свій шанс і попросив знову помолитися з

ним про контракт із магазином здорового харчування. Що ж, наступного дня Кріс знову повернувся — і, скажу я вам, цього разу він просто світився від щастя! Чоловік розповів, що директор запропонував йому випікати чізкейки не лише для того магазину, де він скуштував смаколик, а й для всієї мережі. Він також поцікавився у Кріса, яку ще випічку той може запропонувати. Кріс був просто вражений! Дивовижно, однак той керівник сам прийшов на останній вечір конференції, де вийшов до сцени, віддав своє серце Господу та був хрещений Святим Духом. Через два тижні я отримав від нього листа, у якому йшлося про те, що він хоче зробити посів у Царство Боже. Цей директор віддавав десять відсотків акцій своєї компанії нашому служінню *Faith Life Now*. Неймовірно! Бог може взяти одну ідею і зробити дещо велике просто з нічого.

РОЗДІЛ 10

ОБЗАВОДЬТЕСЯ, А НЕ ЗМИЛЮЙТЕСЯ

Чи доводилося вам бачити коня влітку після тривалого бігу? Він увесь покритий пінистим потом, який іще називають милом. Із самого вигляду коня очевидно, що він віддано трудився. Мені весь час ставлять одне й те саме запитання: «Гері, ти хочеш сказати, що мені не потрібно працювати?» Ні, я цього не говорив, і Слово Боже теж. Однак є величезна різниця в тому, як ви працюєте. Візьмемо, наприклад, історію, яку читаємо про Петра та його товаришів, які так наповнили човни рибою, що ті ледь не затонули. Чоловіки безуспішно трудилися всю ніч, намагаючись зловити хоч щось. Далі, звісно ж, прийшов Ісус і словом знання вказав їм, де була риба. У цю мить Петро з товаришами також трудився, однак це був зовсім інший вид праці. Авжеж, вони неабияк напружилися, поки витягли всю ту рибу. Проте чи схоже це на той непевний процес, коли ми намагаємося вивудити якусь рибинку?

Знаю, що це дещо схоже на гру словами. Ми використовуємо термін «вивуджувати» для багатьох речей. Жінка вивуджує

комплімент. Чоловік риється в кишенях, вивуджуючи ключі. Ми використовуємо термін «вивуджувати» для позначення процесу шукання чогось. То Петро вивуджував ту рибу? Коли я йду на полювання, то, як уже розповідав вам, отримую свого оленя приблизно за 40 хвилин. Я полюю? Іншими словами, якщо ви знаєте, де є риба, ви вивуджуєте? Якщо я знаю, що отримаю оленя, це полювання? Я розповідаю це лише для того, щоби ви могли вловити різницю. Так, я труджуся, але не цілу ніч впусту, нічого не здобувши. По суті, коли я маю те, що мені потрібно в житті, то можу працювати в Царстві, щоби втілити справу мого Отця і свою життєву мету.

Я назву це обзаведенням!

У Євангелії від Матвія 17:27 сказано, що Петро підійшов до Ісуса й запитав Його, як сплатити їхні податки, а Ісус відповів:

...підйди над море, та вудку закинь, і яку першу рибу ізловиш, візьми, і рота відкрий їй, і знайдеш статисти; візьми ти його, і віддай їм за Мене й за себе...

Зверніть увагу, Ісус не промовив: «Гаразд, Петре, ми маємо сплатити податки. Ось що Я тобі скажу: відправляйся до міста, десь так місяці на три, влаштуйся на роботу, зароби грошей, а потім знову вливайся в наш колектив, коли заробиш достатньо, щоби заплатити наші податки». Ні, Ісус цього не сказав. Чому? Тому що Петру довелося б залишити справу свого життя і долучитися до гонитви за грошима, якби він і справді повернувся до системи мислення, характерної для земного прокляття. На-

томість Ісус показує нам, як працює Царство і як ми з вами маємо діяти, перебуваючи тут, на землі. Відповідь Петра також є і вашою відповіддю. Ісус просто сказав йому, де лежить провізія, розкрив метод, яким той має скористатися, щоб її отримати, і що саме треба шукати. Усе, що залишалося зробити Петру, — піти й забрати те, що вже було його.

Спостерігаючи за Ісусом та Його учнями, ми бачимо, що останні зазвичай були здивовані тим, як діє Царство. В 11-му розділі Євангелії від Марка читаємо, що Петро був вражений, коли Ісус Своїми словами знищив фігове дерево. Учні були приголомшені, коли Лазар, уже чотири дні як мертвий, вийшов із гробниці. Їх потрясло те, що Петро, Яків та Іван витягнули на борт човна силу-силенну риби. Ми з Дрендою ошелешено, з відкритими ротами протягом багатьох років повторювали: «Ти це бачив(ла)?» — бо постійно дізнавалися дедалі більше й більше про те, як діє Царство. І оскільки ми говоримо про обзаведення з допомогою Святого Духа, я маю підвести вас до 6-го розділу Євангелії від Матвія. У моїй Біблії цей фрагмент іде з підзаголовком «Не журіться!». Мені неабияк подобаються ці слова.

Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує.

Не можете Богові служити й мамоні. Через те вам кажу: Не журіться про життя своє що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, у що зодягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло? Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них? Хто ж із вас, коли журиється, зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного? І про одяг чого ви

клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, не працюють, ані не прядуть. А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них. І коли польову ту траву, що сьогодні ось є, а взавтра до печі викидається, Бог отак зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні! Отож, не журіться, кажучи: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми зодягнемось? Бож усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться. Отож, не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!

Матвія 6:24-34

У цих віршах Ісус говорить, що не можна служити двом панам. Ви, можливо, подумаєте, що можна, але так не вийде. Ви любитимете лише одного з них. І я скажу вам кого. Це той, кому ви довірите задовольнити ваші потреби. Коли в старому фермерському будинку Господь проговорив до мене, що я зовсім не приділяю часу для вивчення того, як діє Його Царство, то цими словами Він казав, що насправді не Він мій пан. Це не Бог був тим, кому я повністю довіряв, служив і на кого покладав свої сподівання. Авжеж, само собою, я ходив до церкви, був щедрим, любив Бога і знав, що потраплю на небеса. Однак ніколи не знаходив часу для того, щоби дізнатися про Божу систему фінансів і як діє Його Царство.

Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше!

Луки 12:34

Прочитайте цей вірш повільно: «*Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше!*» Багато хто залюбки переверне ці слова: «*Де ваше серце, там і ваш скарб*». Однак це зовсім не те, що там сказано,

і геть не так усе працює. Люди вважають, що це означає ось що: вони можуть любити Бога по неділях вранці, і це буде їхній скарб. ПОМИЛКА! Та система, на яку ви покладаєтеся в задоволенні ваших потреб, — це і є ваш скарб.

Ісус каже, що ми все перекрутили!

Бог хоче, щоби першим у нашому житті був Він, а не гроші. Якщо нашим скарбом є гроші, то вони будуть першими й потребуватимуть нашого часу, пріоритетів і прихильності. Ось чому Петро не мав залишати свій промисел, щоби заробити грошей, коли настав час платити податки. Ось чому

Бог має навчити нас обзаводитися, а не змилюватися. У Ісуса є чого навчити нас щодо шляху Царства, як довіряти Богу для нашого забезпечення, таким чином вивільняючи наші серця, щоби любити Господа всім серцем! Ісус промовив: «... Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло?» (Матвія 6:25). Цим

**ЯКЩО НАШИМ
СКАРБОМ Є ГРОШІ,
ТО ВОНИ БУДУТЬ
ПЕРШИМИ
Й ПОТРЕБУВАТИМУТЬ
НАШОГО ЧАСУ,
ПРІОРИТЕТІВ
І ПРИХИЛЬНОСТІ.**

Він зазначав, що життя — це не накопичення речей. Головна мета в тому, щоби речі служили вам і вашому життєвому призначенню на землі.

Однак що ми бачимо? Більшість людей безупинно біжать, обслуговуючи саме ці речі. Люди біжать платити за іпотеку, машину, рахунки. Ісус каже, що це — не життя! Тільки, прошу, не накидайтеся на мене й не починайте говорити, мовляв: «А поглянь-но сюди — чи ж не Сам Ісус говорить, що мати речі погано». Ні, Він такого не зазначав. Він дав настанову, як ми читаємо у Євангелії від Матвія 6:33, щоб ми шукали спочатку Царства Божого та Його праведності, а всі ці речі докладуться до нашого життя. Зовсім

не в речах криється проблема, а в серці. Якби Бог не хотів, щоби ми мали речі, Ісус би так і промовив. Натомість Він каже, що всі ці речі, за якими бігає світ, додадуться до нашого життя, якщо ми житимемо по-Божому.

Іншими словами, життя — це не служіння речам, проте, хоч як це прикро, більшість людей саме так чинять. У них немає вибору, вони — раби. Неможливо служити двом панам. І служіння речам — це не життя. Далі Ісус пояснює, що є інша система, місце фінансового спокою та забезпечення, яке звільняє вас для життя. Це місце зветься Царством.

Ісус подає два приклади того, який вигляд має Царство. Його вчення про це ми читаємо 6-му розділі Євангелії від Матвія.

Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує...

Матвія 6:26

Птахи не мають ферм із розведення черв'ячків!

Вони не покладаються самі на себе в забезпеченні своїх щоденних потреб. Ні, Отець годує їх. Вони просто мають щодня збирати те, що їм потрібно. Вам це зрозуміло? Вони не сходять потом у болісній праці заради того, аби якось вижити. Птахи збирають!

Квіти не працюють і не прядуть!

І про одяг чого ви клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, не працюють, ані не прядуть. А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них.

Матвія 6:28-29

Квіти не докладають болісної праці та поту, щоби вдягнути-ся. Ні, їх одягає Отець. Ісус озвучує нам із вами відповідь. Є інший спосіб життя, спосіб Царства! Ісус закликає: *«Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться»* (Матвія 6:33). Що означає шукати Царства Божого? Це значить з'ясувати, як воно діє! Вивчити закони, які ним керують. Дізнатися, як працює Божя система!

Якби я висадив вас із літака в країні, у якій ви ніколи раніше не були, то найпершим вашим завданням було б з'ясувати, як вона влаштована: як там їдять, купують і продають, які закони чинні на цій землі. Те саме і в Царстві Божому. Ви маєте дізнатися, як діє Царство Боже, щоби насолоджуватися перевагами належності до нього. Із власного досвіду знаю, як багато я втрачав, коли не відав, як діє Царство. Відповідь проста. Вам потрібна фінансова революція. Під час революції люди піднімаються проти встановленого уряду та ставлять на його місце новий. Ви маєте зробити те саме. Скинути цю стару систему земного прокляття, з усіма її недоліками та відчаєм, і насолоджуватися новим способом життя — у Царстві Божому, з новими законами, без нестачі та з великою радістю!

РОЗДІЛ 11

ЛІТАТИ ЛЕГШЕ, НІЖ ХОДИТИ!

Якби ви опинилися в минулому й захотіли потрапити з Нью-Йорка до Сан-Франциско, вам довелося б добиратися туди кораблем. І подорож ця, перед тим як було відкрито Панамський канал, могла тривати рік, в обхід Південної Америки. Пізніше, коли вже проклали Орегонський шлях, ви могли б зробити це за чотири місяці. Сьогодні ж можна дістатися за чотири години. Як? Долучившись до нового закону — закону польоту. Цей закон був завжди — птахи щодня ним користуються, — однак люди не розуміли. Подібно до природних законів польоту, більшість християн просто не знають законів Царства, навіть якщо читають про них чималу частину свого життя. Царство Боже тут, воно у вас, і ви маєте законне право користуватися його благами. У природному царстві закони польоту не скасовують закону гравітації — вони його заміщують. Іншими словами, поки ви дієте відповідно до законів, які керують польотом, ви летите, хоча сила тяжіння не припиняла свого впливу. Ви, безперечно, погодитеся з тим, що летіти чотири години — це набагато легше, ніж плисти кораблем

цілий рік! Що ж, тоді й ви почніть швидко все робити й залиште в минулому старі повільні методи.

Ви коли-небудь зустрічали метелика-монарха? Тут, в Огайо, воєсени ви побачите сотні монархів, які летять зимувати на південь. Вони прямуватимуть до Мексики, і це буде подорож завдовжки приблизно три тисячі кілометрів. Але є одна заковика. Метелики там ще ніколи не були! Звідки ж вони знають, як, коли й куди летіти? Якщо Бог створив спосіб виживання для метелика-монарха, Він також має спосіб для вас. Як це робить метелик?

Є такий термін — «метаморфоза». Корінь цього слова — «морф», що означає «зміна». Більшість людей знають, що монарх не народжується метеликом. Він починає своє життя як гусінь. У фазі гусені житиме на одній рослині молочаю і збільшуватиметься в розмірах, поки зрештою не стане готовий до серйозних змін. Як збільшиться до певного розміру, побудує лялечку, свого роду мушлю, у якому гусінь закриється на 7—15 днів. Після цього метелик виходить із лялечки, проте його вигляд і поведінка будуть зовсім інші, аніж у фазі гусениці. Метелик живе й виживає на абсолютно новому рівні існування. Він літає! Замість того щоб обмежуватися однією рослиною молочаю, тепер він може літати куди завгодно. Він дивовижний і вирізняється такою витонченістю і красою, яких немає в природі.

Однак найприкметніша риса — це дивовижна здатність монарха відлітати від неприємностей. Бачте, монарх просто не здатен вижити в морозні зимові місяці, які є нормальними для північного клімату. Він би загинув. Проте Бог дав змогу цьому створінню втекти від негараздів, пролетівши понад три тисячі кілометрів до місця, де воно ніколи раніше не бувало. Та звідки метеликові взагалі відомо, як знайти дорогу туди? Як він це робить? Метаморфоза. І в Біблії сказано, що той самий процес і вам також дасть

змогу злетіти над своїми проблемами, подібно до монарха, навіть у ситуаціях, упоратися з якими вам наразі здається неможливим.

Якось увечері мій приятель Стів повертався додому машиною і збив оленя. Його автомобіль був уцент зруйнований. На жаль, це не єдина прикрість, яка спіткала родину: через тиждень у сімейного мінівена — єдиного автомобіля, який ще залишився на ходу, — зламався двигун. У зв'язку з втратою машини страхова компанія надала Стівові у безкоштовне двотижневе користування орендовану автівку, проте мінівен не підпадав під жодне страхове покриття, щоби можна було сподіватися його замінити. Стів і Карен не знали, що робити. Для роботи Стівові потрібно було мати легкове авто, оскільки він працював у відділі продажів і щовечора виїжджав на виклики до клієнтів.

Подружжя досить довгий час вивчало Царство, щоби знати: Бог є їхньою відповіддю. На той час родина не мала реальних додаткових грошей на придбання машини. Тож вони знали, що Бог і Царство були єдиною надією. Два тижні безкоштовної оренди швидко добігали кінця, а відповіді досі не було. Однак сталося диво: увечері, перед тим як Стів мав повернути орендований автомобіль, йому зателефонував чоловік і сказав, що має машину, яку хоче віддати. Знаючи, що Стів відвідує мою церкву, цей чоловік зателефонував саме йому, щоби запитати, чи знає він будь-яку родину в нашій церкві, якій може знадобитися машина. Стів швидко пояснив свою ситуацію та сказав, що буде вдячний, якщо зможе забрати це авто для себе та своєї родини. Це вже було чудово, однак Стів мав шістьох дітей, і однієї маленької машини їм було недостатньо. Проте поява цієї автівки неабияк підбадьорила родину.

Наступної неділі Стів і Карен підійшли до церкви та попросили мене помолитися з ними про їхній наступний автомобіль.

Карен промовила: «Пасторе, ми віримо, що отримали мінівен *Honda Odyssey* у вірі, і хочемо, щоби ви погодилися з нами, коли ми зробимо посів на це авто». І я відповів, що однозначно з ними погоджуюся. Тож ми помолилися. Тепер я вже не можу пригадати, скільки тижнів минуло, проте не дуже багато, може, три чи чотири, до того дня, як ми проїжджали повз їхнього дому. Завітавши в гості, ми зайшли на кухню і побачили на дверцятах холодильника картинку *Honda Odyssey*. Як сказала Карен, щодня, відкриваючи холодильник, вона кладе руку на цю картинку та дякує Богові за мінівен.

Приблизно через тиждень зателефонувала моя секретарка: «Пасторе, у нас сьогодні був один цікавий дзвінок». Виявилось, що якийсь чоловік хотів подарувати мінівен нашій церкві. На той час ніхто не знав про те, що Стів і Карен вивільнили свою віру щодо нової машини, і поготів про марку, яку вони хотіли. Тож я запитав у неї:

- Що це за авто?
- *Honda Odyssey*.
- А в якому стані?

Секретарка сказала, що авто, за словами того чоловіка, було в ідеальному стані, без жодної подряпини та з пробігом лише 112 тисяч кілометрів. І тоді я запевнив, що вже знаю, куди спрямувати той мінівен. Я розповів про це Дренді та попросив її набрати Карен. Зателефонувавши, моя дружина запитала в жінки, як ідуть справи та чи помітили вони якісь зрушення у своїй потребі в машині.

- Авжеж, я на один день ближче! — були перші слова Карен.
- Так, і навіть ближче, ніж ти вважаєш. Приходь і забирай своє авто, — відповіла на це Дренда.

Такі історії не можуть не захоплювати, чи не так? Історія Стіва й Карен тривала далі, оскільки вони дедалі більше почали довіряти Царству Божому.

Приблизно в той самий час Стів і Карен хотіли обзавестися власним будинком. Уже декілька років вони орендували дім і відчували, що настав час мати власне житло. Проте грошей на перший внесок їм просто бракувало. Подружжя відвідало незліченну кількість банків, розпитуючи про придбання земельної ділянки, проте всюди вимагали те саме — 50-відсотковий перший внесок. На цьому етапі життя молода сім'я просто не мала стільки грошей, щоб отримати таку можливість. Розчарована Карен запитала в мене поради. І ми погодилися на тому, що Бог покаже їм вихід із ситуації. Стів і Карен знову почали розглядати різні земельні ділянки та будинки.

**БАГАТО РАЗІВ МИ
ОБМЕЖУЄМО СЕБЕ,
ЗВАЖУЮЧИ СВОЄ
МАЙБУТНЄ ПО
ТОМУ, ЩО ВВАЖАЄМО
ЙМОВІРНИМ. ПРОТЕ
З БОГОМ УСЕ Є МОЖЛИВО,
ЯКЩО МИ ПРОСТО
ДОЗВОЛИМО ЙОГО СЛОВУ
ЗМІНИТИ НАШЕ
МИСЛЕННЯ.**

Одна з таких земельних ділянок привернула їхню увагу. Вона була розташована саме в тому районі, де подружжя хотіло побудувати свій дім, і просили за ділянку лише 55 тисяч доларів за 22 гектари. Знову ж таки, Стів і Карен не мали початкового внеску. Проте я колись чув про один невеликий сільський банк, який хоч і містився не в цьому районі, та був лише за дві години їзди, і там приймали земельну заставу як частину початкового внеску за дім. Це було дуже незвично як для незабудованої ділянки. Я розповів Стівові та Карен про це, і вони призначили час для

розмови з банком. Землю оцінили більше ніж у 100 тисяч доларів, і банк повідомив, що грошового внеску взагалі не потрібно. Тож подружжя придбало цю землю без початкового грошового внеску й побудувало гарний будинок на тих чудових сільських гектарах. Стів і Карен процвітають і сьогодні, адже вони, як і ми з Дрендою, ідуть шляхом Царства Божого.

Моя церква повниться подібними історіями, і я сподіваюся, що такі події відбуватимуться і у вашому житті. Бог може робити дивовижні, а часом навіть незвичні речі, щоби задовольнити наші потреби. Багато разів ми обмежуємо себе, зважаючи своє майбутнє по тому, що вважаємо ймовірним. Проте з Богом усе можливо, якщо ми просто дозволимо Його Слову змінити наше мислення.

...і не стосуйтесь до віку цього, але перемініться відновною вашим розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божя, добро, приємність та
досконалість.

До римлян 12:2

Ми, віруючі, не маємо пристосовуватися до взірців, що їх нав'язує світ. Апостол Павло тут посилається на систему земного прокляття та пов'язаний із нею спосіб життя, зокрема й те, як ми думаємо. Ви коли-небудь шили сукню чи будували щось за кресленням? Якщо так і вам не сподобався результат, то що станеться, якщо ви спробуєте зробити це ще раз за тим самим зразком? Ви отримаєте знову те саме. Отже, Павло каже, що нам потрібно перемінитися через оновлення свого розуму, змінити шаблон, за яким живемо. Ми маємо мислити інакше — не так, як це робить світ.

Подібна трансформація мислення — це, по суті, те саме, про що ми говорили, згадуючи метаморфози. Корінь останнього слова, як ми вже знаємо, — «морф», що означає зміну. Отже, нам потрібна метаморфоза! Ми маємо думати, як Бог. Нам треба мислити категоріями Царства. Замість того щоби мати мислену перспективу потворної, загнаної в пастку, приреченої померти взимку гусені, потрібно довіритися Богові щодо абсолютно нового способу життя. Тоді й тільки тоді ми зможемо злетіти над нашими проблемами та будемо готові дізнатися, якою досконалою і благою є воля Божа для кожної ситуації. Не прийнявши цієї зміни в думках, наш колишній стереотип мислення постійно казатиме: «Ні-ні, я не можу цього зробити. Ні, я не розумію, як таке може статися».

Хто б міг подумати, що потворна гусінь коли-небудь зможе літати, та ще й так витончено й досконало? Дивлячись на гусеницю і згадуючи про ту подорож завдовжки в три тисячі кілометрів, яку вона має здійснити, ви просто похитаєте головою і вигукнете: «НЕМОЖЛИВО!» Проте в Царстві Божому все мислиме. Подивіться на мене. Коли в ефір виходить моя телевізійна програма, вона починається зі згадки про мене як експерта у фінансовій сфері. Та іноді я згадую свої «дні гусениці» й промовляю: «Це неймовірно!»

До речі, про польоти: коли ми з Дрендою почали вивчати, як діє Царство, я вирішив, що мені потрібен літак. З 19-річного віку я маю ліцензію пілота й завжди орендував літаки, проте ніколи не мав власного. Звісно ж, ви знаєте чому — бо не було грошей на щось подібне. Тож якимось я вирішив, що обмежувати себе в літаку — це безглуздя. Літак аж ніяк не обтяжливий для Царства Божого. Чому я обмежую Царство тим, що сам вважаю можливим? Тому виписав чек, а в розділі призначення зробив помітку «На мій

літак» (і перерахував усі деталі). Поклав руки на чек і відправив поштою з вірою в те, що вже отримав цей літак, про який молився, відповідно до Євангелії від Марка 11:24:

Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам.

Не минуло й місяця, як я пішов до лікаря на плановий медичний огляд. І як же я здивувався, коли лікар несподівано вимовив: «Може, ви знаєте когось, хто хоче купити літак?» Я ще подумав тоді: яке дивне запитання. «Що це за літак?» — поцікавився. Я був вражений і схвилюваний, адже це був саме той літак, щодо якого я вірив, коли молився. Тож перепитав лікаря, де можна на нього поглянути, і той відповів, що в місцевому аеропорту, зовсім поруч із моїм будинком. Дозвольте пояснити: мій дім розташований на краю окружного аеропорту. Кожен літак, який іде на посадку, має пролетіти просто над моїм будинком. Спостерігати за літаками, які цілий день злітають і приземляються, і сам факт, що злітно-посадкова смуга лежить за півтора кілометра від твоїх передніх дверей — усе це означало одне: мені просто необхідний літак!

Тож я покликав друга, який літав усе своє життя і був льотним інструктором, сходити зі мною та подивитися на того літака. Коли ми оглянули його, я зрозумів: це мій літак, і він просто ідеальний! Це було саме те, чого я хотів. Проте залишалася одна проблема, та сама, з якою я стикався роками. Коли справа дійшла до придбання літака, я не мав на нього грошей. Знайома ситуація? Однак цього разу я не збирався відступати зо страху. Я знав, що це мій літак, але поки не відав, як Бог збирається дати мені гроші на нього.

Декілька місяців перед тим ми з Дрендою шукали офісне приміщення для нашої компанії. Ми мали уявлення, де саме хочемо розташувати бізнес, однак у тому районі не було нічого на продаж. Тому почали розглядати інші локації. Ми й справді знайшли кілька підходяжих приміщень, які майже купили, та все ж відчували якесь стримування в духові, щоби довести до кінця будь-який із тих варіантів. Ми раз за разом поверталися до того центру, де мав бути наш офіс, — і ми це знали, сподіваючись знайти там вільне приміщення. Якось, коли молилися про це рішення, зателефонував мій батько і сказав: «Я знаю, ти зараз скажеш, що це тобі від Бога, але ми з твоєю матір'ю переговорили й вирішили віддати для вашого офісу будівлю, якою володіємо». Будинок, що їм належав, містився саме в тій локації, куди ми сподівалися перебраться. Я був просто в шоку!

Щоби зрозуміти, що сталося, треба дещо знати: мій батько на той момент не був віруючим. Він дуже зневажливо сприймав кожне згадування Бога. Насправді справи були такі жахливі, що я просто не міг говорити з ним про Господа. Навіть якось молився про те, щоби Бог поставив на татовому шляху когось іншого, щоби проповідувати йому Христа. Я знав, що не спроможний достукатися до батька, він просто не хотів мене слухати. Однак за кілька років, у 80-річному віці, він усе-таки отримав спасіння. Хоч як дивно, проте спасіння прийшло до та-
та, коли він дивився нашу телетрансляцію та побачив усі ті дивовижні речі, які творив Бог. Останні три з половиною роки свого

**МОЄ ЖИТТЯ, ЯКЕ
БУЛО ОБМЕЖЕНЕ
ВИЖИВАННЯМ
І СТРАХОМ, ТЕПЕР
ПЕРЕТВОРЕНЕ
ЦАРСТВОМ БОЖИМ.
ДОЛУЧИВШИСЬ
ДО ЙОГО ЗАКОНІВ,
Я ЗМІГ ВІДКРИТИ
НЕОБМЕЖЕНІ
МОЖЛИВОСТІ.**

життя батько провів, повністю змінившись. Він відвідував церкву кожні вихідні.

Одного разу, коли служіння завершилося, я вийшов у коридор. Побачив, як мій тато розмовляє з чоловіком, якого знав роками, теж членом моєї церкви. Підійшовши до них, я почув, як той чоловік запитав мого батька, чому він почав відвідувати церкву. На це тато відповів, що побачив занадто багато речей, які не міг пояснити. Хвала Богу! Отак воно й має бути.

Тепер повернімося до батькового телефонного дзвінка щодо тієї будівлі. Це сталося ще до того, як мій тато був спасенний. Ми з Дрендою неабияк здивувалися, що саме він подарував нам цей будинок. Авжеж, ми знали, що це був Бог, і могли хіба що сказати батькові у відповідь: «Дійсно, тату, твоя правда, це — Бог!»

Будівля потребувала серйозного ремонту, щоб вона відповідала комерційним нормам, там можна було займатися бізнесом і приймати клієнтів. Був грудень, коли батько подарував мені будинок, і я збирався виждати з початком ремонту й перепланування до весни. Тож на зиму приміщення зачинили, ним ніхто не користувався, та й воду, як сказав батько, він теж відключив. Отак споруда і простояла всю зиму. Аж от, десь із тиждень після того, як я їздив дивитися на літак, зателефонував брат і сказав, щоб я пішов та подивився на свій майбутній офіс — там вода тече аж на вулицю. Якраз тоді розпогодилося, надворі потеплішало, і до того ж мій батько, судячи з усього, помилявся щодо води: як виявилось, на зиму її ніхто не відключав. Тож я поїхав туди й побачив, що вода з ванної кімнати нагорі шурувала вниз уже декілька днів або навіть тижнів. Усі гіпсокартонні панелі на нижньому поверсі повідпадали від стін.

Авжеж, на перший погляд це може здатися поганою історією, однак ви не знаєте, як і мій брат тоді не відав, що я мав підписаний

контракт на видалення всього гіпсокартону з будівлі. Повне видалення зовнішнього сайдингу та повне внутрішнє перепланування споруди мало розпочатися за декілька тижнів. Тому вся ця шкода від води зовсім не стала проблемою, оскільки все зіпсоване однаково треба було викидати. Куди важливішим став інший момент: моя страхова компанія виписала мені чек на суму збитків, і її виявилось достатньо, щоби купити мій літак!

Тепер бачите? Отак одразу я отримав і свій літак, і свою офісну будівлю, і все це без боргів та звичної в таких ситуаціях драми «як напружено маю бігти, щоби це сталося»! Усе це прийшло саме так! Тепер, коли я керую своїм літаком і ширяю у височині над полями та сільськими угіддями, то кожного разу це нагадує, що цей політ схожий на Царство Боже. Дія та закони Царства дають нам змогу жити в іншому вимірі. Як приклад, гусениця й метелик. Гусениця ніколи не змогла б змусити свої гусеничні ніжки бігти достатньо швидко, щоби до холодів дістатися Мексики. Моє життя, яке було обмежене виживанням і страхом, тепер перетворене Царством Божим. Долучившись до його законів, я зміг відкрити необмежені можливості.

Завершуючи цю книжку, я хочу залишити вас із одним уривком зі Святого Письма. Анітрохи не сумніваюся, що ви не раз і не два чули його протягом свого життя. Однак, гадаю, тепер він набуде для вас абсолютно нового значення.

*Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!
Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і
серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бож ярмо Моє
любє, а тягар Мій легкий!*

Матвія 11:28-30

Ісус прийшов, щоби зняти з нас ярмо болісної праці та поту системи земного прокляття. Тепер ми маємо взяти Його ярмо (воно звершилося) і знайти спокій та відпочинок (сьомий день, істинна субота) для наших душ.

Ви можете пережити дивовижні речі у своєму житті, просто роблячи те, що вчиняв Потіфар, керуючись способом життя Царства. Сьогодні вирішіть долучитися до законів Божого Царства та почати користуватися силою підданства. Почніть свою фінансову революцію, відкиньте попередній спосіб життя, старий уряд, систему земного прокляття бідності, хвороби та безнадії. Облиште свій колишній шлях гусениці та почніть літати, використовуючи закони Царства Божого, до яких Ісус дав вам доступ.

Ви — підданці цього Царства.

Якщо вас зацікавила ця книжка й ви налаштовані вивчати закони Царства Божого, дозвольте мені направити вас на сайт *GaryKeese.com*. Там ви знайдете бібліотеку з інформацією, яка стане вам у пригоді та наставить щодо Царства. Закликаю вас також стати партнером команди *Team Revolution*, і ви матимете доступ до спеціальних подій і тренінгів.

Перемога у справах фінансових потребує як духовних знань, так і земних, природних. Щоб дізнатися про те, як позбутися боргів, отримати безкоштовний план виходу з боргів, створений для вас моєю компанією *Forward Financial Group*, зателефонуйте на номер 1-800-815-0818.

Захист ваших пенсійних заощаджень, зароблених важкою працею, так само важливий, як і знання того, як заробити ці гроші, особливо в наш час фінансових потрясінь. Моя компанія спеціалізується, зокрема, на допомозі людям безпечно інвестувати. Із понад ста мільйонів доларів, інвестованих нашими клієнтами, не втрачено жодного пенні за останні п'ятнадцять років фінансового хаосу в нашій країні. Знову ж таки, дзвінок і консультація безкоштовні. Щоб отримати інформацію, телефонуйте на номер 1-800-815-0818.

Ми з Дрендою прагнемо допомагати як окремим людям, так і цілим родинам перемагати в житті. Тому Дренда випускає власну телепередачу, яка так і називається — *Drenda TV*. Ця програма спрямована на сімейне життя та надання підтримки жінкам різ-

ного віку. Будь ласка, завітайте на сайт *Drenda.com* для отримання додаткової інформації.

Нарешті, ми з Дрендою хочемо, щоби ви подумали про підтримку церков і пасторів у всьому світі. Наш просвітницький проєкт *Н-3* є справжнім утіленням наших сердець, щоби допомагати людям у практичному аспекті життя. *Н-3* щороку надає десятки тисяч навчальних матеріалів пасторам у всьому світі. Ми також допомагаємо нагодувати голодних, підтримуємо служіння, які прагнуть зупинити сексуальний трафік у багатьох країнах, надаємо допомогу дитячим будинкам, фінансово підтримуємо пасторів у всьому світі, а також утримуємо дім для жінок тут, в Огайо. Наша мета — допомогти всім людям на землі дізнатися про Царство Боже та про свободу й задоволення, які Господь хоче, щоби ми всі мали.

Щиро дякую, що дозволили мені поділитися з вами нашою дивовижною історією. А тепер ідіть у світ і створіть власну вражаючу історію з Царством Божим.

Відвідайте *FLNFree.com*
для безкоштовного
завантаження додаткових
матеріалів вашою мовою!

ВАША ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ

Сила підданства

Ця книжка саме для вас, якщо

ВАМ НАБРИДЛО ВАШЕ ФІНАНСОВЕ СТАНОВИЩЕ

ВИ ХОЧЕТЕ ВИЙТИ З БОРГІВ

ВИ НЕ ЗНАЄТЕ, З ЧОГО ПОЧАТИ

ВИ ВТРАТИЛИ НАДІЮ

Гері Кізі пройшов через те саме, що проходите ви. Протягом дев'яти дуже довгих років його життя знаходилося у сильному емоційному потрясінні через жахливий фінансовий стан. Дзвінки кредиторів, податкові борги, судові рішення та сором були для нього способом життя. Але все змінилося одного чудового дня, коли Бог поговорив з Гері про його фінанси і відкрив йому секрет, який радикально змінив його життя! Він звільнився від боргів, заснував багатомільйонні компанії і в даний час ділиться ключами, що змінили його життя у своїй телепередачі *Fixing the Money Thing*, яка щодня виходить в ефір у всіх часових поясах світу. Гері навчив цим концепціям сотні тисяч людей по всьому світу через конференції та особисті виступи. Він згоден, що існує багато принципів успішного життя, але якби йому довелося поділитися лише одним, то це був би принцип, описаний в цій книжці. Гері пропонує вам приєднатися до революції та радикально змінити своє фінансове становище за допомогою «Сили підданства».

Гері Кізі — письменник, спікер, підприємець, фінансовий експерт і пастор, який пристрасно любить допомагати людям перемагати в житті особливо у сферах віри, сім'ї та фінансів. Гері та його дружина Дренда створили кілька успішних підприємств та є засновниками служіння *Faith Life Now*, яке випускає дві телевізійні програми — *Fixing the Money Thing* та *Drenda*, організовує всесвітні конференції та розповсюджує практичні ресурси. Кізі також є пастором церкви Faith Life неподалік Колумбуса, штат Огайо.

P.O. Box 779, New Albany, OH 43054 | garykeese.com

Бажаєте більше БЕЗКОШТОВНИХ навчальних ресурсів вашою мовою?

Перейдіть на **FLNFree.com**